Erle Cox

SFERA DE AUR

COLECŢIA PODEANU DE 15 LEI

Nr. 6

SFERA DE AUR

ROMAN DE

EARLE COX

IN ROMÂNEŞTE DE

AL. ŞERBĂNESCU

EDITURA PODEANU
STRADA SMÂRDAN, 18 — BUCUREŞTI I

SFERA DE AUR

de EARLE COX

I.

Ajuns în dreptul terasei, Bryce opri automobilul şi înainte de a cobori îl căută din ochi pe proprietarul viei de un verde închis. Nu se vedea nici urmă de Dundas. Ceva mai încolo la umbra relativă a unui şopron de tablă ondulată se vedeau doi cai voinici şi un poney cenuşiu; acesta din urmă (cunoscut în împrejurimi sub porecla de Billy Blue Blazes din cauza năravului său nesuferit) nu deservea decât gabrioleta. Prezenţa sa era o dovadă că stăpânul era acasă.

Bryce urcă pe terasă. Apoi strigă: Dundas! Allan Dundas! Unde dracu' te-ai ascuns? Scoală-te bătrâne! Unde ciorilor eşti?

In timp ce privea, un instrument de oţel aruncă un fulger scurt pe deasupra lutului, lăsând totodată să se vadă şi partea de sus a unei pălării de paie.

— Dumnezeule! A căpiat. E bun de legat!

Coborând depe terasă se apropiă fără să

fie auzit sau văzut și privi câteva minute în tăcere pe omul care muncea în groapă, cu spatele spre el.

— Hei Allan, bătrâne camarad, ce faci aici? Nu cumva gimnastică pe stomacul gol?

— Mii de tunete! Tu ești Bryce?

— Te-aşi ruga să-mi spui, dragă Allan, ce rost are toată strădania ta, săpând groapa aceea de lut?

— Păi e simplu. Nerodul care a construit casa asta, a făcut-o la un kilometru de râu, ceeace înseamnă că vara trebue să-mi duc eu caii la apă, sau să aduc apa la cai, ori ambele treburi sunt grozav de neplăcute.

— Fie, dragul meu, dar ai putea să pui pe altul să facă treaba asta pentru tine?

— Ai dreptate în felul tău, Hec, dar nu pot admite să plătesc pe cineva pentru o treabă pe care o pot face singur.

In după amiaza aceea, Dundas urmări cu privirea praful stârnit de automobilul lui Bryce, până ce acesta dispăru după cotitura drumului și după ce-și puse în ordine lucrurile gospodăriei, se reîntoarse la săpatul său.

Trecuse cea mai mare parte a după amiezii, când se opri din lucru și curățând fundul gropii, cercetă rezultatul muncii. Mai avea încă vreo cincisprezece zile de muncă și proprietatea sa avea să aibe o adăpătoare bunicică. Punând apoi din nou mâna

pe târnăcop dădu o lovitură puternică în peretele puțului, la vreo șaizeci de centimetri dela gura lui. Rezultatul acestei lovituri fu tot atât de uluitor pe cât era de neașteptat. Cât era de tare lutul, și în pofida încordării mușchilor săi, isbitura făcu să-i vibreze nervii până în umăr.

Târnăcopul sări cu un sunet puternic și limpede, în timp ce o bucată de vreo cinci centimetri din vârful de oțel cromat, îi căzu la picioare odată cu câțiva bulgări de argilă. Allan înjură și se plecă spre a cerceta vârful rupt al uneltei, precum și locul lovit, după care mai înjură odată.

— O stâncă, probabil singura depe întreaga moșie și eu am trebuit să dau peste ea.

Inainte de a se întuneca cu totul, Dundas mai reveni odată la groapă. Mâncase în grabă, de unde mai înainte obișnuia să stea comod la masă.

Avea în mână o daltă de oțel extrem de rezistent și un ciocan, și reîncepu să muncească cu înverșunare, în lumina vagă a crepusculului. Proptise capul daltei de stâncă și apoi lovi cu putere de vreo câteva ori cu ciocanul, încât scânteile isbucniră fuior în jur. In cele din urmă, vârful daltei se rupse și zbură ca un proectil în întunericul gropii. Allan se plecă. Piatra nu arăta nici o sgârietură, ci rămăsese neatinsă ca o bu-

cată de sticlă, cu toate isbiturile primite, şi care ar fi spart şi un bloc de oţel.

La fel de lămurit ca şi la începutul cercetărilor sale, Allan puse la loc instrumentele şi se reîntoarse acasă spre a se culca.

II.

In zorii zilei Allan se reapucă de lucru cu un interes pe care nu-l mai arătase niciodată. Cu o seară mai înainte, scosese la iveală aproximativ 60 de centimetri pătraţi ai obstacolului, care-i distrusese mai întâi târnăcopul şi mai apoi dalta. Culoarea stâncii era de un roşu închis, cam în felul granitului, dar fără nici o urmă de granule. Suprafaţa îi era mai netedă decât sticla, dar se putea vedea lesne că este vorba de o formă geometrică, ceeace-l intriga în cea mai mare măsură pe Dundas. Pornind paralel cu peretele gropii, obstacolul rămânea perpendicular pe o distanţă de aproximativ de 60 de centimetri, după care lua o formă curbă bine definită, cam în felul unei cupole. In privinţa aceasta nu exista nici o îndoială. Cercetând cu privirea suprafaţa scoasă la iveală, Allan socoti că după toate probabilităţile desgropase marginea unei construcţii de formă cilindrică terminată printr'o cupolă plată de circa 10 metri în diametru.

Cuprins de curiozitate Allan reîncepu să

muncească şi uită prima sa intenţie de a-şi face o adăpătoare, stăpânit numai de gândul de a deslega enigma pe urmele căreia bănuia că se află. Calea pe care trebuia s'o urmeze îl făcu să depăşească limitele pe care şi le determinase dela început, iar pe măsură ce munca progresa, convingerea îi era tot mai fermă. La amiază abea că-şi îngădui repaos pentru a mânca în picioare în bucătăria casei. Spre seară se opri uluit în faţa rezultatului muncii sale. Pentru a urma forma a ceeace el numia de bine de rău, stâncă, săpase cu aproximaţie şapte metri, urmând un segment de cerc de mărimea pe care o stabilise cu aproximaţie dela început. Groapa avea un metru în lărgime şi-i venia până la umăr. Iar jur împrejur găsise începutul cupolei plate, care se vedea mereu mai mult că este opera mâinilor omeneşti. Natura n'ar fi putut niciodată face în uriaşa-i fantezie ceva de formă atât de regulată. Dar ca o culme, terenul pe care se afla era absolut virgin. Cine ar fi putut fi oare autorul acestui obiect?

A doua zi, Joi, Allan se apucă din nou de lucru, hotărît să adâncească săpăturile până la fundaţii, sau cel puţin până la intrarea bizarei construcţii subterane. Abea spre amiază ajunse pentru prima dată la o neregularitate a peretelui curb şi îndoindu-şi

strădaniile constată că este vorba de partea de sus a unei uşi boltite.

Opt ore de somn lipsit de vise îl odihniră. In papuci şi pijama, Allan şueră a doua zi dimineaţă chemându-l pe Billy Blue Blazes şi nu fără bătaie de cap constrânse animalul nedisciplinat să-l ducă până pe malul râului, unde se scăldă vreme de vreo jumătate oră în vederea vizitei pe care o proecta la oraş şi pe care o socotea de neînlăturat.

Dimineaţa nu era prin urmare prea târzie atunci când Allan îşi opri gabrioleta pe strada mare din Glen Cairn, în faţa celui mai mare magazin al oraşului şi unde cumpără material pentru un şopron demontabil de lemn şi tablă ondulată.

Vreme de o clipă se gândi să-i facă vizită lui Bryce, dar ceeace-l reţinu nu era teama de a nu-l deranja la o oră nepotrivită cât neplăcerea de a trebui să răspundă la întrebări prin minciuni. Renunţă. In vaga speranţă de a întâlni pe cineva care-l interesa cu mult mai mult, se urcă din nou în gabrioletă şi se reîntoarse acasă pe drumul ocolit al şcolarilor.

Reîntors acasă fără să fi încetat vreo clipă să se gândească, imaginea Marianei Seymour făcu loc încetul cu încetul în mintea sa „chestiunii" acelea. Căci după zile întregi de muncă încordată, nu găsise încă

pentru ea nici măcar o explicaţie satisfăcătoare.

Ajuns la Cootamundra, după ce-l băgă pe Billy în grajd, prima sa grijă fu să-şi găsească o ocupaţie până la sosirea materialelor dela Glen Cairn şi ştia că mai aveau să treacă până atunci vreo câteva ore.

Deşi ardea de nerăbdare să-şi reînceapă cercetările, trebui să se înarmeze cu răbdare. Camionul cu materialul comandat sosi abea după amiază. Camionagiul nu avea decât o singură dorinţă şi anume să lapede povara şi să plece cât mai curând. Dar Allan avu grijă să-l puie să descarce cât mai departe de locul unde se afla şantierul.

A doua zi munci încordat şi fără întrerupere. Uitase cu totul de vizita pe care o făcuse la Glen Cairn. Transpira mânuind ciocanul şi ferestrăul şi-şi blestema neîndemânarea. Incă înainte de amiază epuizase tot stocul de cuvinte tari englezeşti şi resimţea cu satisfacţie binefacerile culturii, producându-se cu perlele înjurăturilor din limba franceză şi germană.

III.

E drept, când se spune că haina face pe om. Puţini ar fi fost aceia cari să recunoască în individul corect îmbrăcat în haine albe pe lucrătorul de cu o seară mai înainte,

în combinezon de pânză groasă. Când se urcă pe capra gabrioletei sale în dimineața aceasta, 19 femei din 20 ar fi găsit că Allan' merită să fie privit cu atenție, susținând de bună seamă după cum le este obiceiul, că nici nu-l bagă în seamă.

Billy Blue Blazes străbătu în galop distanța până la Glen Cairn, lucru care-i era îngăduit numai foarte rar. La vreo 3 kilometri de oraş se încrucişă cu Bryce, care era în automobil şi care se ducea să aducă pe persoana pe care o mai avea invitată pentru acea zi în afară de Allan.

Instalată în fotoliul ei de răchită pe verandă, Don' Bryce îl ironiză pe Allan pentru sălbătecia lui.

— Presupun doamnă Doris, că sceleratul dumitale soț v'a povestit cine ştie ce grozăvii despre gospodăria mea. Cred că știți că a luat masa la mine săptămâna trecută.

— Desigur, Allan. Mi-a spus că mori de foame. Sper însă că ți-ai recăpătat pofta de mâncare.

— Trădătorul! Mi-a făgăduit că nu vă va preveni de catastrofa care vă amenință. Dacă va fi acum să postească din cauza mea, n'aveți decât să i-o spuneți.

In aceeaş clipă se auzi claxonul unui automobil.

— Iată-l şi pe Hector. Aduce încă un initat; ghici pe cine?

— Sunt prea leneş şi prea mulţumit de a mă afla aci spre a mai face acest efort.

Când se auzi sgomot pe aleea grădinii, cei doi se ridicară. Bryce intră, îl salută prieteneşte pe Allan şi apoi se întoarse spre Mariana Seymour, care-l întovărăşia.

— Dundas, am adus pe cineva care îţi va fi totodată judecător, juriu şi forţă executivă. Aflu că eşti vinovat de trădare, dezertare şi alte crime de acelaş calibru. Circulă svonul că ai fost mituit de clubul celor din Ronga să nu joci eri.

Allan strânse mâna călduţă şi voinică pe care i-o întindea tânăra fată.

— Miss Seymour, am şi fost executat de doamna Doris; nu mă puteţi pedepsi de două ori pentru aceeaşi crimă.

Tânăra fată surâse aşezându-se pe scaunul pe care îl oferi Allan.

— Nu ştiu chestia asta. Fi sigur că ai fost condamnat de douăzeci de ori, dacă am fi mâncat bătaie eri. Din fericire ne-am descurcat şi fără dumneata. Ai de spus ceva în apărare?

— Nimic altceva decât moştenirea Evei: munca!

Rămaşi pentru o vreme singuri, Dundas şi Bryce începură să discute despre politică şi despre noutăţile care circulau prin oraş, trecând apoi pe nesimţite la chestiuni privitoare la vii şi la recoltă.

— Dar cu adăpătoarea cum stai? întrebă pe neașteptate Bryce.

Dundas se aștepta la această întrebare și prefăcându-se indiferent, răspunse că dase de o stâncă și că renunțase la lucru.

— Am construit pe locul acela un șopron pentru fân, continuă el. Am fost atât de ocupat cu treaba asta încât am uitat să vin eri în oraș.

Bryce clătină capul.

Vocea lui Doris întrerupse discuția.

— Hector, Allan, dacă vreți să nu rămâneți flămânzi, veniți la masă.

După masă, pe când își fumau amândoi, unul pipa, iar celălalt țigara, Allan puse întrebarea care-l frământa:

— N'ai putea să-mi spui Hector, dacă a existat vreodată la Cootamundra vreo construcție mai mare, sau dacă s'a început măcar lucrări în această direcție?

Bryce rămase câtăva vreme pe gânduri.

— Drept să-ți spun nu prea știu de așa ceva. Locuința ta a fost la începutul începuturilor un post avansat al companiei dela Glen Cairn. Cameron, primul proprietar, construise la început o cabană, iar succesorul său a mărit-o plantând via. Cunosc Cootamundra de vreo patruzeci de ani și sunt sigur că în afara construcției pe care o știi n'a mai existat vreodată alta.

Conform dorinței soției sale, Bryce re-

veni din garaj şi anunţă o pană cu totul fictivă a automobilului, ceeace făcu să-i revie lui Allan îndatorirea de a o conduce acasă pe Mariana. Era aproape ora zece când Allan îl aduse pe Billy care nechеza în faţa porţii lui Bryce; Mariana îşi luă în grabă rămas bun, căci Billy nu putea sta locului pe patru picioare nici două secunde.

IV.

Pe marea şosea albă care se strecura printre vii şi casele ascunse în fundul grădinilor, Mariana şi Allan erau traşi de Billy în gabrioleta uşoară.

In seara aceasta, având în vedere povara preţioasă pe care o purta, Allan conducea cu extremă prudenţă.

Părăsiseră drumul mare, iar potcoavele lui Billy scoteau acum un sunet surd în praful potecii care şerpuia printre arborii pădurii. Luna răspândia pe drum pete de lumină şi umbră, iar în profunda linişte a nopţii ei înaintau ca într'un peisagiu de vis.

Allan îşi privi tovarăşa. Nu-i păruse niciodată atât de frumoasă şi de îmbietoare.

Allan apucă hăţurile cu mâna dreaptă şi-şi puse stânga pe mâna fină a tinerii fete. Ea schiţă un gest de retragere, după care se lăsă însă în voia soartei. Privirile lor se înâtlniră o clipă şi-şi spuseră secretul.

— Mariano, dragă Mariano, murmură el. Pe buze îi stăteau cuvinte minunate, dar soarta voi ca ele să nu fie spuse niciodată.

Uitând de toate în afară de fata care sta alături de el, Allan slăbise strânsoarea frâului, iar calul speriat de trecerea unui epure porni ca un trăznet. Hăţurile îi scăpară o clipă din mâini. Le apucă deîndată, dar era prea târziu. Sprijinindu-se cu picioarele în táblia gabrioletei Allan trăgea cu toată puterea de hăţuri. Ştia însă că atunci când porneşte Billy este foarte greu să-l mai stăpâneşti. Nu se gândia decât să conducă astfel trăsurica, încât să ferească butucii şi copacii. Se mai înturnă odată spre Mariana. Vântul îi ciufulise părul făcându-l să plutească întocmai ca un nor roşietic în jurul capului ei, dar ochii nu-i exprimau de fel teamă.

— N'ai grijă de mine Allan. Am toată încrederea în tine.

Il tutuia pentru prima dată şi nici măcar pericolul clipei nu-l împiedică să resimtă un fior de plăcere. Dacă n'ar fi fost ea de faţă, aventura aceasta l-ar fi amuzat, dar gândul că viaţa ei este în pericol îl făcu să se încordeze într'un suprem efort. Ferestruia botul înspumat al lui Billy cu o asprime cum nu se mai întâmplase vreodată, dar după trecerea a doi kilometri goana nebună nu se domolise de loc. Mai aveau un kilometru

după care trebuiau să cotească pe drumul care ducea la locuinţa Marianei. Dundas îşi aminti că tocmai la acea cotitură este un şanţ de vreo doi metri adâncime; peste care ducea un podeţ îngust. Mergeau la pierzare. La vreo două sute de metri departe de cotitură Allan simţi cu bucurie că Billy îşi domolea goana. Câştigase lupta şi deşi trăsurica luă viragiul pe o singură roată, când au ajuns la capătul aleei în dreptul barierei albe, Billy necheza de furie, dar se purta aproape normal.

— Imi pare foarte rău de ceeace s'a întâmplat Mariano! A fost vina mea, spuse Allan. Aş fi trebuit să fiu mai atent la Billy.

Ea se întoarse puţin şi-i atinse mâna.

— Te rog să nu-ţi reproşezi nimic Allan. Crede-mă că m'am simţit toată vremea în siguranţă şi am apreciat cum se cuvine partida aceasta de galop. A fost o cursă splendidă şi nu m'am îndoit o singură clipă că o vei opri la timp.

V.

Dundas resimţi din plin a doua zi că este Luni dimineaţă.

Inţelese că-i este urât să muncească şi că singurul leac era însăşi munca. Işi dădea de fapt seama că Mariana putea şi trebuia să aştepte. Se apucă prin urmare de treabă,

iar la căderea serii ultimul cui al șopronului fusese bătut.

A doua zi Allan socoti că se poate apuca de adevărata sa ocupație și anume să descopere ce se ascundea sub pământ, fără să-și dea în vileag secretul. Puse din nou mâna pe târnăcop și săpa cu adevărată satisfacție, după ce dase de o parte cele câteva scânduri care acoperiau locul unde se afla ușa boltită. După un răstimp de săpat constată că deschiderea avea cu aproximație un metru în lărgime, în timp ce adâncimea pe care n'ar fi putut-o aprecia trebuia să fi fost considerabilă. Prima sa ținută era să degajeze complet intrarea.

Continuă să sape toată ziua până ce ajunse la doi metri și jumătate adâncime, unde după cum se aștepta de altfel află pragul ușii. Era atât de emoționat încât ar fi fost dispus să-și continue munca la lumina lanternelor, dar neștiind până la ce adâncime va trebui să ajungă, renunță.

Dundas petrecu o noapte proastă.

Inainte de ora cinci dimineața sări din pat și abea după un sfert de oră dădea primele lovituri cu târnăcopul în intrarea pe care o descoperise. De fiecare parte a acesteia se afla suprafața dură și netedă a peretelui, în care se vedea o deschidere precis conturată de doi metri pe unul, plină

de argilă întărită, pe care începu deîndată s'o înlăture.

Atunci când puternica lumină albă se răspândi în interior, nu pricepu la început care era adevărata natură a obstacolului care i se afla în cale. Culoarea argilei poleise totul în decursul vremurilor cu un roşu palid, astfel încât s'ar fi putut spune că fundul cavităţii era făcut din acelaş ciment ca şi pereţii. Ingenunchiind sub boltă, Allan frecă peretele cu degetul umezit. Argila uscată se muiă îndată, şi cum continua să frece, iar în locul pe care-l curăţase apăru strălucirea mată dar indiscutabilă a unui metal asemeni bronzului.

Pe măsură ce lucra, constata un fapt caracteristic. De când se afla metalul acesta în locul unde îl găsise, suprafaţa sa nu arăta nici o urmă de coroziune. Luciul său intact ar fi putut să te facă să crezi că abea a fost pus acolo cu o seară mai înainte. După numeroasele lovituri de târnăcop pe care le dase nu se vedea nici cea mai slabă urmă de sgârietură. Un alt amănunt îl intrigă şi anume că pe toată suprafaţa uşii nu exista nici un mâner şi nici vreo altă eşitură de acest fel. După ce termină curăţatul, apropiă lanterna şi cercetă cu atenţie fiecare centimetru pătrat al uşii. Incheeturile erau atât de desăvârşite, încât nu s'ar fi putut

strecura nici măcar capătul unui ac între acestea şi pervaz.

Se aşeză ca să se gândească. Fără îndoială că era o uşă pe care s'ar fi putut intra şi eşi. „Prin urmare, spuse el cu glas tare, şmecheria asta blestemată trebue să se deschidă într'un fel oare care". Işi întări spusele dând o lovitură puternică cu ciocanul în metalul uşii. Se auzi atunci dangătul unui clopot profund, care părea că se răsfrânge în adâncimi nebănuite. „Brr! exclamă Allan dând drumul ciocanului. Nu mai fac aşa ceva. Pare pur şi simplu funebru. Dar blestemata asta de uşă trebue că se învârteşte pe ţâţâni, sau alunecă pe tâlpici, fie în sus, fie în jos, sau lateral. Dar nu se vede nici o urmă din care să văd cum devine cazul. Dacă şmecheria asta nu se va deschide ca o cutie cu arc, atunci nu voi avea altceva de făcut decât s'o arunc în aer cu dinamită." Cercetă însă zadarnic cu cea mai mare atenţie intrarea, căci cimentul neted ca sticla nu arăta nici o crăpătură. Nu-i folosi deasemeni la nimic faptul că apăsă răbdător fiecare colţişor în speranţa că va descoperi un arc ascuns. La căderea nopţii trebui să-şi recunoască înfrângerea.

Abătut şi gânditor începu să se desbrace, când îi veni o idee. „Ia stai, îşi spuse el, ce ar fi s'o încerc şi pe asta?" Reaprinzând lanterna cu acetilenă se duse grabnic la

şopron şi sări în puţ. Incepând cu pragul lovi uşor fiecare centimetru pătrat al cimentului, fără să descopere însă nici cea mai mică variaţie de sunet. Va avea oare un nou insucces? Continuă cercetarea în latura stângă. Pe o distanţă de şaizeci de centimetri sunetul rămase acelaş. Deodată răsună ceva gol sub ciocan. Asta-i! Allan lumină locul, dar lumina vie nu-i arăta nici o stricăciune a suprafeţii. Era însă sigur că acolo se afla un gol.

VI.

A doua zi scobind mereu într'un singur loc, Allan făcuse o gaură de vreo doi centimetri adâncime, când constată, spre marea sa bucurie, că locul dedesupt era gol. După aceasta munca fu mai uşoară, iar gaura fu curând lărgită. După vreo două ore putu să treacă mâna prin ea, dar îi fu dat să aibe o nouă decepţie. La vreo cinci centimteri distanţă de peretele de ciment pe care-l distrusese se afla o placă de metal. Placa aceasta nu era fixă, dar nici nu putea fi îndepărtată decât după curăţarea totală a cimentului.

In cele din urmă placa de metal eliberată de cimentul din jurul ei putu fi îndepărtată. Allan îndreptă imediat lumina lanternei sale în locul rămas gol şi care avea aproape zece

centimetri adâncime. Așezate în careu, în fund se aflau patru mici manete de metal lucitor, fiecare reflectând lumina lanternei cu acetilenă. Fiecare manetă era fixată pe o tijă, care putea fi manevrată pe niște șănțulețe care se întretăiau în cruce.

Atinsese încet în treacăt una din manete și chiar în aceeaș clipă se pomeni răsturnat în fundul puțului, în mijlocul unui oribil miros de acetilenă și cu lampa stinsă sub el. Se ridică pipăindu-se spre a se asigura dacă nu și-a rupt cumva ceva.

— Manetele astea sunt electrizate, mormăi el.

Eși afară și-și cercetă lanterna, apoi fugi în camera sa de dormit de unde reveni înarmat cu o manta de ploaie veche, de cauciuc. Tăia din ea cu ajutorul unor foarfeci o bandă de vreo opt centimetri pe care o împărți în patru pătrate, luă un ghem de sfoară și se reîntoarse sub șopron.

— Să vedem acuma cine este mai viclean.

Apucând prudent o bucată de cauciuc, înfășură cu ea una din manete reușind pe deplin, căci izolatorul acesta corespundea întocmai scopului. Legă petecul izolator de manetă cu ajutorul sforii ferindu-se să nu atingă cumva celelalte manete periculoase. Repetă manevra și cu celelalte manete și a putut în cele din urmă să le manipuleze fără nici o teamă.

Se înarmă cu răbdare și spre a proceda metodic numerotă manetele dela 1 la 4, urmând să le manevreze apoi în ordine numerică spre a evita să repete combinațiile. Era o muncă obositoare, iar foamea începu să-i chinuiască stomacul. Iși dădea vag seama că trebue să fie vremea să meargă la masă, când tresări pe neașteptate. Nu auzise nimic mișcându-se, dar instinctul său îl avertizase că s'a produs o schimbare. Intoarse puțin capul și scoase un strigăt. Ușa mare și masivă dispăruse, iar în locul ei se afla o mare gaură neagră care-l făcu să înlemnească.

VII.

In prima clipa lui Allan nici nu-i veni să creadă. Cu inima palpitând și mâini tremurătoare, luă lanterna și fără să se ridice de pe locul unde se afla îndreptă lumina spre pata de întuneric. Văzu spre marea sa uluială o sală circulară de aproape patru metri în diametru. Chiar în dreptul intrării se afla un spațiu de vreun metru pătrat de unde începea scara, protejat de o parte și de alta de o balustradă din acelaș material obișnuit. Balustrada avea un metru înălțime, iar din cea de a treia lature pornea scara în spirală care se afunda în întunecime. Exact în fața sa, pe peretele opus, privirea

îi fu atrasă de o tăbliță pe care se vedea scrise în relief trei grupuri de caractere unele sub altele. Caracterele erau la distanțe egale unele de altele, grupul superior având trei, cel de al doilea patru, următorul patru, iar ultimul șase semne.

Indreptând ușor lanterna lateral, Allan cercetă pragul. Ce devenise oare ușa? Căci dispăruse. N'o auzise deschizându-se, iar în interior nu se vedea nici o urmă.

Deslegă însă misterul cu o ușoară exclamație de bucurie. In locul ușii se afla o adâncitură având treizeci de centimetri lățime. Ușa se retrăsese desigur în adâncimea peretelui, astfel încât partea ei superioară ajunsese exact la nivelul pragului.

Incepu să coboare și dela prima cotitură a scării pierdu din vedere intrarea. Universul său se mărgini numai la calea cotită din fața sa și la umbra sa tremurătoare pe pereți. Pe măsură ce cobora ecoul devenea mereu mai puternic. Toate sunetele se amplificau și se denaturau încât deveneau aproape de nerecunoscut. Loviturile ușoare date cu ranga de fier pe treptele pe care le cerceta astfel în coborâre, răsunau și bubuiau răsfrângându-se de pereții metalici înconjurători. Sgomotul făcut de pași, îi dădeau iluzia că este întovărășit de o mulțime imensă, și nevăzută. Inaintarea sa înceată în acest puț uniform îi părea fără sfârșit. Ii

părea că se află în mers de ore întregi, deşi ştia bine că nu trecuseră decât vreo câteva minute. Cu dinţii strânşi şi gâfâind făcu un efort să înainteze. Simţia în sine că dacă se opreşte va fi cuprins de panică şi se va năpusti pe scări în sus. O sudoare rece, vâscoasă îi curgea pe frunte şi-i păru că simte cum îi păru că-şi simte părul sburlindu-i-se pe tot corpul. Oare coborâşul acesta în spirală va dura o eternitate?

— Dumnezeule a-tot-puternic!

Groaza îi smulse depe buze aceste cuvinte, în clipa în care ajunsese pe ultima treaptă. Ranga de fier căzu cu sgomot la pământ, iar el se întoarse grăbit şi o luă la fugă, cu un strigăt de groază care trezi un cor de ecouri diabolice. Sus... sus... să revadă cu orice preţ lumina zilei. Un instinct animaļic îl făcuse să păstreze în mână lanterna, dar ajuns sus nu-şi mai putea aminti nimic din cele petrecute. Mai avu putere să iasă afară din şopron şi lumina minunată a zilei îl vindecă de starea sa de semidemenţă, în timp ce se refugia în casă. Ajuns aci, puse mâna pe puşcă, băgă un glonte pe ţeavă şi se adăposti pe verandă cu arma gata de a trage, supraveghiind şopronul şi temându-se să nu se ivească cineva dintr'acolo.

Allan intră în casă şi-şi turnă un pahar de whisky, apoi reveni spre verandă spre a

privi gânditor șopronul care ascundea misterul și spre a-și rememora întâmplările explorării sale.

„A fost numai o spaimă... sau... nu, nu, nu mi s'a părut, a fost adevărat. Nu se poate să fi fost o iluzie optică. Și cu toate acestea este o nebunie!"

Nebunie sau nu, Allan știa că atunci când a ajuns la ultima treaptă a acestei scări infernale, găsise o mare platformă circulară. Exact în fața locului unde se afla, o mică deschidere prin care se proecta un fuior de lumină pe peretele din față, iar la mijlocul petei de lumină se vedea limpede umbra unui om, care ținea mâna ridicată cu un gest amenințător.

Era ora patru. Inainte de a coborî din nou, Allan se înarmă cu un pistol automat și cu un încărcător de rezervă și-și încălță în locul bocancilor niște pantofi cu tălpi de cauciuc. Nu ținea să mai fie întovărășit de legiunea de ecouri. Cu pistolul în mână se opri în fața ușii șopronului, pentru a asculta. Nici un sunet. Inaintă și privi în puț. Lanterna cu acetilenă ardea acolo unde o lăsase în timpul fugii sale. Mai ascultă câteva clipe, apoi coborî.

Pentru a-și distrage atenția începu să numere treptele ținând cât mai sus posibil lanterna, iar în mâna dreaptă pistolul gata de tras. O sută șaizeci și cinci, o sută șaizeci

și șase... se apropia. Se opri o clipă. Aceeaș liniște neturburată. Mai avea încă zece trepte. La lumina lanternei văzu o întrerupere în mersul normal al coborâșului și ranga sa de fier care zăcea acolo. Călcând cu ușurința unei feline, cu nervii încordați, coborî mai departe. Ochii săi nu-l înșelaseră. Lumina și umbra mai erau acolo.

VIII.

Incordându-se cu toată emoția care-l stăpânea, Allan cercetă umbra amenințătoare, dar aceasta nu se mișca din loc. Iși luă inima în dinți. In primul rând trebuia să rezolve problema luminii. Incet, cu băgare de seamă, înaintă pe platformă până lângă deschidere. Alte câteva trepte duceau la o altă platformă, cu vreo zece metri mai jos, într'o încăpere luminată într'un fel inexplicabil. Nu putea determina mărimea încăperii. Exact sub el era un trepied pe care se afla o minge de foc, dela care isvora lumina ce străbătea deschiderea pe care privea. Allan înțelese îndată că umbra omului depe perete provenia direct din acest soiu de proector, al cărui scop era să sperie pe curioși. Allan recunoștea cu părere de rău că dispozitivul îl speriase, dar se simțea oarecum bine că fuga sa nu fusese văzută de nici un martor.

Dându-şi seama că nu se va putea feri de pericole decât numai cu ajutorul inteligenţii sale, băgă revolverul în buzunar, luă ranga depe jos şi se înapoiă lângă deschidere.

Continuă coborâşul, sondând terenul din faţa sa cu mai mare grijă decât oricând. Se afla deja la ultima treime a scării şi nu se întâmplase încă nimic extraordinar. Atunci lovi cu ranga cea de a zecea treaptă, socotită de jos în sus. In acea clipă trecu prin faţa ochilor săi ceva cu o şuerătură ameninţătoare, încât aproape că-l atinse şi-i smuci cât pe ci cu o forţă formidabilă ranga din mână. După aceea ceva se rostogoli în jos pe trepte, apoi pe podeaua sălii de jos. Dundas făcu un salt înapoi cu un strigăt de furie şi surprindere. Ce se întâmplase? Ranga pe care o mai ţinea în mână era mai uşoară şi mai scurtă. O privi de aproape. O bucată de vreo treizeci de centimetri fusese tăiată, iar bucata aceasta se rostogolise jos. Allan înţelese că a trecut foarte aproape pe lângă moarte şi se simţi străbătut de un fior.

— Diavolii, murmură el cu furie. Diavolii!

Se înapoiaă să-şi ia lanterna cu acetilenă pe care o lăsase pe platformă şi se reîntoarse pe scara inferioară. Inaintând cu foarte mare atenţie cercetă peretele în dreptul locului periculos. Lumina albă îi arătă ceeace-i scăpase în semiobscuritatea dela

început: o deschizătură îngustă şi prelungă, tot atât de mare ca şi lăţimea treptei pe care călca. Işi puse lanterna alături şi se aşeză. Apoi, plecându-se înapoi ca nu cumva să fie atins, lovi din nou cu ranga treapta de mai jos. In aceeaş clipă isbucni din perete o mare lamă albă, care lovi tăind bara de fier ca puţin mai înainte. Allan înţelese îngheţat de spaimă, că fără să fi fost precaut şi să fi cercetat treptele înainte de a le călca, ar fi îndurat o moarte groaznică, iar trupul său mutilat ar fi zăcut acum în deplină linişte la capătul scării. Şocul nervos îi lua putinţa să gândească şi tremurând din tot trupul, zăpăcit, se reîntoarse la suprafaţă. Afară amurgia. Inchise uşa şopronului în urma sa. Era nespus de mulţumit că a scăpat numai cu atât.

IX.

Cu mâinile în fundul buzunarelor şi cu capul plecat pe piept, Allan se plimba în sus şi în jos pe veranda casei, gândindu-se la mijloacele de a putea trece de cuţitul ucigaş. Desigur că ar fi putut să sară depe treapta dinaintea celei fatale, pe platforma de mai jos. Dar posibilitatea de a fi aşteptat acolo de lucruri tot atât de rele dacă nu mai rele încă, îl făcu să respingă de îndată şi această ipoteză. Trebuia să treacă metodic

și prudent fiecare obstacol, spre a putea înainta în siguranță. După toate socotelile nu vedea decât o singură posibilitate. Forța motrice care acționa lama nu putea fi fără sfârșit. Era desigur o chestiune de mecanică. Trebuia să epuizeze mai întâi energia care făcea să cadă cuțitul ucigător, pentru a putea trece apoi fără nici un risc.

Intră în magazia cu unelte de unde luă o bucată de plumb plată, cu care se reîntoarse apoi în fața obstacolului. Aci constată, că lama eșia din perete la vreo cinci centimetri înălțime dela treaptă. Nu avea prin urmare altceva de făcut decât să puie o greutate oarecare pe treapta periculoasă, astfel ca obiectul să fie în afara atingerii cuțitului. Fără să mai stea mult pe gânduri puse greaua bucată de plumb pe treapta din dreptul cuțitului, care în aceeaș clipă eși șuerând din perete. Dar de data aceasta în loc să se oprească el își continuă loviturile, fără a atinge însă plumbul. Repeziciunea căderilor sporea la fiecare clipă, iar după trecere de câteva ore se opri cu totul.

Pășind cu prudența unei pisici, coborî și treptele care i-au mai rămas.

Se afla în fine jos. Lanterna lumina un admirabil desen în mozaic, pornind în rază dela grupul statuar central, care părea aranjat astfel în mijlocul unui imens covor filigramat. Lui Allan i se părea că este un

sacrilegiu să-l calce și era fericit că scandalele sale cu tălpi de cauciuc nu puteau să strice nimic.

Putu atunci să privească în voie cele trei personagii. Era statuia a trei bărbați, în mărime naturală. Primul, care se afla exact în fața sa, era înveștmântat într'o togă, care-i ajungea până la glezne. Corpul era ușor plecat înainte, iar brațele i se odihneau pe un toiag. Obrazul care era acela al unui moșneag exprima o durere apăsătoare. Allan nu mai văzuse niciodată atâta durere, ca aceea exprimată de ochii ce se aflau sub o frunte brăzdată și chinuită. Dar buzele strânse păreau să reprime orice sentiment de slăbiciune sau de resemnare, care ar fi încercat să-l domine.

Cel de al doilea personagiu era reprezentat șezând pe un tron cu spătar înalt și privea un instrument straniu pe care-l ținea în mână. Fizionomia sa trăda o mare inteligență și bunătate.

Cel de al treilea personagiu se ținea drept și țeapăn. Toga îi cădea în cute la pământ. Intreaga sa atitudine trăda o aroganță de nesuportat și autoritate. Brațul drept era întins înaintea sa cu gestul superb al unui individ, care are dreptul și puterea de a impune ascultare. Ținea capul drept în sus. Fața nu-i era crudă, ci orgolioasă și neîndurată.

— Dumnezeule, gândi el, s'ar spune că-mi poruncește să cercetez mai întâi ușa aceasta. Ei bine, aspectul dumitale nu-mi place, domnule. Imi pare foarte rău dar voi încerca ușa de dincolo.

Se întoarse și ocolind grupul se îndreptă spre partea opusă a vestibulului. Mergea prudent, cercetând înainte de a pune piciorul. Spre fericirea lui nu devenise mai încrezător. Ajunsese la patru metri de ușa în chestiune, când fără sgomot, în timp ce piciorul său abea atingea podeaua, o mare bucată din aceasta, de vreo trei metri în lungime și tot atâția în lățime, balansă în jurul unei axe lăsând să se întrevadă o prăpastie întunecată, după care reveni în poziția iniițală. Dundas sări înapoi și ștergându-și fruntea abea își reveni depe urma șocului nervos.

— Haidem, își spuse el, să încerc ușa spre care mă comandă majestatea sa. Voi înainta însă deabușilea. N'aș mai vrea să am asemenea surprize. Atitudinea este poate ridicolă, dar este oarecum sigură... dacă poți fi sigur de ceva aici...

Era atât de concentrat să evite eventualele curse, încât nici nu băgă de seamă spațiul pe care înaintase. Iși apropiase fața de pământ și cu ochii țintă la podeaua strălucitoare, când se dădu pe neașteptate înapoi. Nu auzise nici un sgomot și fără cel mai

slab semn de avertizare se pomeni învăluit de o mare lumină. Ai fi putut crede că soarele amiezii răsbătuse pe neaşteptate din nouri. Un strigăt de uimire îi scăpă depe buze. Aripile uşii se deschiseseră brusc inundând tot vestibulul în lumină şi scoţând la iveală ceeace fusese ascuns până atunci.

X.

Dundas se ridică încet şi rămase în picioare privind fix înaintea sa. Se afla în pragul unei galerii de şaptezeci de metri lungime. Era inundată de lumină, iar Allan orbit, nu a putut distinge la început nici un detaliu din mulţimea splendidă de forme şi culori pe care le contempla. Ceva mai târziu impresia de ordine apăru şi în haosul acesta.

— Dumnezeule, ce minune! De bună seamă că aci au fost adunate toate minunile lumii!

Dela podea şi până la plafonul boltit înălţimea era de doisprezece metri. Pretutindeni se vedeau mese şi vitrine între care fusese lăsat loc liber pentru circulaţie, iar fiecare din ele era câte o operă de artă desăvârşită.

Un vas mare care strălucea pe o masă apropiată îl opri. Vasul acesta părea să fie de sticlă şi reprezenta o floare pe tulpina

sa, iar masa sa irizată părea plină de flăcări multicolore. Il luă în mână mirându-se de delicateţa sa, căci caliciul nu era făcut dintr'o sticlă mai groasă decât hârtia. Ii era teamă să n'o spargă strângând-o între degetele sale. Deodată vasul îi scăpă şi se rostogoli la pământ. Scoase un strigăt aşteptându-se să-l vadă spart în mii de bucăţele. Dar spre marea sa uimire obiectul lovind pământul, sări în sus cu un sunet limpede şi muzical şi se opri de o vitrină apropiată. Allan îl ridică. Nu se vedea nici o spărtură sau crăpătură. Spre a-l încerca îl lovi de marginea mesii. Obiectul scoase acelaş sunet muzical şi rezistă. Il lovi mai tare, dar tot fără rezultat. Incurajat, îl lovi cu toată puterea, dar sticla fragilă rămase neatinsă. „Sticlă, murmură el, şi aproape tot atât de rezistentă ca oţelul. Mă îndoiesc chiar că oţelul ar fi putut rezista unor asemenea lovituri fără să se rupă".

Rătăcind prin galerie cu creerul înourat de mulţimea noilor impresiuni, pierdu noţiunea timpului până în clipa în care avu senzaţia unei oboseli grozave. Când fu gata să plece se opri pentru o clipă cu capul plecat în faţa statuii imperiale din vestibul, pentru a-i aduce astfel un omagiu mut. Apoi cu membrele îndurerate începu să urce spre suprafaţă. Când eşi din şopron constată cu uimire că este noapte întunecoasă.

XI.

Allan se trezi uimit.

Puţin mai liniştit pentru moment se duse la puţ. Lăsând lanterna pe ultima treaptă, intră în vestibulul care era acuma luminat şi păşi pe uşa cea mare. Era hotărît să termine cu vizitarea galeriei, din care nu văzuse decât o jumătate şi apoi să încerce să deschidă şi celelalte uşi. Dar descoperind la capătul galeriei o uşă joasă şi boltită îşi schimbă planul. Se opri în faţa uşii şi o privi neîncrezător. Nu avea mai mult de doi metri înălţime şi unul în lăţime. Pe panou se putea vedea şi aci cele trei grupuri de litere misterioase. Cât ţinea uşa, se putea vedea în relief un bărbat care părea să fie păzitorul misterului de dincolo de ea.

Inaintă luând toate măsurile de prevedere pentru cazul unei surprize. Era la doi paşi de forma omenească, atunci când uşa se dădu de o parte fără sgomot sau prevenire, intrând în grosimea zidului, şi lăsând drum liber într'un coridor care ducea spre stânga.

Inaintă cu precauţie şi privi pe coridor. Acesta se drepta spre necunoscut într'o curbă normală. Era pustiu, luminat de sus prin mici ciorchini de globuri luminoase.

— Pare destul de sigur, îşi spuse el. Păşind cu prudenţă străbătu încet coridorul. După câteva minute fu oprit de o altă uşă,

asemeni aceleia prin care trecuse. Şi de data aceasta, când se apropiă, uşa se dădu în lături, fără sgomot. Socotind după distanţa străbătută, Allan credea că ea ducea în galeria vecină şi dela prima privire îşi dădu seama că a avut dreptate. Se obişnuise în asemenea măsură cu neprevăzutul absolut, încât ar fi fost mai de grabă surprins să găsească ceva normal. Dar spectacolul care i se înfăţişă ochilor îl făcu să se oprească cu respiraţia tăiată.

— Ce expoziţie infernală, gemu el.

Din locul în care se afla îşi putea da seama că vizitarea nouii galerii îi va pune nervii la grea încercare. Ca formă şi dimensiune era asemenea aceleia pe care o părăsise, dar în afară de acest lucru şi de sistemul de luminat, ele erau diametral opuse. Intr'una era frumuseţea, în cealaltă orori mai revoltătoare, decât arătări dintr'un coşmar. Allan simţea o indispoziţie mereu mai mare, pe măsură ce privirile sale fascinate pricepeau ce aveau în faţa lor. S'ar fi putut spune că uşa se deschisese spre a libera intrarea într'un vast abator omenesc. Pretutindeni nu vedeai decât membre tăiate, trupuri torturate, aranjate în atitudini groteşti şi oribile. In depărtare, în capătul celălalt, vedea o sticlire de oţel şi geam, iar în balcoanele ce se aflau mai sus vedea vitrine al căror conţinut îl făcea să se cutremure

de desgust. Ii trebui câtăva vreme pentru a înţelege semnificaţia acestei expoziţii. Un iniţiat şi-ar fi dat imediat seama, dar Dundas nu văzuse niciodată aşa ceva iar emoţia îl făcuse să-şi piardă pentru moment cumpătul.

— E oribil, hidos, dar trebuia să mai aştept să găsesc un muzeu anatomic în bâlciul ăsta. Doamne! Prietenul meu doctorul Dick Barry s'ar delecta în măcelăria asta. Pe mine însă nu mă interesează. Să mergem mai departe.

Apropiindu-se apoi de uşa cea mare încercă s'o deschidă, dar toate strădaniile sale fură zadarnice, căci aripile ei rezistau, astfel încât trebui să revie la uşa din spate.

Ca şi în primele dăţi uşa dispăru din faţa sa fără sgomot, lăsând liberă intrarea în galeria care se afla în urma ei. Dundas privi fluerând noua secţiune. Putinţa sa de uimire fusese depăşită. „Hotărît lucru, spuse el la un moment dat. Artă, biologie şi acuma ştiinţele — dacă nu mă înşel. Nici aici n'o să pricep prea multe."

Spectacolul egala aproape ca splendoare şi strălucire ceeace se afla în galeria artelor. Tot ceeace-l înconjura de Allan făceau dovada unui aranjament sistematic. Exista însă o diferenţă: pereţii erau acoperiţi cu rafturi pe care se grămădeau casete de metal având fiecare încrustate inscripţii în e-

mail. Luă una dintre ele și o deschise. Conținea o carte — o carte de aproximativ patruzeci și cinci centimetri pe treizeci și care se deschidea în lățime și nu în lungime. Filele, subțiri ca mătasea, dar perfect nestrăvezii și având un luciu frumos, erau acoperite cu semne și ilustrații, planuri, diagrame, unele mai neînțelese ca altele.

— Biblioteca, își spuse Allan. Dar hârțoagele astea nu mă vor lămuri cu nimic. — Intorcându-se apoi spre cea mai apropiată vitrină: — s'ar putea spune că este secțiunea de optică. Iată, fără îndoială, un spectroscop... sau un microscop. Dar asta ce o mai fi?

„Asta" era o placă de metal fixată pe vitrină. Pe ea erau încrustate cu email un anumit număr de semne aliniate în rânduri suprapuse. In fruntea fiecărui rând era un semn făcut cu roșu. Venea întâi un punct, apoi dedesupt două, și așa mai departe până la zece. Cel de al doilea rând avea două caractere. Primul era acelaș ca cel de mai sus, iar cel de al doilea era nou. Dedesubt se vedeau în email albastru trei semne identice. Allan le compară cu cele roșii depe partea superioară a plăcii.

— Dacă este exact ceeace cred eu, vitrina aceasta este numerotată 832. Dar dece să fie numerotată? — Privi în jur, iar ochii i se opriră asupra rândurilor de cărți. —

Exact! Aceasta este biblioteca explicativă, iar semnele depe cărţi sunt numere.

Ceasul său arăta ora trei şi-i era foame. Dar curiozitatea era mai puternică decât pofta de mâncare, astfel încât se hotărî să viziteze şi celelalte trei galerii în aceeaş zi.

Grăbi spre eşire şi o luă pe coridor spre stânga. Era atât de sigur că va găsi uşa următoare în locul unde se aştepta, încât nici nu se mai miră atunci când ajunse acolo.

— Aici ce-o mai fi? se întrebă el. Artă, medicină, ştiinţă şi... — se apropiă de uşa închisă. — Admirabil, spuse el când aceasta dispăru în perete. E natural. Iată secţia de mecanică a acestei expoziţii blestemate şi cum te pricepi în mecanică tot atâta ca şi în celelalte chestiuni, Allan băiatule, eşti o fântână de neştiinţă.

Işi pierdu vreme de o oră rătăcind prin grămădeala de mecanisme, convins în fiecare clipă mai mult de uriaşa sa ignoranţă. Se hotărî în cele din urmă să nu-şi mai spargă capul şi dacă era cu putinţă să arunce o privire încă astăzi şi în celelalte două galerii înainte de a-şi termina cercetările. Nu-i fu însă dat să părăsească galeria fără o aventură şi aceasta se datori imprudenţei de a pune în acţiune forţe necunoscute. La câţiva paşi de uşa din spate, care dădea spre coridor, se opri ca să privească o maşină care-i mai atrăsese atenţia

prin aparența sa simplicitate. Era formată numai dintr'o vergea de metal lustruit, care eșia dintr'o cutie de formă cilindrică, totul fiind montat pe un postament banal, dar cu aspect masiv. Alături de cilindru se afla o pârghie, care avea un mâner îmbietor. Nimic nu arăta rațiunea sa de a se afla acolo, nici rostul pe care l-ar fi avut în eventuala înlănțuire a lucrurilor. S'ar fi putut spune că este mai de grabă o piesă detașată dintr'o mașină, decât mașina întreagă. Ori aceasta era, fără îndoială, obiectul cu înfățișarea cea mai puțin complicată din întreaga galerie.

Oprindu-se lângă mașină, Allan duse inconștient mâna spre mâner. Incercă să împingă pârghia dar întâmpină rezistență. Atunci o trase încet, foarte încet spre el — atât de încet încât mai târziu socoti că-și datorează viața tocmai acestei întâmplări. Mașina nu făcu nici un sgomot, dar pe coridor, în fața ușii deschise, se produse o explozie întocmai ca aceea produsă de un obuz, și care răsună în galerie ca și cataclismul ultimei judecăți. Aerul fu întunecat pentru o clipă de fum și praf, iar sguduitura îl făcu pe Allan să cadă pe spate. Când își reveni, după sguduitură, fumul începuse să se limpezească și lăsa să se întrevadă pagubele. Coridorul și ușa erau în parte blocate de mase de ciment fărâmat smulse de forța necunoscută pe care imprudentul o

deslănţuise iar în perete se vedea o spărtură de formă neregulată, destul de mare spre a forma o mică încăpere.

Ii trebui câtăva vreme spre a-şi reveni depe urma aventurii sale. Socoti inutil pentru moment să curețe drumul şi se îndreptă în direcţia unde se afla uşa următoare. Câteva minute mai târziu se opri în uşa celei de a cincia galerii. Spaima sa recentă era cu totul uitată, iar în mintea sa nu mai era decât bucurie decât bucurie descoperirii. Galeria a cincia era o bibliotecă. Dela un capăt la altul era ordinea cea mai desăvârşită, iar rafturile erau pline cu cărţi, toate închise în cutii asemenea celor pe care le văzuse deja.

Inaintă pe coridor în speranţa că va găsi ultima intrare întocmai ca şi pe celelalte, dar speranţele sale fură înşelate. Dincolo de coridorul în arc care ducea dela intrarea bibliotecii, gangul se termina cu un obstacol neprevăzut, un perete, în care se vedea cadrul unei uşi, aceasta fiind închisă. Mai degrabă uşa decât terminarea neaşteptată a gangului, îl făcu pe Allan să scoată un strigăt de uimire. Uşa nu era mare, dar era bine prinsă în perete. Era din metal, iar pe ea se vedea chipul unui bărbat, în care Allan recunoscu fizionomia mândră a statuiei din vestibul.

— După înfăţişarea ta cetăţene, se pare

că această ultimă galerie este cea mai interesantă. Nu-ţi voi cere însă să-mi laşi trecerea liberă chiar acum. Sunt prea ostenit şi-mi este prea foame, ca să mai stau să-ţi desleg enigmele. Pe mâine dar!

XII.

Allan reveni a doua zi în zori la misterul care-l acapara. Ajuns la ţintă, cercetă cu amănunţime uşa şi împrejurimile. Trecu o oră fără să afle nici cel mai vag indiciu al secretului. Singurul lucru pe care-l avea de făcut era să revie în vestibul şi să încerce uşa mare a celei de a şasea galerii, prima pe dreapta dela galeria artelor.

Păşea spre marele său noroc cu cea mai mare atenţie pe podeaua înşelătoare a vestibulului şi nu întârzià să se convingă că are nevoie de cea mai mare prudenţă. La câţiva paşi de uşa în chestiune un abis se deschise ca puţin mai înainte sub paşii săi, în timp ce o grea perdea de fier cădea cu sgomot, închizând complet intrarea. Rămase dezarmat în faţa dublului obstacol care completa naufragiul speranţelor sale.

— Fie, şopti el, presupun că blestemata asta de perdea e menită să consacru atenţia mea acestei porţi din spate.

Indreptându-se spre coridor reîncepu cu încercările de a deschide uşa, dar zadarnic.

Pe înserat recunoscu că a fost învins şi reveni la suprafaţă iritat şi obosit. In zilele care au urmat a trebuit să-şi întărească răbdarea, căci încercările nu au mai contenit. In fierbinţeala lucrului pe care şi-l impunea singur, uita trecerea timpului, dar şi a celui care trecuse de când nu mai fusese la Glen Cairn. Singurul lucru care-l stingherea era nevoia de a culege peste puţin via, treabă pe care o amâna cât mai mult posibil.

Pentru un răstimp Dundas se văzu constrâns să nu se mai ocupe de marele mister. Trebui să angajeze culegători pentru vie şi să expedieze strugurii, iar vreme de cincisprezece zile se frământă alături de lucrători pe care-i făcea să muncească ca nişte robi dela răsăritul la apusul soarelui, pentru a-şi calma supărarea provocată de întârziere.

Când fu expediat şi ultimul ciorchine de strugure, Allan plăti şi-i concedie pe oameni. După aceea-i scrsie lui Bryce, cerându-i să incaseze în numele său cecul dela banca cooperativei viticole. Şi când grija culesului viei fu ştearsă cu totul din mintea sa socoti că se poate consacra din nou marelui mister.

Revenirii lui Dundas la problema care-l frământa, îi urmă o săptămână de cercetări exasperante şi zadarnice în căutarea cheii

misterului. Cum zilele treceau fără nici un rezultat, neîcrederea în succes se prefăcu într'o dârză voinţă de a urma până la capăt lămurirea enigmei. După cum i se mai întâmplase victoria îi veni de acolo de unde se aştepta puţin şi în clipa în care strădania sa era mai puţin încordată. Până în acea zi obişnuia să revie în locuinţa sa pentru a prânzi, dar desgustul de a urca cele trei sute de trepte îl făcu să-şi ia cu sine mâncarea pentru a nu mai trebui să urce.

Spre amiază căută în jurul său un scaun şi negăsind nici unul, se duse în marea bibliotecă şi se aşeză să mănânce la masa cea mai apropiată de uşă. Când termină, îşi scoase pipa şi rămase o vreme să fumeze aruncând în jurul său o privire de om care n'are nici o treabă. Deşi această galerie îl atrăgea mai mult decât oricare alta, nu mai intrase aci din ziua în care o descoperise. Cu toate acestea de data asta, îi veni în minte să arunce o privire în câteva volume. In timp ce sta la îndoială, de ce raft să se apropie, atenţia îi fu atrasă de diferenţa de culoare a unei singure cutii, din toate rândurile care se aflau în faţa sa. In vreme ce toate celelalte cărţi se aflau în cutii metalice mate, un singur raft, cel mai apropiat de uşă se distingea de celelalte prin cutia de metal alb strălucitor care conţinea un singur volum.

Diferența era atât de mare, încât era cu neputință să n'o bagi de seamă. Allan avu dreptate gândind că deosebirea aceasta nu putea fi fără motiv. Luă cartea fără ezitare și reveni la masă. Scoțând cartea din învelitoarea ei, o deschise. Prima privire pe care o aruncă conținutului îl electriză. Pagina la care deschisese reprezenta un desen, care era neîndoios o secțiune transversală a acestei clădiri subterane. Cu mâna tremurătoare deschise la prima pagină, și cercetă filă cu filă cu interes mereu crescândă. Pe măsură ce străbătea fiecare plan succesiv, găsea fiecare secțiune, dela ușa de intrare dela suprafață, care avea indicat și graficul mecanismului de deschidere. Ajuns în cele din urmă la pagina care arăta ușa închisă depe coridor. Era reprodusă până în cele mai mici amănunte, fără să existe posibilitate de greșeală. Pe pagina din față era un desen arătând o parte din interiorul bibliotecii. Era peretele din spate unde se afla mica intrare.

Se vedea limpede fiecare dulap cu cărți care se afla sprijinit de perete, precum și cartea din cutia de metal alb, pe care o ținea în mână. Era însă o singură diferență: în cel mai depărtat colț pe stânga, pe diagrama cu rafturile din fața sa, el încercă să scoată dela locul lui unul din volumele însemnate. La început cartea rezistă, până în

clipa în care în urma unui efort mai violent el reuşi să scoată, nu numai cartea cum ar fi dorit, ci şi o mică uşiţă de vreo şaizeci de centimetri pătraţi, făcută întocmai ca şi volumele înconjurătoare. Dundas privi cu un strigăt de bucurie cămăruţa secretă.

— In sfârşit, şopti el. In fundul excavaţiunii, prinsă în perete era o pârghie scurtă şi solidă. Fără să stea să se mai gândească la urmări, puse mâna pe mâner şi manevră pârghia în deschizătura în care se potrivea. In aceeaş vreme răsună în coridor un surd sgomot metalic. Aruncând cartea pe care o ţinea în mână Allan se duse să vadă rezultatele gestului său. Când ajunse pe coridor, acolo unde petrecuse săptămâni de cercetări sdrobitoare, bucuria sa se manifestă printr'un hura răsunător. Uşa vestibulului dispăruse în podea, iar calea din faţa sa era deschisă.

Luându-şi bastonul rămase în prag spre a contempla cu priviri nesăţioase noul său teritoriu. Dincolo de perete coridorul se lărgia formând un vestibul de aproximativ doisprezece metri pătraţi. In el nu se afla nimic în afara unui obiect care nu-i făcea nici o plăcere. Era încă o statuie a personagiului poruncitor din vestibulul exterior. Il privise prea adese ori şi prea multă vreme pentru a-l mai interesa. In pofida goliciunii sale încăperea avea o frumuseţe de neexplicat.

Pereţii, podeaua şi tavanul erau făcuţi din marmore în culori îmbinate cu o piatră preţioasă decorativă. Marile globuri lucitoare care străluceau din plafon, se reflectau pe mii de suprafeţe multicolore.

Sorbind din ochi această splendoare puţin barbară, dar armonioasă ce se afla în faţa sa, Dundas văzu un amănunt care-i atrase atenţia. In peretele din stânga al sălii se vedea o boltă, închisă în loc de uşă cu o draperie mare de stofă purpurie, care împiedica vederea spre galeria cealaltă. Totul părea să-i indice lui Allan că de acum încolo avea calea liberă spre deslegarea misterului final şi ar fi admis acest lucru, dacă n'ar fi fost statuia temută, care-l privea ţintă din înlăţimea piedestalului ei, cu o intensitate aproape hipnotică.

Cercetând podeaua pas cu pas, Allan înaintă spre personagiu şi-l depăşi. Când se opri în faţa acestuia se afla exact în faţa bolţii acoperite cu perdeaua purpurie.

Ori cât de pregătit ar fi fost pentru surprize, aceea care-l emoţionă acum, nici nu i-ar fi trecut prin minte. Se pomeni pe neaşteptate şi cu o spontaneitate uluitoare, cufundat în completă întunecime. Rămase încremenit locului. In acea clipă îşi dădu seama de pericolul situaţiei sale. Işi căută chibriturile dar îşi aminti că le lăsase pe masa din bibliotecă, acolo unde prânzise.

Fără să-şi piardă sângele rece încercă să se îndrepte către intrare spre a putea să revie în coridor. Dar abea că făcuse un pas şi se produse un alt fenomen. Aproape de el, atât de aproape încât strigă de uimire, se auzi un prelung şi adânc suspin omenesc. Se întoarse cu vioiciune. Suspinul se repetă, de data aceasta mai depărtat, dar isbitor de real. Rămase cu simţurile încordate în această îngrozitoare linişte neagră pentru a asculta din nou sgomotul. Dar în timpul acestei aşteptări îşi dădu seama că din cauza mişcărilor pe care le făcuse, pierduse cu totul orientarea spre coridor.

I se păru că au trecut secole până în clipa în care o nouă spaimă nemaipomenită îl făcu să piardă orice noţiune a timpului. Atmosfera din jurul său păru deodată plină de un tremolo înfiorător. S'ar fi spus că sunt şoaptele unei mulţimi fantomatice. Rumoarea se întări o clipă, apoi se calmă, părând că se stinge în depărtări de nemăsurat. Apoi, străpungând liniştea, isbucni un strigăt, atât de înspăimântător, încât Dundas se simţi acoperit de o sudoare rece. Strigătul se întrerupse brusc şi fu urmat de un hohot de râs respingător. Urmă un tropăit şi o năvală, rânjituri de bestii, hohote de râs şi din nou linişte. Strângându-şi convulsiv mâinile spre a nu urla, Allan nu mai îndrăznea să se mişte. Un singur pas într'o direc-

ție oarecare putea să însemne moartea și cu toate acestea știa că nervii săi nu vor mai putea rezista multă vreme încercării.

Murmurul mulțimii se auzi din nou în beznă, voci șopteau într'o limbă necunoscută și în cele din urmă isbucni un sgomot mai îngrozitor decât toate: era plânsul de chin, care părea să fie smuls prin torturi groaznice dintr'un trup viu. Urletele se apropiau, săgetând pe ascultătorul încremenit. Allan se crezu înconjurat de o legiune de demoni. Nu mai putu rezista și fu cuprins de panică. Cu un strigăt de spaimă se năpusti în beznă și întâlni o slabă împotrivire, care-l înconjură pentru o clipă. Se desprinse urlând. Genunchii i se tăiară și se prăbuși la pământ cu brațele întinse.

Atunci se întâmplă o mare minune. In aceeaș clipă în care cădea, sgomotele încetară, lumina se reaprinse, iar Allan se găsi întins, tremurând pe podeaua celei de a șasea galerii.

XIII.

Allan rămase vreme îndelungată culcat, cu fața în jos și capul sprijinit pe brațe, pentru a-și reveni. Se ridică încet și privi în galerie. Intreaga latură din apropierea marei intrări, venind dinspre vestibul, era ocupată de ceeace părea un mic templu în

vag stil grec, construit chiar în galerie. In centrul încăperii, la circa cinci metri distanță de treptele intrării templului, se afla un fotoliu cu aspect greoi, cu spătar jos, așezat în așa fel, încât acela care-l ocupa să fie cu fața spre templu. Dar nici fotoliul și nici templul nu i-au smuls lui Allan o exclamație de surpriză făcându-l să sară în picioare.

Statuia a trei femei goale se afla sub portic. Una dintre ele sta proptită în apropierea ușii, cu brațele întinse, făcându-i semn să se apropie. Cea de a doua era culcată la picioarele acesteia pe podea, sprijinită în cot și cu celălalt braț ridicat. Cea de a treia ședea pe treptele porticului. Cu o mână își cuprinsese genunchiul, în timp ce degetul arătător al celeilalte era dus la buzele surâzătoare cu un gest de ștrengărească discreție.

Pentru prima dată atenția sa fu atrasă și de aspectul ciudat al pereților. In prima clipă păreau că sunt acoperiți de un imens ecran de metal perforat. Dundas merse încoace și în colo spre a cerceta acest ecran, apoi scoase un șuerat. Găurile erau de formă circulară, iar mărimea lor varia dela treizeci de centimetri la mai puțin de doi. Ceeace-l făcu de Dundas să fluere era descoperirea că aceste deschideri erau în rea-

litate capetele a nenumărate pâlnii și pavilioane de metal.

— Mă tem că Edison n'a fost primul inventator al fonografului, șopti el, și dacă nu mă'nșel organizatorii acestui concert l-au perfecționat în oarecare măsură.

Se reîntoarse spre templu. In primul rând îl ocoli, dar în afara bolții porticului, nu văzu nici o urmă de intrare. Singurul lucru nou pe care-l constată în urma cercetării sale, fu că templul era construit în metal și că era neîndoios de o rezistență enormă. Nu încăpea nici o îndoială că trebuia să încerce să pătrundă înăuntru prin portal. După aceea mai era fotoliul, pe care-l remarcase și care era plasat atât de mult la vedere în fața treptelor. Era de o construcție masivă, fără picioare și semăna mai de grabă cu o ladă împodobită decât cu un scaun.

Se așeză neîncrezător pe el, cu trupul încordat și gata să sară cât mai departe în cazul unei neplăceri. Fu plăcut surprins, deși puțin deziluzionat când nu se întâmplă nimic neobișnuit. Cu toate acestea voia să cugete, iar fotoliul fiind mai confortabil decât treptele, rămase unde se afla. Stătu vreo zece minute cu bărbia sprijinită în pumni, cufundat în gândire. Tresări deodată și privi în jur. Simțea că se produce o schimbare aproape imperceptibilă. Nici cel mai slab sunet nu întrerupea liniștea desă-

vârşită a galeriei. Şi cu toate acestea... era ciudat. Simţea ceva ca o imperceptibilă schimbare, pe care n'ar fi putut-o preciza. O clipă îi veni să sară depe fotoliu, apoi se hotărî să aştepte. Ceeace-l neliniştea era straniul fel al liniştii care-l înconjura. Era o încordare, ceva silit, care-i trezea în el o amintire. Işi dădu acuma seama ce era. Cu ani de zile mai înainte se aflase de faţă în timpul unui mare incendiu, rătăcit în mulţimea uluită de panică şi revedea fiinţe omeneşti sărind spre o moarte sigură în flăcări, iar memoria sa îi evoca liniştea care cuprinsese masa înconjurătoare. Era liniştea aşteptării. Resimţea astăzi acelaş lucru. Liniştea silită, era liniştea unei mulţimi în aşteptarea unui mare eveniment. Atmosfera era plină de mister. Allan închise ochii şi se prinse de fotoliu cu toate puterile sale. Se simţea în mijlocul unei mari adunări tăcute de oameni.

Atunci se produse un susur şi o undă de şoapte stăpânite. Işi îndreptă spatele, tremurând şi trebui să facă apel la toată stăpânirea sa de sine pentru a rămâne locului. Dela o mare depărtare auzea un svon uşor de cântec. Svonul acesta se întări încetul cu încetul, se apropiă şi deveni imnul triumfal cântat în cor de un imens cortegiu. Asculta doborât de spaimă şi uimire. Nu auzise în viaţa sa ceva mai frumos, ca acest torent

de armonie măreață, ce sporea umplând treptat galeria. Orice amintire pământească părea ștearsă din memoria sa. Sta nemișcat, îmbătat de entuziasmul care-l cuprindea. Cântarea puternică se înălță în ritm regulat, apoi se stinse în tăcere. Ceva îi spunea lui Dundas că nu se sfârșise totul. Luminile scăzuseră odată cu vocile, lăsându-l într'o vagă penumbră. O voce minunată întrerupse deodată liniștea palpitândă și făcu să isbucnească farmecul unei splendide armonii. Cânta despre viață și dragoste, moarte și răsboi. Cânta iubirea superbă și pasionată, isprăvile care umplu sângele de fremătare și totul era străbătut de o notă de grozavă și sdrobitoare tristețe. Se făcuse întuneric. Lacrămile pe care Dundas încercase la început să și le stăpânească isvorâră din ochi. Ii părea că mâinile cântăreții invizibile îi turburaseră chiar și coardele inimii.

Spre sfârșit, melodia glorioasă se pierdu și o lumină blândă apăru sub portic, în timp ce aerul mai vibra încă de sunetul ultimelor note. Dundas, aflându-se încă sub vraja melodiei, privea lumina fără să se miște. Raza luminoasă venea de deasupra și din spatele statuilor, care-și proectau umbrele pe podea la picioarele sale. Işi reveni brusc, scoțând un strigăt de uimire. Observă că umbrele brațelor celor două statui se împreunau și se întâlneau într'un punct al podelei exact

în faţa sa. Ingenunchiă imediat. Scoţând un cuţit începu să scobească acel loc, care forma centrul unuia dintre desenele care se aflau pe mozaic. In loc să fie tare ca diamantul, locul acesta era puţin rezistent, ca smoala. In timp ce lucra cu sârguinţă umbra se risipi puţin câte puţin, iar luminile galeriei se reînsufleţiră aşa după cum se stinseseră.

Işi dădu curând seama că porţiunea care putea fi săpată cu cuţitul n'avea mai mult de zece centimetri în diametru şi trei în adâncime, după care lama cuţitului întâlni o placă de metal. După ce a desprinse din ciment şi o săltă, văzu o cavitate având la centru un fel de cupă, în mijlocul căreia se afla un buton. Allan privi rând pe rând butonul şi cele trei statui. Ele îi răspunseră cu un râs de o veselie provocatoare. Stătu la îndoială, cu degetul pe buton. Care să fie oare sfârşitul îndelungatei sale cercetări, acest mister păzit cu atâta străşnicie? Ce putea să fie oare mai minunat decât toate cele pe care le şi descoperise? In cele din urmă se hotărî. Cu ochii ţintă la poarta masivă şi cu inima bătând nebuneşte, apăsă. In urma acestei presiuni se auzi un tunet surd şi răsunător, iar aripile grele se desfăcură, dispărând de o parte şi de alta în perete. Când ecoul tunetului se pierdu, calea era în sfârşit liberă.

XIV.

Dundas se ridică în picioare şi se apropiă de portal. Mascând golul uşii acuma deschise, se afla o draperie somptuoasă în cute lungi şi lucitoare, care ascundea interiorul. Depărtă cu mâna tremurătoare perdeaua şi trecu pragul. Paşii săi cari se înfundau într'un covor gros nu făceau nici un sgomot . Ochii săi au rămas însă nesimţitori faţă de extraordinara minunăţie care-l înconjura, lumina roză a plafonului răspândindu-se asupra unei scene de o frumuseţe de nedescris. Gâfâind şi cu pas nesigur se apropiă de mijlocul templului şi se opri în faţa singurului obiect care-i reţinea privirea, excluzând toate celelalte. Exact la mijloc se afla un mare clopot de cristal de trei metri în diametru. Era înfundat într'o margine de aur mat care se ridica la vreo douăzeci de centimetri deasupra solului. Sub cupolă se afla un divan scund de o artă minunată, pe care se odihnea o femee.

Se odihnea cu capul pe o mare pernă albă, aproape acoperită de valul de păr auriu întunecat, care-i cădea pe umeri şi sâni şi care aşternea un văl până aproape de genunchi pe draperia de culoarea safirului, ce-i scotea în relief trupul ei minunat.

Chiar şi cupola era demnă de toată atenţia; Părea făcută din aceeaş materie ca

și vasul din galeria artelor, pe care cu toate străduințele nu reușise să-l spargă. Avea forma unei emisfere perfecte, atât de clară și de limpede, încât s'ar fi putut spune, că enormul glob de sticlă se afla încleștat în bordura de aur care înconjura divanul. Allan înconjură încet locul și în partea opusă celei din care venise găsi o manetă care comanda fără nici o îndoială mecanismul adaptat bordurii. Se feri însă s'o atingă. Mai erau și patru mânere care îngăduiau să ridici cupola din lăcașul ei.

Ajunse în fața unei mari mese pătrate, pe care se odihnea un cufăraș de aur masiv. Răsuci cheia care se afla în broască, se auzi o desprindere metalică, iar toată partea din față se lăsă în jos, lăsând să se vadă interiorul.

Găsise, în fine, aci, ceva precis, care ar fi putut duce eventual la deslegarea misterului. Allan scoase cu vioiciune o casetă plată, despre care știa că are înăuntrul ei o carte. Când privi coperta, scoase un strigăt de bucurie, căci văzu în email roșu o replică a semnelor observate și pe pragul de sus al templului. Scoase volumul din cutia sa. Pe prima pagină se vedea imaginea unei femei sub cupola de cristal. Asemuirea, culoarea, toate amănuntele erau perfecte. După aceea veneau diagramele manetei adaptate la margine, arătând-o mișcată din po-

ziţia verticală în cea orizontală. După aceea urma tot femeea, dar de data aceasta cu cupola îndepărtată. Desenul următor reprezenta două obiecte şi anume o fiolă plină de un lichid foarte verde şi o seringă de o formă bizară. O cercetare în cufăraş îl duse la descoperirea celor două obiecte desenate.

Allan umblă cu ele cu cea mai mare atenţie şi după ce le-a pus la loc, continuă cercetarea cărţii. Pe pagina următoare era desenul braţului drept al femeii depe divan şi exact deasupra colţului era precizat un loc circular, care putea fi văzut în mărire în pagina cealaltă, unde se vedea alături de el o mică lanţetă cu tăişul ascuţit. Urma o nouă reprezentare a braţului cu o profundă incizie care descoperea artera brachială, după care venea un amănunt precis şi foarte minuţios şi anume injectarea lichidului verde din fiolă. Imaginea următoare era a unui ceas de nisip şi pe măsură ce Allan vedea un nou obiect îl confrunta cu originalul din cufăraş. Ceasul de nisip era reprezentat mai întâi cu cavitatea superioară plină şi apoi cu cea inferioară. Venea o nouă fiolă, al cărei conţinut era de data aceasta de un rubiniu închis şi pentru a doua oară urma imaginea injectării lichidului în arteră. Aceasta a doua injecţie era urmată de închiderea îngrijită şi detailată a inciziei şi de pansamentul ei ulterior. O grijulie cercetare

a conținutului cufărașului îi arătă lui Allan că fiecare obiect, începând cu fiola și până la cele necesare pansamentului se găseau în dublu exemplar, atât de mare fusese grija de a se preveni orice accident. Ultima pagină arăta minunea minunilor, pe femeea de pe divan trează și privind din mijlocul paginii cu ochii ei surâzători. Iar ochii ei erau de un cenușiu adânc și miraculos.

Ajungând la el acasă, constată nu puțin surprins, că lăsase acolo dimineața, iar acuma era trecut de miezul nopții. Mânâncă puțin și se duse în camera de culcare. Trecând prin fața ușii care da spre verandă, atenția îi fu atrasă de ceva alb care se afla pe jos. Era o scrisoare care fusese strecurată aci, fără îndoială de omul care-i adusese mărfurile din oraș. Allan puse lampa pe masă și deschise scrisoarea fără să dea atenție scrisului. Conținutul era acesta:

Dragă domnule Dundas,

De ce să fugi în felul acesta de prietenii dumitale? Mr. Bryce îmi spune că studiezi din greu pentru nu știu ce examen (de n'ar fi ridicol, n'ar mai fi examen). Va veni împreună cu Doris să ia masa la noi. Sper că-ți va fi posibil să vii și dumneata și cum astăzi este numai Miercuri, vei avea toată vremea să inventezi o scuză plauzibilă. Am anunțat-o pe Doris că-ți scriu și m'a rugat

să-ți spun, că ești un mizerabil cum n'a mai pomenit, dar am refuzat energic să transmit o veste atât de aspră. Te rog să vii.

A dumitale,

Mariana Seymour.

Allan citi scrisoarea până la capăt și un vag surâs îi jucă în jurul buzelor, în timp ce fără să-și dea seama îi dădea drumul pe jos.

XV.

Dundas se trezi a doua zi de dimineață, dându-și perfect de bine seama de greaua sarcină pe care trebuia să și-o ia asupra sa. Adevărata problemă era să știe ce va face cu doamna visurilor sale atunci când o va fi readus-o la viață. In ceeace privea operația și secretul său, putea să aibe deplină încredere în Dick Barry.

Billy Blue Blazes, al cărui caracter poznaș nu-și pierduse nimic din vioiciunea sa, în aceste săptămâni de neactivitate, observă în acea dimineață că stăpânul său nu era dispus să glumească și mai înainte de a ajunge la Glen Cairn avu toată vremea să mediteze asupra firii schimbăcioase a oamenilor.

In ciuda preocupărilor sale, Dundas nu uită să se oprească în fața singurului cofe-

tar din Glen Cairn. După aceea îl încredință pe Billy unui servitor al clubului și se duse la locuința prietenului său. O placă de alamă strălucitoare anunța că Richard Barry, doctor în medicină, își da consultațiile dela ora zece la unsprezece dimineața și dela opt la nouă seara. Cum era tocmai ora unsprezece, Allan știa că-l va găsi pe Barry înainte de a pleca să-și viziteze clienții. Când intră pe ușă un ciripit vesel de copil anunță mamei care se afla pe verandă sosirea sa. Allan și-l urcă pe micul Barry pe umeri și se apropiă de doamna Kitty, care recunoscându-l îi strigase că nu poate primi străini. Dundas puse la picioarele mamei pe copilul care nu mai avea astâmpăr și protestă că vizita sa îl privește numai pe fiu, care nu făcea caz de oribilele prejudecăți mondene.

— Se poate doamnă Kitty! In ultima vreme m'am omorât muncind și în loc să mă compătimești, mă mai muștri. E supărător... In buzunarul celălalt, tâlharule; în ăsta nu găsești decât mănușile...

Aceste ultime cuvinte erau adresate copiei copilărești a gazdei sale, care-i răscolea buzunarele în căutarea rezultatului vizitei făcute la cofetar.

— Nu numai că ne neglijezi într'un chip rușinos, Allan, dar îți mai sporești crimele răsfățându-mi copilul. Dă mămichii, Dickie, spuse Kitty aruncând o privire de mustrare

lui Dundas și apoi o ochiadă seducătoare copilului, care strângea la piept un pachet mare cu praline.

In timp ce mai vorbeau intră Barry. Văzându-l pe Dundas fața lui se lumină de plăcere. Era un om voinic, sanguin, cu părul roșcat și ochi albaștri. Fără a fi frumos avea una din acele figuri, care câștigă deîndată simpatia tuturor celor pe cari îi întâlnește.

— Credeam, dragul meu, că ai intrat în vreo mânăstire sau ceva în genul acesta. Comitetul clubului are de gând să deschidă o anchetă cu privire la purtarea ta. Care este „ultima"?

— Ultima lui ispravă, interveni doamna Kitty, este că abea acum trei minute a încercat să-l îmbolnăvească pe fiul tău cu bomboane determinându-l să nu-și asculte nici mama.

Amândoi bărbați au râs auzind acest act de acuzație.

— E o expunere tendențioasă a faptelor mele, Dick,... dar care are totuși un vag fond de adevăr. La drept vorbind am venit aci spre a avea cu tine o întrevedere profesională, dacă vrei să-mi consacri puțin timp. Dar te previn că va dura cel puțin o oră.

Barry îl privi repede pe prietenul său. După aceea se depărtă sprinten și strigă

servitorului să bage înapoi în garaj automobilul: „Am tot timpul la dispoziţia mea, Allan. Să intrăm în cabinetul de consultaţii".

Cei doi bărbaţi au intrat în casă. In cabinet Barry oferi un fotoliu lui Allan, în timp ce el lua loc pe altul, în faţa biroului.

— Ce ţi s'a întâmplat Allan, întrebă el serios. Sper că nu eşti bolnav, deşi ai aurul puţin turburat.

Dundas clătină capul.

— Mă simt minunat de bine, Dicky, dar... adevărul este că nu prea ştiu cum să încep.

Se ridică şi începu să se plimbe în lungul şi în latul camerii. Barry, care era un cunoscător al sufletului omenesc, nu-i puse nici o întrebare.

— Nu te grăbi, Dun.

Allan se opri în biroului.

— Ascultă-mă, Dick! Dacă nu te-aş cunoaşte de când ne-am ros alături fundul pantalonilor pe băncile şcoalei, nu ţi-aş spune ce am să-ţi spun. Nu este numai o chestiune profesională, dar Dumnezeu ştie ce mai poate eşi de aici. In mod obişnuit nu te-aş jigni cerându-ţi să-mi făgădueşti, că în nici un caz nu vei divulga fără îngăduinţa mea expresă ceeace-ţi voi spune.

Barry îl privi ţintă vreme îndelungată pe prietenul său.

— Allan, băiatule, dacă un altul decât tine mi-ar cere un asemenea lucru, m'aş ve-

dea nevoit să-l dau afară cu lovituri de picior în spate. In cazul tău accept însă condiţiunile, deşi nu este deloc nevoe.

— Nu te supăra Dick. Vei înţelege imediat totul. Iată ce vreau acuma: să vii la Cootamundra şi să faci o delicată operaţie unei tinere femei.

Dick se ridică în picioare şi cu mâinile sprijinite de birou se plecă spre Allan. In ochi îi străluci o scântee şi-i spuse:

— Vrei să vin la Cootamundra şi să fac unei tinere femei o operaţie delicată? Bine! Iată-mi şi răspunsul, Dundas. Poţi să crapi!

Spusese cuvintele acestea cu voce groasă şi fără răsunet, dar îşi accentuă răspunsul cu o lovitură puternică cu pumnul dată în birou, care făcu să sară în sus tocurile şi creioanele.

Isbucnirea aceasta îl făcu pe Allan să-şi privească cu gura căscată prietenul. Dându-şi apoi imediat seama, isbucni în râs, văzând faţa severă a lui Dick.

— Oh, Dick! Ce gând urât; Ar fi acuma rândul meu să mă înfuriu. Prin urmare ai putut crede, că eu... Richard, roşesc din pricina ta şi a puţinei cunoaşteri a sufletului omenesc.

— Dă-o dracului de inimă omenească! mormăi Barry, înfundându-se din nou în fotoliu, mai potolit. O muscă inteligentă din camera asta ar şti mai mult în această ches-

tiune după două luni de zile decât ai afla tu după o viaţă de om. Dă-i din nou drumul!

— E vina mea. Am început de unde nu trebue, spuse Dundas surâzător amintindu-şi de ciondăneala de odinioară.

După aceea se reaşeză şi el în fotoliu şi sprijinindu-şi coatele pe birou, îşi începu istorisirea. Barry îl ascultă mai întâiu în tăcere, dar în cele din urmă nemaiputându-se stăpâni, isbucni:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Allan, sau îţi baţi joc de mine sau ai un sticlete în cap. Vrei să mă faci să te cred că atunci când ai ajuns la capătul scării ai găsit luminile aprinse?

Ochii săi albaştri aveau o lucire de furie. Allan îl privi gânditor. Işi aminti că cele văzute de el însuşi încetul cu încetul şi chiar la faţa locului, trebuiau să fie acceptate de Barry toate deodată şi numai în urma unei povestiri şi că prin urmare trebuia să facă unele concesii.

— Dick băiatule, nu prea ştiu cum să-ţi explic, spuse el foarte grav, dar te rog să mă crezi că nu am fost vreodată în viaţa mea mai serios ca acum. Te rog să mă asculţi şi să mă laşi să vorbesc până la capăt. După aceea voi răspunde tuturor întrebărilor pe care mi le vei pune. Află numai, oricât de nebunesc ţi s'ar părea acest

lucru, că nu spun decât adevărul şi că ţi-l voi dovedi mai devreme sau mai târziu...

Dick se aeşză din nou.

— Te rog să mă erţi ,dragul meu, dar imaginaţia mea n'are rezistenţa oţelului şi nici elasticitatea cauciucului. Continuă, nu te voi mai întrerupe.

Cu toate acestea, pe măsură ce Allan îşi continua istorisirea, spiritul lui Barry alterna între crize de iritare şi gânduri prudente cu privire la starea mintală a lui Allan. In cele din urmă, în pofida judecăţii sale, sinceritatea prietenului său şi mulţimea amănuntelor, îl făcură să se convingă. Când îi povesti despre descoperirea galeriei biologice sări în picioare.

— Dun, dacă nu mi-ai spus adevărul, să ştii că te ucid, fiindcă m'ai făcut să cred într'o imagine înşelătoare a paradisului.

— Iţi făgăduesc Dick, că te vei putea plimba în voie prin acea galerie, dar socoate că vei vrea să o vezi cât mai repede, când vei afla sfârşitul, răspunse Allan surâzând la vederea flacării pe care o aprinsese în prietenul său.

Işi reluă firul povestirii. Nu mai trebuia să se teamă de neîncredere, deoarece unele amănunte îl convinseseră pe Dick, că un necunoscător n'ar fi putut să imagineze toată povestea. Din această clipă urmări povestirea cu un viu interes, până în clipa în

care Allan, încins şi el, îi povesti aventura cu deschiderea templului şi viziunea femeii întinsă pe divan. Atunci nu se mai putu stăpâni.

— Dumnezeule mare...e...e...

Nu putea exprima cuvântul.

— Dick băiatule, spuse Dundas solemn, pe cât de sigur sunt că noi doi trăim, tot atât de sigur sunt că e şi ea în viaţă. Când o vei vedea vei spune acelaş lucru şi când îi vei contempla frumuseţea îmi vei înţelege entuziasmul. Prietene, dacă aş fi putut face singur totul n'aş fi îngăduit niciodată unui alt bărbat s'o privească. Nu pot avea încredere în nimeni.

Barry se sculase în picioare şi străbătea camera cu paşi nervoşi:

— Dragul meu, oare am înebunit amândoi? E de necrezut, e monstruos. Allan nu mă îndoiesc de nimic din câte mi-ai spus, dar în chestiunea aceasta cu siguranţă că te înşeli. Nu poate să trăiască. E o statuie minunată, dar în nici un caz o femee. E imposibil!

Fără să se mişte depe scaun, Allan urmărea cu privirea agitaţia prietenului său.

— Nu, dragul meu, e vie. Dacă ar fi fost o statuie, acei străvechi constructori de minuni nu şi-ar fi dat atâta osteneală ca s'o păzească. Trăeşte Dick. Vrei să faci operaţia?

Barry se opri fremătând.

— Dacă vreau? Desigur! Mi-aş vinde sufletul numai ca s'o văd. Şi apoi să vezi ce mai articol trântesc pentru revista medicală... ce mai comunicare făcută academiei...

— Gândeşte-te la făgăduiala făcută, îl întrerupse cu răceală Allan. Nu vreau să te lipsesc de onoruri şi glorie, dar trebue să aştepţi. Pentru moment este un secret profesional.

Mustrarea aceasta îl readuse pe Barry pe pământ.

— Ai dreptate, Allan. In surescitarea mea, am uitat. Singura mea condiţie este să-mi laşi pe seamă galeria anatomică. In schimb, eu mă voi ocupa de dânsa din punct de vedere profesional atâta vreme cât va avea nevoe de asistenţa mea.

XVI.

Dundas făcu cumpărăturile la farmacist, apoi puse ca Billy să fie înhămat fără nici o întârziere, reîntorcându-se acasă cu douăzeci de kilometri pe oră. Prima sa grijă fu să prepare de mâncare pentru Barry, după care se duse la şopron. Coborî scara cu vioiciune până ce ajunse în vestibul şi fugi spre galeria a şasea. Găsi toate aşa cum le părăsise. Dar nici de data aceasta nu putu să treacă pragul templului fără un senti-

ment de teamă respectuoasă pentru ceeace conținea. Urmând instrucțiunilor lui Barry cronometră ceasul de nisip. După ce l-a întors notând ora exactă, se apropiă de cupola de cristal și rămase în contemplare în fața femeii fără cunoștiință. Atunci când Allan închise capacul ceasului său știa că intervalul între cele două injecții trebuiau să fie de o oră și un sfert.

Cum Barry putea sosi dintr'un moment în altul. Dundas se înapoiă acasă, pentru a-și putea primi prietenul. Automobilul doctorului nu se vedea încă pe șosea. Atunci avu o inspirație. Reintră în camera sa de culcare și se privi imparțial în oglindă. In afara grijilor higienice nu prea dădea deobiceiu atenție ținutei sale generale. De data aceasta cercetarea imaginei sale părea să-l fi satisfăcut foarte puțin. Incruntă sprincenele văzându-se îmbrăcat în dril albastru foarte uzat și amintindu-și că are un costum de tenis nou de tot, schimbă drilul cu stofa albă. Ezita între o cravată de un albastru închis și alta roșie întunecată, când claxonul anunță sosirea lui Barry. Hotărându-se grabnic pentru cea albastră, îi strigă lui Barry să se simtă ca la el acasă și-și termină toaleta. Apăru în fața oaspetelui său, foarte mulțumit de schimbarea costumului, amănunt care nu scăpă de loc necruțătorului prieten din copilărie, care-l zeflemisi.

După ce doctorul se sătură, porniră amândoi spre șopron, ducând într'un coș sticle cu lapte preparate concentrate de nutriție, pe care le prescrisese Barry, precum și geanta acestuia cu instrumente. Urmat de Barry, Allan coborî până la scara care ducea în vestibul, nu fără să se fi oprit în drum spre a arăta prietenului său locul unde calea sa fusese blocată de cuțit și mijlocul prin care a reușit să treacă peste această piedică.

Din acest loc înaintarea lor fu întovărășită de sgomote. Barry, uluit și entuziasmat de toate câte-l înconjurau, nu dorea altceva decât să mai stea și să-și satisfacă curiozitatea, în timp ce Allan iritat de orice întârziere, se străduia să-l facă să înainteze. Cu toate spusele și insistențele sale, trecerea prin galeria artelor le luă un sfert de oră. In cele din urmă Allan se jură pe toate cele sfinte, că dacă Dick nu avea de gând să meargă direct în galeria a șasea, atunci va rezilia înțelegerea și se va adresa lui Walton. Amenințarea își făcu efectul și în trecere prin fața galeriei anatomice, Dundas a trebuit să i se așeze în cale și nu a putut să-l treacă de zona periculoasă decât recurgând la forță.

Au ajuns în cele din urmă la intrarea anticamerii. Deși era prevenit și cu toată lumina salvatoare a lanternei de acetilenă,

obscuritatea subită și concertul de urlete înspăimântătoare îl sguduiră pe doctor, care ajunse palid și distrus în ultima galerie.

— Drace! spuse el ștergându-și fruntea de sudoare, dacă aș fi știut în ce loc blestemat mă aduci Allan, cred că te-aș fi lăsat să te adresezi confratelui meu.

Era atât de emoționat încât nu-și dădu imediat seama de toate cele care-l înconjurau. Privirea sa urmând-o însă pe aceea a lui Dundas se opri curând asupra templului și a grupului realist din fața portalului. De unde se aflau ei, nu se putea distinge dacă acest trio puțin banal avea drept autor arta sau natura. Fidel prejudecăților sale Barry își întoarse grabnic privirile și-l trase de o parte pe Dundas.

— Pentru Dumnezeu, dragul meu, spuse el, credeam că mi-ai spus că nu este decât o singură persoană.

In fața chipului roșu al prietenului său, Allan, ricană:

— Imi pare rău că pudoarea ta a fost jignită, Dicky, dar pacienta este înăuntru. Domnișoarele din portal nu sunt decât îngerii păzitori.

Puse mâna pe umărul lui Barry, îl atrase spre trepte și apoi ridicând perdeaua îl introduse în templu. Când greaua draperie căzu, atmosfera de mister a templului îi cuprinse pe amândoi. Se descoperiră mecanic

şi nu mai vorbiră decât cu glas scăzut.

E adevărat, Doamne, totul e adevărat! spuse Barry.

După o clipă se smulse din contemplare şi apucându-l pe Allan de braţ îi spuse cu glas tremurând de emoţie:

— Aveai dreptate Dundas. Până în ultima clipă am crezut că mă duci să vizitez un mormânt. Inţelegi tu Dun ce însemnează toate acestea? Trăeşte! Femeea aceasta este vie!

— Eram sigur de asta Dick, răspunse Allan liniştit, întorcându-şi privirile spre a vedea din nou divanul. Nu mai înţeleg decât atâta. Spune-mi Dick, crezi că vom putea să...

Barry rămase tăcut o vreme, apoi luându-şi inima în dinţi spuse: „Arată-mi cartea, Dundas!"

Allan îl conduse fără să spuie un cuvânt lângă cufăraş şi scoţând volumul din cutia sa, îl puse pe masă în faţa lui Barry. După aceea apropiă două scaune. Vreme de o oră au rămas absorbiţi, muţi, Barry studiind paginile, iar Allan privindu-l fără să spuie nimic, atunci când celălalt mergea dela carte la cufăr. Compara diagramele cu fiecare obiect pe care-l mânuia cu îndemânare. Dick fu primul care rupse tăcerea.

— Ai cronometrat ceasul de nisip?

— Da! O oră şi cincisprezece minute exact!

Barry, care terminase tocmai cu cercetarea unei seringi, înainte de a o pune pe masă, făcu un semn de aprobare cu capul.

— Atunci sunt de părere că am face bine să începem imediat.

Luă fiola care conţinea lichidul verde. Nu era închisă cu nici un dop. Gâtul fusese alungit şi topit la flacără, astfel încât evaporaţia era cu neputinţă, iar singurul mijloc de a ajunge la lichid era să rupi gâtul fiolei. Dick se ridică şi se duse să-şi ia trusa, din care scoase un cuţit special mititel. O linie trasă pe sticlă şi sub uşoara apăsare gâtul se rupse precis la vreun centimetru de corpul fiolei. Allan urmăria lucrurile neliniştit. Un accident al preţioaselor fiole ar fi fost fără remediu. Când văzu că operaţia a reuşit, scoase un oftat de uşurare şi cum Barry mirosia conţinutul fiolei, îl întrebă:

— A ce miroase?

— N'am idee, răspunse doctorul repezit. N'am mirosit în viaţa mea ceva asemuitor. Imi face impresie însă că este ceva foarte volatil. Mai bine să astup la loc până în momentul în care mă voi folosi de conţinut.

Astupă gâtul fiolei cu un ghemotoc de vată.

— Acuma Dun, să ridicăm cupola de

sticlă. Presupun că este fixată prin maneta aceasta.

Amândoi se apropiară de globul de cristal.

— N'ar fi avut niciun sens să fi închis, lăsând cheia în broască. Cred că maneta serveşte la cu totul altceva. In orice caz, funcţionează.

Ingenunchiă şi mişcă maneta. Se auzi un şuerat, ca acela al vaporilor cari scapă pe o supapă şi care se linişti în câteva secunde. Cei doi se priviră uluiţi.

— Ce să fie asta, Dun? întrebă Barry.

Allan se ridică şi privi în cupolă.

— Nu poate fi decât un singur lucru Dick. Sub cupolă fusese făcut vid, iar maneta a lăsat din nou aerul să pătrundă înăuntru.

— Las'o încolo, spuse doctorul ironic. Sticla asta este subţire ca o foaie de hârtie. Presiunea exterioară ar fi pulverizat-o.

Dundas dădu din cap.

— Te înşeli Dick, nu este sticlă... cel puţin nu aceea pe care o ştim noi. Eu am şi încercat-o. E o materie mai rezistentă ca oţelul. Presiunea era desigur formidabilă, dar tocmai ea era aceea care menţinea cupola în ramă. Cu siguranţă că acuma o vom putea ridica cu uşurinţă. Du-te şi apucă de celelalte două mânere.

Barry ascultă şi la semnalul lui Allan ridicară deodată clopotul. Marea cupolă putu

fi ridicată cu o uşurinţă care-i uimi. N'ar fi fost mai uşoară nici de ar fi fost de hârtie. Dar pe când ei se aşteptau să ridice numai domul de sticlă, în timp ce cercul de metal ar fi trebuit să rămână la locul lui pe podea, se mai uimiră şi de faptul, că clopotul era făcut dintr'o singură piesă, care se adapta unei adâncituri circulare care înconjura divanul. Ridicară cupola cu toată atenţia spre a nu face rău persoanei culcate dedesubt şi ducând-o de o parte au pus-a jos pe podea. Apoi, dintr'o singură mişcare au revenit lângă divan. Stând în picioare, fiecare de o parte, se plecară spre necunoscută. Condus de instinctul pur profesional, Barry apucă încheetura mâinii femeii. O ţinu astfel o clipă, apoi rupse tăcerea solemnă.

— Nici urmă de puls Allan! După cum mă şi aşteptam de altfel. (Apoi adaugă cu glas scăzut): priveşte, articulaţiile sunt tot atât de suple, ca şi cum ar dormi. Dă-mi trusa, te rog.

Dundas dădu din cap fără să răspundă. Ascultă maşinal ordinele doctorului şi-l ajută să apropie o masă de divan. După aceea aranjară instrumentele scoase din cufăraş, în ordinea în care aveau să fie întrebuinţate. Dick privi îngrijorat mâna lui Allan, care tremura deschizând fiola cu lichid volatil.

— Lasă-mă pe mine Allan, dacă tu nu te poţi stăpâni. Dar, dragul meu, nu uita că am nevoie de tine. Sper că nu te vei codi!

Dundas se stăpâni cu greutate şi răspunse:

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, Dick, dar nu uita că nu sunt de lemn. Trebue neapărat să stau aici? Toate acestea îmi par un sacrilegiu.

Acuma însă, când sosise momentul acţiunii, sentimentul profesional înlăturase pe oricare altul în Barry. Perfect calm începu să sterilizeze instrumentele şi partea braţului pe care urma să-l opereze. Nimic nu lăsa să se vadă în atitudinea sa imensa emoţie pe care o resimţea.

— Ascultă-mă Allan, m'aş putea lipsi de tine în caz extrem, dar aceasta ar atrage după sine o serie de riscuri inutile. Nu privi dacă vrei, dar trebue să stai aici, în cazul când voi avea nevoe de ceva.

Vorbind, umplu seringa cu lichidul verde ca smaragdul şi i-o întinse lui Allan.

— Ţine-o şi atunci când ţi-o voi cere să mi-o dai!

Luând apoi depe masă lanţeta îngenunchiă lângă divan. Liniştea era atât de adâncă, încât Allan îşi auzea bătăile inimii.

— S'a făcut, Dun! Dă-mi seringa! spuse Barry cu glas limpede.

Allan puse în mâna doctorului obiectul

cerut. Urmă o nouă linişte, după care Dick se ridică, întrebând:

— Spune-mi ora exactă Allan!

— E patru şi zece, spuse Allan punându-şi ceasul pe masă.

— Bine! Prin urmare acum n'avem altceva de făcut, decât să aşteptăm până la ora cinci şi treizeci şi cinci pentru a continua. Dragul' meu, ora aceasta şi un sfert ni se va părea teribil de lungă. Ştii, dacă vrei te poţi uita; am pus un pansament peste locul injecţiei.

Allan privi lacom într'acolo şi resimţi oarecare uimire văzând că pe chipul aceleia care odihnea pe pernă nu survenise nici o schimbare. Barry îi citi nedumerirea pe faţă.

— Nu fi deziluzionat; nu mă aştept la nici o schimbare înainte de cea de a doua injecţie, spuse el cu ton liniştitor. (După ce mai ascultă cu stetoscopul, continuă): Ştii, Allan că nu constat nici cea mai vagă urmă de hemoragie? Lucrul acesta nu-ţi spune ţie, care eşti un profan, nimic. Mie îmi cam turbură însă unele dintre ideile mele fundamentale.

In cele din urmă acele ceasornicului se opriră la ora aşteptată. Dick se apucă din nou de treabă. In ciuda desgustului său, Dun urmări cu priviri fascinate ultima fază a operaţiei. Ea fu terminată în câteva mi-

nute, iar pansamentul fu pus de mâini sigure şi îndemânatece.

— Acuma, spuse Barry, dacă crezul nostru are oarecare bază reală, o vom afla curând.

Stând de o parte şi de cealaltă a divanului, cei doi priveau cu inima palpitând. Au trecut minute într'o linişte apăsătoare. După aceea, depe buzele doctorului scăpă o exclamaţie. El se plecă imediat cu stetoscopul în mână.

— Dumnezeule bun, Dun, bolborosi el ridicându-se. Nu mai încape nici o îndoială acum... are pulsaţii limpezi.

In aceeaş clipă buzele palide se desfăcură puţin, descoperind lucirea dinţilor albi, iar în liniştea din jur se putea auzi svonul aproape imperceptibil al unei respiraţii, în timp ce o uşoară mişcare înălţa pânza care acoperea pieptul femeii. Cei doi bărbaţi au rămas încremeniţi. Miracolul se împlinea în faţa lor. Incet, întocmai ca o vagă auroră, o roşeaţă uşoară se întinse peste obrajii palizi, iar o nuanţă mai vie acoperi buzele cu linie perfectă. S'ar fi putut spune că un văl era ridicat de peste obraz, că sufletul reintrase în corp, reluându-şi locul. Primului suspin îi urmă o respiraţie înceată şi regulată, iar pieptul, care umfla pânza rochiei, palpita în ritm. Cu toată frumuseţea sa, femeea de odinioară nu era decât umbra a-

cesteia, care îmbobocia întocmai unei flori într'o viață strălucitoare.

Dundas apucă deodată mâna lui Barry și-i șopti:

— Să nu rămânem atât de aproape Dick. S'ar putea s'o speriăm dacă deschide brusc ochii.

Barry îl aprobă dând din cap și amândoi se retraseră la câțiva pași.

— Privește, Dick! Uuită-te la mâna ei! spuse Dundas apucând ca într'o menghină brațul prietenului său.

Mâna albă se întinse încet, recăzând pe mantia de păr auriu. După o clipă urmă un suspin mai adânc decât cel de odinioară, iar capul se întoarse puțin pe pernă. Pleoapele tremurară o vreme, după care ochii se deschiseră minunați și adânci, iar femeea păru să-și dea seama fulgerător de cele împrejmuitoare. Mâna albă fu dusă la frunte, după care ea înălță capul și privi în jur. Când îi văzu pe cei doi bărbați tăcuți, un strigăt îi scăpă depe buze, se ridică în cot și-i privi cu uimire neascunsă, dar fără nici o teamă.

Eliberat pentru o clipă din intensitatea privirii ei, Barry șopti emoționat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește-i Allan; spune-i ceva, fă ceva!

Allan se calmă cu greutate și se îndreptă spre femee cu brațele întinse. Nu a știut

niciodată cum a reuşit să-şi stăpânească glasul, dar reuşi să spuie cu o voce calmă şi senină:

— Nu vă temeţi de noi, vă rog. Suntem prieteni cari dorim să vă venim în ajutor.

La sunetul glasului său ea ridică privirile spre mâinile lui, după care privi din nou pata întunecată din podul palmei. Se ridică încet şi privi în jur. Privirea ei străbătu sala dela un capăt la altul şi se opri în cele din urmă asupra mesii pe care se aflau aranjate fiolele şi instrumentele. Ca şi cum ar fi bănuit rostul lor îşi privi braţul pansat, pe care nu-l observase până atunci şi pipăi tifoanele cu degete nervoase. Fără să apuce mâinile care-i erau întinse, trecu încet prin faţa lui Dundas şi se duse drept în sala în care se aflau tablourile de distribuţie. Cei doi bărbaţi s'au dat înapoi spre a o lăsa să treacă, supraveghiindu-i cu atenţie fiecare gest. In ciuda uluirii lor, au remarcat totuşi mersul ei de o graţie regală. Femeea atinse într'un scop precis manetele, unele după altele. Odată obţinu drept răspuns un sunet profund şi muzical de clopot.

Oricare ar fi fost rostul acestei manevre, perfectul ei sânge rece nu le îngădui să-şi dea seama dacă rezultatul era aşteptat sau nu. Fără nici o şovăire se întoarse traversând sala şi se opri în faţa unuia dintre dulapurile, pe care Allan se străduise zadarnic

să-l descuie. Partea din afară, se desprinse deîndată sun atingerea degetelor ei, lăsând să se vadă o cavitate unde se găseau o sumedenie de cadrane înconjurate de hieroglife, fiecare cadran având un indicator. Necunoscuta le cercetă îndeaproape o vreme și deabea atunci pentru prima dată dădu semnele unei emoții adânci. Ceeace aflase din cuprinsul dulapului părea s'o fi turburat nespus de mult. Când se întoarse spre cei doi bărbați cari o priviseră în liniște, fața ei purta expresia unei uimiri neîncrezătoare. De vreo câteva ori, ca și cum ar fi voit să se convingă de propria ei judecată, privi mai întâi grupele de cadranuri din dulap, apoi din nou chipurile celor doi bărbați.

— Ce părere ai, Dun? întrebă Barry agitat.

— Imi pare că dispozitivul acesta de orologerie a ajutat-o să afle câtă vreme a petrecut dormind, răspunse Allan fără să-și ia privirile. Dacă este așa, nu mă miră că este uluită. Dick, mai încerc odată să-i vorbesc!

Ca și cum ar fi înțeles cele ce se petreceau în spatele ei, ea se depărtă de dulap și se apropiă de cei doi. Pe fața ei nu se putea citi nici urmă de teamă. Iși plimba privirile dela unul la altul, cu interes și curiozitate. Allan se îndreptă încet spre dânsa, iar Barry nu se putu reține să nu admire frumoasa ținută pe care i-o dădeau statura

și linia sa atletică. Se opriră la un pas unul de altul. Se priviră o clipă cu seriozitate, după care un surâs blând și împăciuitor se ivi pe buzele femeii, ceeace aduse un surâs asemuitor pe buzele lui Allan, care-i întinse mâinile. De data aceasta nu există ezitare, căci ea-i apucă deîndată mâna întinsă cu sinceritate și au rămas astfel câteva clipe privindu-se drept în ochi, fără să-și spuie însă nici un cuvânt. După aceea mâinile lor se despărțiră parcă cu părere de rău, iar ea-și îndreptă privirile spre Barry, care rămăsese la locul lui surâzând visător.

Urmă o scurtă pauză, după aceea Dundas luă conducerea lucrurilor. Intorcându-se spre Barry și arătându-l cu un gest, el pronunță încet și răspicat: „Richard Barry". Fără cea mai mică greutate ea repetă numele și înaintând întinse mâna lui Dick, care i-o apucă îndată. După aceea îndreptă o privire întrebătoare spre Allan, care înaintă la rândul său și arătându-se, își spuse numele. Și acesta fu repetat, nu odată ci de mai multe ori, iar auzului fermecat al lui Allan i se părea că nu mai exista pe lume o voce mai încântătoare.

— Dun, spuse atunci Barry râzând, ai câștigat partida... eu nu sunt decât un bătrân outsider. Felicitările mele!

Allan roși și-i spuse cu brutalitate:

— Termină cu prostiile, măgar bătrân!

Dar Barry încurajat de prezența unei femei, continuă:

— Pentru asta n'ai nevoie de mătase albastră și galoane de aur, bătrâne. Dar lăsând prostiile, nu crezi că ar fi politicos să oferim doamnei un răcoritor?

Mormăind amenințări de răsbunare, Allan se apropiă de masă și turnă un pahar de lapte. Femeea îl privi și-i înțelese îndată intenția. Când ridică paharul, ea se apropiă, îl luă fără ezitare și ducându-l la buze bău cea mai mare parte a conținutului dintr'o singură sorbitură. Dar când el voi să-l umple din nou, ea-l refuză clătinând capul.

Cei doi bărbați o supraveghiau cu cel mai mare interes. Femeea rămase o clipă lângă masă părând că stă pe gânduri. După aceea, ca și cum ar fi luat o hotărîre, se așeză lângă unul din scaune, îl privi pe Dick și-l chemă pe nume, făcându-i semn să se așeze. Dick o ascultă. Atunci împinse încă un scaun în fața lui, refuzând ajutorul pe care Allan voia să i-l dea din politeță și-l așeză pe Dick exact în fața prietenului său, astfel încât genunchii lor se atingeau. Cei doi bărbați se priviră zăpăciți.

— Ce o fi voind, spuse Dick puțin neliniștit.

— N'am idee, răspunse prietenul său, dar sunt sigur că știe ce vrea. S'o lăsăm în voie.

— Bine, dacă tu n'ai nimic împotrivă, a-

tunci nu mă opun nici eu!, continuă Barry resemnat.

Femeea îi ascultă în timp ce ei vorbeau şi ca şi cum ar fi înţeles nedumerirea lor, le surâse liniştitor. Se plecă apoi şi luând mâna dreaptă a lui Dick o puse în stânga lui Allan; după aceea împreună şi celelalte două mâini. Atingerea degetelor ei îl făcu pe Allan să se înfioare.

— Ai crede că este un joc de societate, spuse Dick râzând de figura uluită a prietenului său.

Femeea se apropiă de doctor, în timp ce acesta vorbea şi trecând în spatele scaunului lui, îl atrase spre ea, până ce capul i se odihnea pe spătar. Pronunţă apoi câteva cuvinte armonioase şi-şi puse mâinile pe fruntea lui Dick, privindu-l ţintă pe Allan.

— Stai liniştit Dick şi las-o să facă ce vrea, şopti Allan.

După câteva minute, Allan văzu cum privirile lui Dick căpătară o lucire stranie.

— Ce ai Dick? întrebă el imediat.

Celălalt păru că vrea să răspundă, dar mai înainte de a pute spune un cuvânt, ochii i se închiseră, iar muşchii i se muiară. Allan era pe cale să se ridice, dar o promptă privire de avertisment a ochilor cenuşii îl împiedică. Femeea începu să vorbească fără să înceteze o clipă să-l privească pe Allan drept în ochi. Acesta asculta fascinat cu-

vintele străine, spuse cu glas curgător și încet. Când femeea tăcu, Barry se întinse la rândul său și începu să vorbească cu glas monoton .

— Allan Dundas, îți vorbesc prin intermediul prietenului tău Richard Barry și tot cu ajutorul său îmi poți comunica ideile tale. Vrei să răspunzi întrebărilor pe care ți le voi pune?

— Cu dragă inimă, răspunse imediat Allan.

Următorul dialog a avut loc cu ajutorul unui interpret lipsit de cunoștință:

— Cine a găsit intrarea marei sfere?

— Eu, dar nu știam că este o sferă.

Intrebarea următoare fu pusă cu un aer mirat:

— Cum de n'ai știut? N'ai putut-o vedea?

— Nu! Locul unde ne aflăm acum este îngropat în pământ. Am descoperit intrarea săpând.

Femeea se opri spre a se gândi și continuă:

— Ai descoperit singur drumul care duce la lăcașul meu de odihnă sau ai mai fost ajutat și de altcineva?

— Singur! Locuesc la oarecare distanță de ceilalți și am ținut secretul numai pentru mine.

— Cine mai cunoaște în afară de tine existența mea?

— Numai Richard Barry. Ştiam că nu voi fi în stare să vă readuc la viaţă şi de aceea i-am cerut ajutorul; l-am pus însă să se jure că va tăcea până ce voi socoti eu că este momentul să vorbească. In această privinţă ne vom supune dorinţei dumitale.

Strălucitorul surâs care-l primi drept răspuns a fost mai mult decât o răsplată pentru toate caznele sale şi pericolele înfruntate.

— Iţi mulţumesc Allan Dundas. Spune-mi te rog, câţi oameni există pe lume?

— Multe milioane. Mai mult de o mie cinci sute, cred.

— Mi-ai putea spune, de câtă vreme cunoaşteţi istoria rasei omeneşti, şi de când există oamenii după părerea contimporanilor?

— Cunoaştem mai bine istoria omenirii de vreo două mii cincisute de ani încoace. Avem unele date neprecise şi asupra întâmplărilor cu câteva mii de ani mai înaintante, vreo trei sau patru mii de ani.

Răspunsul acesta păru s'o fi interesat mult, deoarece trecu câtăva vreme până să reînceapă conversaţia:

— Cele ce-mi spui, mă indispun grozav, căci îmi aminteşte o nenorocire întâmplată de multă, multă vreme. Iţi voi mai vorbi despre asta. Vrei să fi prietenul meu?

— Desigur că da, răspunse el cu sinceritate neîndoelnică.

— Spune-mi atunci dacă poţi ţine secretul existenţii mele până voi socoti eu că poate să fie cunoscut?

— Vreau şi pot! Răspund de Richard Barry ca de mine!

— Atunci Allan Dundas, iată care este dorinţa mea. Vreau să rămân necunoscută până ce voi cunoaşte limba voastră. Există mai multe limbi pe lume?

— Există multe. Dar aceea pe care o vorbesc eu este cea mai răspândită. Te voi învăţa cu plăcere!

— In cazul acesta mă încred în tine. Afară de aceasta mai sunt şi alte lucruri pe care trebue să le învăţ mai înainte de a mă arăta printre contimporanii tăi. Trebue să mă înveţi şi aceste lucruri.

— Voi face cu bucurie tot ce se poate.

Un nou surâs îi fu răsplata.

— Acuma trebue să-l readuc în fire pe prietenul tău. Nu este bine să fie menţinut în această stare.

— Stai puţin, spuse cu vioiciune Allan. Nu mi-ai spus cum te cheamă!

— Mă numesc Hierania, adică „Floarea Vieţii".

Allan repetă încetinel numele, iar ea dădu înţelegătoare din cap, surâzând amuzată.

— Numele de floare ţi se potriveşte, spuse el cu inima înfiorată; nu există floare mai frumoasă ca floarea vieţii.

Hierania roşi şi-şi plecă pentru prima dată privirile. Barry se agită sub mâinile ei.

— Iată îl obosim pe prietenul tău.

— O clipă numai... nu mi-ai spus ce ai nevoie de mâncare. Trebue să mă ocup şi de asta.

— Nu te nelinişti. Am aici de mâncare pentru câţiva ani de zile.

— Richard Barry poate veni şi el spre a mă ajuta în timpul lecţiilor?

Ea-i înţeles gândul.

— Da, poate veni, dar nu-ţi voi mai vorbi, înainte de a nu mă fi învăţat limba ta. Acuma trebue să terminăm. Spune-mi totuşi înainte de toate dacă este zi sau noapte.

— Amurgeşte!

— Ii vei povesti atunci lui Richard Barry tot ce am discutat. După aceea mă veţi lăsa singură şi veţi reveni mâine dimineaţă.

— Voi face aşa cum doreşti, dar nu cred că îi voi spune absolut toate lui Barry.

— Dacă mi-ai spus prostii, atunci este într'adevăr mai bine ca prietenul tău să nu le afle.

Şi fără să-i mai dea timp să răspundă, ea-şi luă mâinile depe fruntea lui Barry şi trecând în faţă le desfăcu mâinile. Barry care stătuse inert până atunci în fotoliul său, deschise ochii cu priviri şterse şi adormite şi se uită întrebător la Allan care surâdea.

— Ce s'a întâmplat Dun? Mă simt ca şi cum aş fi luat un stupefiant.

Işi apăsă mâinile pe ochi. Hierania care-i rămăsese alături, îi atinse uşor fruntea cu mâna, iar el se ridică în aceeaş clipă privindu-i rând pe rând pe cei doi.

— N'am mai văzut aşa ceva niciodată în viaţa mea, Dick, dar ai fost magnetizat şi eu am putut afla dorinţele Hieraniei prin intermediul tău.

— Magnetizat! Drace! Şi, socotind că discuţia voastră n'a fost prea confidenţială, n'aş putea să ştiu şi eu despre ce a fost vorba?

— Nu te supăra Dick, îi răspunse Allan. Nu ştiam ce avea să se întâmple şi chiar dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi prevenit. A fost foarte interesant.

Atunci începu să-i povestească lui Dick, care se îmbunase cum a decurs şedinţa.

XVII.

Cei doi trebuiră să urce scara orbăcăind prin întunerec, căci Allan uitase lanterna de acetilenă, astfel încât drumul acesta obositor, lung pe orice vreme, le păru acuma fără sfârşit.

Eşiră în cele din urmă abea trăgându-şi sufletul, în noaptea rece şi duşmană. In casă, Allan rupse tăcerea întrebând:

— Ei bine Dick?

Lui Barry îi trebuiră câteva secunde până să poată răspunde:

— Dun, din moment ce mă întrebi şi vrei să fiu sincer, voi fi. In afară de Hierania, galeriile acestea conţin lucruri care ar putea să turbure lumea. Din puţinul pe care-l şti, trebue să recunoşti că omul sau naţiunea care ar dispune de aceste lucruri, ar avea totodată supremaţia în lume. Iar absoluta supremaţie este atât pentru un individ, ca şi pentru un popor, cel mai rău lucru care poate exista, atât pentru ei ca şi pentru omenire. Poţi crede că există un guvern care să îngădue unui individ să puie mâna pe toate aceste resurse? Sau crezi că alte popoare ar admite ca un guvern să puie stăpânire pe ele, dacă ar exista numai o vagă posibilitate pentru ele să i le răpească? Dun, sub paşii noştri există destul de multe blesteme puternice, care ar putea transforma proprietatea ta în centrul tuturor furtunilor iadului.

— Chiar după tine atunci, Dick, singura armă de apărare ar fi păstrarea secretului, îl întrerupse Allan.

— Da, dar se pune întrebarea dacă este asigurat, continuă Dick. Gândeşte-te că la un moment dat svonul se va răspândi! Dun dragă, n'am nimic cu Hierania, dar cred că ea constituie pericolul cel mai mare... La-

să-mă să vorbesc. Nu sunt orb. Se crede că un medic nu poate vedea în jurul său decât pacienți și nimic altceva, dar atunci când am văzut-o culcată, splendoarea care o înconjura ca un nimb, mi-a tăiat respirația. Vor fi oameni cari nu vor ezita să ucidă pentru ea.

— Te cred asta, spuse Allan. Nu prea există ceva dela care să mă dau înapoi, dacă mi-ar cere-o ea.

— Tocmai la asta mă referiam, Dun, te înțeleg. Dar nu asta este totul. Judecând după înfățișare, ea este tot atât de bine dotată din punct de vedere mintal ca și fizic și dacă nu mă înșel, nu cred să existe ceva în galeriile acestea, care să nu fie știut de ea. Dece vrea atunci să rămâie ascunsă? Numai spre a obține cunoștințe suficiente despre lumea noastră, iar după aceea să uzeze de ele pentru folosul ei personal. De ar da numai Dumnezeu ca aceste scopuri să fie favorabile și nu defavorabile oamenilor.

Allan îl ascultă pe Barry cu ochii pe jumătate închiși. Rămase tăcut vreme de o clipă.

— Presupunând că toate cele pe care le spui tu Dick, sunt adevărate, noi nu putem schimba nimic. Admițând că ți-aș îngădui să vorbești, dacă găsești pe cineva care să te creadă, socoți oare că aceasta ar putea schimba mersul evenimentelor? Mă îndoesc.

Noi am pierdut conducerea din clipa în care am trezit-o pe Hierania. Nu, Dick, este inutil să mai discutăm. N'aş putea crede că o ființă atât de frumoasă ar putea face ceva care să fie rău.

Barry se ridică în picioare:

— Mă înapoiez acasă. I-am făgăduit doctorului Walton că voi arunca o privire la spital, când voi trece înapoi.

— Ah! bine că-mi aduc aminte, spuse şi Allan. Trebue să scriu o scrisoare. Vrei s'o pui tu la poştă? Nu te voi reține mult.

— Dă-i drumul, băete; nu mai contează zece minute, aprobă Barry reaşezându-se.

Dundas luă cele necesare pentru scris şi aşternu câteva rânduri. Se simția scuzat, având în vedere împrejurările, că nu avea decât foarte puțină vreme spre a se gândi la ceeace scria. Simțea totuşi o strângere de inimă. Iată scrisoarea pe care Barry o luă cu dânsul spre a o expedia:

Dragă Miss Seymour,

Ai fost foarte amabilă că m'ai invitat la masă şi-mi pare foarte rău că nu sunt pentru moment deplin stăpân pe timpul meu. De bună seamă că eu port întreaga vină. Dar, aşa cum stau lucrurile sunt legat de Cootamundra şi probabil că tot astfel va mai fi câtăva vreme. Lucrul pe care l-am întreprins cere o izolare depli-

nă şi sper că-mi vei erta refuzul, pe care-l vei înţelege ceva mai târziu. Dacă vrei să vorbeşti cu doctorul Barry, sunt sigur că te va convinge, că nici nu-mi trece prin minte să mă călugăresc.

Al dumitale cu toată sinceritatea

Allan Dundas.

Impături scrisoarea fără s'o mai citească şi i-o dădu lui Barry.

A doua zi de dimineaţă Allan fu în picioare încă din zori. Işi făcu toaleta cu mai multă grijă decât deobiceiu şi pentru prima dată după multă vreme, vechea locuinţă răsună din nou de cântece. După ce a luat masa şi şi-a făcut ordine în gospodărie, intră în bibliotecă şi alese de aci o jumătate duzină de volume, cele mai nimerite pentru misiunea sa: un atlas frumos, o carte veche cuprinzând reproducerile după fotografiile principalelor monumente din lume şi patru cărţi de călătorii care conţineau ilustraţii reprezentând lumea sub diferite aspecte. Când termină era aproape ora zece. Socotind că momentul era potrivit pentru a-şi face prima vizită, adună hârţoagele legându-le cu o curea se duse spre şopron. După ce a luat cea de a doua lanternă a gabrioletei, pentru a înlocui-o pe aceea pe

care o uitase jos cu o seară mai înainte, coborî în adâncime cu inima uşoară şi palpitând de aşteptare. Marele vestibul era inundat de lumină. Liniştea nu era turburată de nici un sgomot. I se întâmplase oare ceva tinerei femei? Ascultă vreme de un minut, stând nemişcat, apoi pentru a-i atrage atenţia asupra prezenţei sale, o strigă cu glas tare: „Hieranio! Hieranio!" Inima îi tresări imediat de bucurie când auzi răspunsul dat cu o voce limpede şi suavă: „Allan Dundas".

Allan alergă spre cea de a şasea galerie. Ea-l aştepta în pragul templului, ţinând perdeaua cu o mână ridicată. Dundas fu imprseionat de strălucirea proaspătă a frumuseţii ei, mai radioasă încă decât cu o seară mai înainte. Rochia azurie fusese înlocuită cu una de culoarea aurului vechiu, iar în jurul taliei era prinsă de o bandă metalică suplă şi lucitoare.

Allan îşi dădu seama din prima clipă că Hierania îşi întrebuinţase timpul spre a aduce unele schimbări în jurul ei. Apropiindu-se de masa de care se serviseră cu o seară mai înainte, el văzu aranjate aci un mare număr de volume în cutiile lor, care proveniau fără nici o îndoială din bibliotecă şi înţelese că ea s'a gândit la acelaş lucru ca şi dânsul când a adus cărţile.

După ce le-a scos din curea, Hierania le luă înfrigurată şi le răsfoi grabnic, făcând

necontenit comentarii în limba ei melodioasă. Asupra atlasului se opri însă mai îndelung. După o cercetare atentă a hărţilor se ridică şi-i făcu semn să rămâie locului, eşind vioaie din sală. Reapăru după numai câteva minute, ţinând în mână un volum din bibliotecă, pe care-l puse deschis alături de atlas. Fu rândul lui Allan să scoată exclamaţii de uimire, căci Hierania îi arăta întorcând paginile, hărţi ale lumii, care pentru el erau noi şi totuşi familiare în unele amănunte. Ele arătau uscat acolo unde el era obicinuit să vadă apa, iar continentele luau pe ici pe colo contururi necunoscute. Exista însă o deosebire fundamentală. Ordinea lucrurilor părea să fie cu totul schimbată în raport cu latitudinea. Sudul Australiei, spre exemplu, era situat aproape de ecuator, iar alte deplasări şi dislocări provocară între Allan şi Hierania o năvală de întrebări. Hierania poseda într'adevăr cheia misterului dar se afla în imposibilitate de a o comunica lui Allan. Pentru a termina, ea luă râzând cele două volume, le închise sgomotos şi le puse de o parte.

Plictisindu-se în cele din urmă cu cărţile, merse cu el afară în galerie, nu fără a se opri, spre marea stingherire a lui Allan, în faţa celor trei statui de lângă portal, unde Hierania adăugă capitalului ei de cuvinte

engleze nou material, printr'o analiză rece şi desinteresată a anatomiei femeilor.

Au trecut apoi în anticamera de marmură, unde Allan constată că Hierania suprimase prin mijloace care ei îi erau bine cunoscute, sgomotele înspăimântătoade, ce făceau ca simpla trecere prin acest loc să fie o grea încercare. Se oprise când a ajuns în faţa uşii, dar femeea trecu fără grijă dincolo, după care se întoarse surâzătoare şi făcându-i semn să o urmeze. Ea se opri vreme de câteva minute în faţa statuii şi o privi gânditoare; după aceea trecu în coridor. Ajunşi acolo unde curiozitatea lui Allan provocase rezultate atât de brutale, sub forma unor dărâmături de ciment, văzu că Hierania cunoştea cauza acestor stricăciuni prin aceea că-l conduse drept la aparatul cu aspect nepericulos, care provocase tot răul. Allan îi arătă aci printr'o pantomină expresivă ce se întâmplase şi după chipul ei îngrijorat înţelese că pericolul din care scăpase, era mult mai mare decât îşi închipuia chiar şi el.

Hierania se ocupă apoi de alte lucruri şi în primul rând de trapele din vestibul, pe care le-a vizitat rând pe rând, făcându-le nepericuloase, datorit manevrării scrupuloase a mecanismelor ascunse. Au mers astfel din galerie în galerie, iar ea-şi sporia pretutindeni capitalul de cuvinte noi. Dundas

îi încercă în câteva rânduri memoria şi de fiecare dată răspunsul la întrebările sale, fu dat fără greşală şi fără ezitare.

Când au revenit în marele vestibul, Allan îi arăta scara, invitând-o să urce. Ea se opri însă în capul treptelor şi au mai trecut multe zile până ce să se aventureze sus. S'au reîntors prin urmare în templu, iar Allan îşi continuă profesoratul.

Era târziu după amiază atunci când el o părăsi în cele din urmă, mai fermecat ca niciodată de vraja şi frumuseţea ei. A fost prima zi dintr'o serie de multe altele asemuitoare, iar timpul părea să sboare pe aripi de aur pentru Dundas. Barry era un oaspete obişnuit la Cootamundra. Ii procurase lui Allan cărţile cerute de acesta, iar scurtul răstimp între vizitele sale, era marcat pentru elevă printr'un progres care constituia pentru cei doi prieteni un motiv nesecat de uimire. Nu le trebui mult ca să constate că inteligenţa Hieraniei era cu totul superioară. Memoria ei fenomenală nu era decât cea mai neînsemnată calitate a ei. In cincisprezece zile reuşise să se facă înţeleasă limpede, iar după o lună cunoştea atât de bine limba engleză, încât un neştiutor al împrejurărilor adevărate ar fi socotit, că a avut nevoie de cel puţin un an sau doi de studii. Invăţase între altele să scrie şi să citească — ce-i drept nu cu uşurinţă — dar

cu un succes care-i uimia pe cei doi profesori. Cu toate acestea Hierania rămânea neînduplecată asupra unui singur punct al hotărârilor ei. Le spusese că mai înainte de a cunoaşte perfect limba lor, nu le va povesti nimic asupra misterului ce-o înconjura şi nici nu le va îngădui să pătrundă misterul galeriilor.

Allan îi făcuse într'o zi o scurtă expunere a istoriei constituţiei Angliei şi trecuse apoi la constituţia Australiei. Hierania făcuse după cum îi era obiceiul foarte puţine comentarii, mulţumindu-se să întrerupă numai cu câte o întrebare foarte pătrunzătoare în punctele care i se păreau ei că nu sunt destul de limpezi.

— Aşa trebue să fie, Allan, spuse ea în cele din urmă. E bine ca un popor să-şi aleagă singur conducătorii, după cum este drept ca poporul cuminte să aleagă spiritele cele mai înalte şi mai nobile pentru a ocupa o situaţie atât de înaltă.

Allan socoti că aceasta este mai mult un comentariu decât o întrebare, astfel că nu mai insistă şi o lăsă să creadă astfel. A doua zi, se întâmplă însă ca o revistă să fi publicat o pagină dublă cu portretele membrilor camerelor federale. Aduse revista ca o curiozitate Hieraniei şi-i arătă portretele. Ea rămase vreme îndelungată în contemplarea

figurilor pe care le examina unele după altele. In cele din urmă ridică privirile:

— Nu-i aşa că glumeşti, prietene Allan? Nu sunt aceştia conducătorii unei naţiuni!

Allan dădu din umeri şi-i aruncă o privire lui Barry, care sosise tocmai atunci.

— Ba da, Hieranio, răspunse Barry, aceştia sunt oamenii cari au fost aleşi de poporul suveran drept conducători.

— Dece nu crezi, Hieranio, spuse Allan văzând că ea-i priveşte pe amândoi cu aer neîncrezător.

Ea răspunse calmă:

— Am darul de a citi pe chipurile oamenilor şi nu mă pot înşela. Imi arătaţi canalii şi imbecilii. Printre toţi aceştia, abea dacă există câţiva ale căror trăsături să aibe unele urme de distincţie, singura care poate da dreptul la o asemenea situaţie şi voi îmi spuneţi că aceştia sunt conducătorii voştri!

Luă revista care-i căzuse pe genunchi şi o întinse în faţa ei pe masă:

— Priviţi, spuse ea, în timp ce cei doi bărbaţi îi urmăreau degetul care trecea dela o imagine la alta, în timp ce glasul îi condamna. Aci puteţi vedea lăcomia de putere şi sgârcenia; cestălalt este un criminal. Spiritul acestuia depăşeşte cu foarte puţin pe acela al unei vite. Va ştie oare să distingă binele de rău şi ce-i drept de nedrept? (Continuă astfel trecând dela un chip la altul.

Odată se opri). Totuşi nu sunt toţi la fel. Iată unul care este un om şi un conducător. Dacă i s'ar asemăna toţii, poporul ar fi făcut foarte bine să-i aleagă. Cum îl cheamă, Allan?

— E sir Miles Glover şi-i primul ministru al acestei ţări.

Hierania privi faţa aceea deschisă cu trăsături limpezi, în timp ce Barry spunea:

— I se spune uneori „omul de oţel". Are puţini prieteni, dar şi aceia cari nu-l iubesc îi apreciază spiritul de dreptate.

Hierania continuă:

— Probabil! Un asemenea om nu se leagă cu uşurinţă şi mai ales de oameni de felul acestora. (Arătă cu un gest dispreţuitor spre legislatori). Imi voi aminti de acest nume. Voi avea nevoie de el mai târziu. (Aruncă departe de ea revista). Oare naţiunea voastră a înebunit sau nu se găsesc oameni mai destoinici în această ţară, decât lepădăturile astea?

Barry se distra văzând figura tristă a lui Allan.

— Dun, explică-i Hieraniei frumuseţile regimului parlamentar şi vorbeşte-i despre înţelepciunea democraţiei!

Allan, pe jumătate uimit şi pe jumătate supărat, explică felul în care sunt aleşi candidaţii.

— Prin urmare, trase concluzia Hierania,

presupunând că trebue să se facă alegerea între un om destoinic şi altul care ar fi păpuşa unui partid, acesta din urmă ar fi alesul?

— Din nenorocire lucrurile se petrec astfel mai totdeauna, replică Barry. Preferinţa poporului este pentru candidatul partidului.

— E preferinţa porcului pentru gunoaie, închee răspicat discuţia Hierania.

Cu mâinile întinse pe masă privea ţintă în faţa ei fără să vadă nimic, fără să ţie în seama plăcerea pe care o făceau cuvintele ei lui Barry. Spuse apoi cu glas scăzut, ca şi cum s'ar fi gândit cu glas tare:

— Ah! va fi un mare masacru... un foarte mare masacru! După aceea se ridică. — Haide, Dick, mai sunt o groază de lucruri pe care trebue să mi le mai spui înainte de a pleca.

Il conduse în galeria biologică. Aceste câteva cuvinte spuse cu glas absent, făcuseră o foarte puternică impresie asupra celor doi ascultători şi deşi Allan a insistat apoi în mai multe rânduri ca ea să-i explice care era însemnătatea lor, femeea ştiu totdeauna să se ferească cu îndemânare din calea întrebării.

In cursul acestor excursiuni făcute în galeria biologică, Barry era în elementul lui. Deîndată ce cunoscu nomenclatura ştiinţifică Hierania se dovedi atât de cunoscă-

toare în materie, încât îl uluia pe doctor. Dar dacă Allan era redus în aceste momente la rolul foarte puţin strălucit de auditor nepriceput, avea în schimb plăcerea să-şi vadă prietenul înfundat de câte o întrebare vicleană a Hieraniei.

In ziua în care ea le arătă pentru prima dată, ceeace ea numea „luneta lui Maxi“, doctorul nu-i acordă la început decât o atenţie mică. Era un mic cilindru de metal legat prin două fire de un cerc, care se aplica pe fruntea observatorului. Punând cilindrul pe braţ, spre exemplu, şi închizând ochii, puteai vedea deîndată interiorul membrului, cu oasele, vinele şi arterele, dar şterse şi nedesluşite.

— Şi noi avem aşa ceva, spuse Barry, razele X.

Hierania surâse arătându-i un mic şurup pe o latură a cilindrului şi-l învăţă să-l puie la punct. Din acel moment fiecare amănunt organic apărea cu o limpezime absolută şi-l puteai cerceta unul câte unul, mai bine decât chiar la microscop. Barry se entuziasmă pentru această minune, în care Allan nu vedea decât o jucărie ingenioasă.

Vizitele acestea în galeria biologică îl lăsau pe Barry într'o stare de ciudată turburare. Intr'o seară, când Allan îşi lua revanşa ironizându-l pentru o înfrângere pe care o

suferise din partea Hieraniei, el se întoarse spre călăul său.

— Dragă Dun, nu ai mai râde de mine, dacă ai înţelege toată însemnătatea acelor lucruri. Dacă aşi expune în public numai o mică parte din ceeace mă face Hierania să cred sau să sper, confraţii mei în medicină ar începe prin a mă rupe în bucăţi, după care mi-ar închide rămăşiţele mele sângerânde într'o casă de nebuni!

XVIII.

Pe măsură ce timpul trecea, Allan era mereu mai mult sub dominaţia personalităţii prodigioase ale Hieraniei. Barry era singurul său vizitator, iar el eşea foarte rar afară din via sa.

Spre sfârşitul celei de a treia luni, Hierania începu să le povestească misterul existenţei ei, căci ea aşteptă aceste desvăluiri pentru atunci când Barry fu cu ei împreună. Era într'o după amiază, pe când se aflau toţi trei în templu. Discuţia ajunsese tocmai la geologie, iar Barry lansase o părere pe care o scosese din manualele obişnuite asupra lungimii timpului dela începutul vieţii sub o formă oarecare pe pământ.

— Ah! Dick, dragul meu, (luase acest fel de a vorbi al lui Allan) ce presupuneri pros-

teşti fac savanţii voştri. Veniţi cu mine să vă arăt ceva.

— Luă depe masă atlasul lui Allan, precum şi un volum din bibliotecă. După aceea, cu cărţile pe genunchi, se aşeză pe divan între cei doi prieteni şi le vorbi despre trecutul lumii.

— Iţi aminteşti Allan, că a doua zi după ce m'aţi trezit la viaţă, mi-ai arătat această hartă? (Deschise atlasul la mapamondul terestru). Ei bine, iată harta de care mă foloseam eu. (Deschise celălalt volum). Inainte ca ochii mei să se fi închis pentru somnul cel lung în care m'aţi găsit, aşa era lumea pe care o cunoşteam. După cum vedeţi, deşi s'a schimbat, foarte multe contururi vă sunt cunoscute.

Cele trei capete se plecară împreună asupra hărţilor urmărind degetul subţire al Hieraniei, care arăta când pe o hartă, când pe cealaltă numeroasele locuri care nu s'au schimbat.

— Cu toate acestea, bătrânul pământ s'a schimbat. Care dintre voi, învăţaţii mei prieteni îmi poate spune, cum a fost distrusă lumea veche pentru a face loc celei noi?

Ii privi rând pe rând surâzătoare.

Dick dădu din cap.

— Eu declar că nu pot răspunde!

— Dar tu Allan?

Allan făcu la rându-i un gest spre a a-

răta că nu ştie, dar mai înainte ca Hierania să fi reînceput să vorbească, se răsgândi:

— Stai puţin. Poate că ghicesc. Unii dintre savanţii noştri susţin că la un moment dat pământul a basculat pe axa sa şi că sguduirea ar fi putut deplasa suprafaţa lui. Am socotit totdeauna că ipoteza asta este fantezistă, dar cine ştie?

Hierania râse cu glas cristalin şi dând din cap se întoarse spre Barry:

— Ah! Dick! Vezi că Allan ştie să se servească de creerul său tot atât de bine ca şi de trupul său mare şi voinic? Profesorul meu este demn de funcţia pe care o are.

— Aceasta a fost într'adevăr cauza, Hieranio? întrebară cei doi bărbaţi într'un singur glas.

— Aceasta a fost într'adevăr. Cu multe secole în urmă pământul era locuit de o rasă omenească întocmai ca şi astăzi. Intr'altă zi vă voi vorbi despre încercările şi luptele pe care a trebuit să le îndure. Astăzi aflaţi numai, că rasa aceasta atinsese cele mai înalte culmi de care sunt capabili oamenii, atunci când s'a produs catastrofa.

Tăcu un moment, întristată parcă de imaginea acestui mare trecut pierdut. După aceea continuă cu o voce care nu mai era decât ca o suflare.

— Poporul meu cunoştea ameninţarea de mai multă vreme. Erau prea nobili spre a

se teme pentru ei şi ştiau că din cenuşa lumii va naşte o altă lume. Ceeace-i întrista, era că marile opere ale minţilor şi ale braţelor lor ar fi putut pieri în întregime. Se hotărî să facă totul pentru păstrarea cunoştinţelor lor spre folosul poporului care avea să nască. Nu mai aveau decât două sute de ani pentru această lucrare. Era puţin, dar au reuşit. In trei puncte diferite ale globului au fost construite sfere mari, ca aceasta în interiorul căreia ne aflăm noi acum. Intreaga lor ştiinţă a contribuit pentru a face invulnerabile aceste refugii, faţă de marea catastrofă. In fiecare sferă, atunci când fură gata au fost adunate exemple ale artei şi ştiinţei lor. Mijlocul de a menţine viaţa suspendată era cunoscut de generaţii, deşi era foarte puţin întrebuinţat. Se decretă atunci ca în fiecare sferă să fie pusă o fiinţă, care să formeze legătura între lumea veche şi cea nouă.

— De ce în fiecare câte o singură persoană? întrebă Allan, care urmărea povestirea cu un interes viu.

— Secolele care aveau să se scurgă făceau ca reînsufleţirea să fie oarecum nesigură. Poporul nostru nu voi să expuie acestui pericol mai multe persoane decât era necesar. Prin urmare au fost alese trei persoane.

— Alese? In ce fel? întrerupse Barry cu vioiciune.

— In primul rând se făcu apel la voluntari, răspunse ea. S'au prezentat cu miile. Pe întreaga faţă a pământului au fost instituite comisiuni pentru a-i cerceta pe candidaţi, iar cei mai apţi au fost trimişi în faţa comitetului central, care decidea în ultima instanţă. Se întâmplă astfel ca eu, Hierania, să fiu socotită demnă de această mare onoare. Dece? Era soarta mea, cred, căci dintre toţi cei de faţă, nu era decât o foarte mică diferenţă de calităţi.

— Hieranio, fi bună şi ne lămureşte, întrerupse din nou Barry. Spuneai că au fost trei sfere. Ce au devenit celelalte?

Hierania se ridică şi se duse la tabloul de distribuire, către care s'a îndreptat primul ei gând atunci când s'a trezit. Se întoarse cu faţa spre ei:

— Maeştrii constructori cari au luat asupra lor această sarcină n'au lăsat nimic la voia întâmplării. Clapele acestea sunt în permanent contact cu ocupanţii celorlalte două sfere. Numai distrugerea lor completă ar putea rupe legătura. Ascultaţi!

Degetele ei se agitară repede pe o parte a claviaturii. Rămase apoi nemişcată, privind necontenit. Nici un sunet nu întrerupse tăcerea. Hierania vorbi după o clipă:

— La chemarea mea n'am primit nici un răspuns. In felul acesta ştiu că sfera nu a rezistat cataclismului.

Puse din nou mâna pe manete şi de data aceasta un sunet limpede şi sonor de clopot răspunse gestului ei.

— Auziţi, strigă ea, prin urmare Andax trăeşte şi-şi aşteaptă eliberarea.

Allan întrebă:

— Spune-mi Hieranio, Andax despre care vorbeşti, este un bărbat sau o femee din neamul tău?

Hierania se depărtă de tabloul de distribuire şi se apropiă de cei doi:

— Andax spuse ea gânditoare, ei bine Andax este un bărbat! Dar, (îi privi pe rând surâzătoare)... este un bărbat pe care poate îl veţi înţelege greu fără să-l cunoaşteţi. (Se aşeză într'un fotoliu mare din faţa lor). Când v'am spus că s'au cerut voluntari pentru marele somn, nu m'am exprimat bine. O sută de ani înaintea marei catastrofe s'a hotărît ca un reprezentant demn al rasei noastre să ocupe fiecare sferă. Procrearea a fost supraveghiată cu cea mai mare grijă, căci noi cunoşteam toate regulile îmbinării sângelui omenesc, astfel cum veţi face şi voi odată, şi ştiind ce fel de indivizi ne sunt necesari am lucrat în această direcţie. (Nemişcându-se din fotoliu îşi întoarse privirile spre capătul templului, a cărui draperie dela intrare era ridicată, şi arătă spre statuia din anticameră). Iată omul care a dat primele legi pentru perfecţionarea rasei. Andax este

urmaşul său direct. Ah! era un om perfect, iar Andax îi este superior. E îmbunătăţit prin douăzeci de generaţii de selecţionare. Dece eşti atât de supărat, Allan?

Allan tresări.

— La drept vorbind, Hieranio, nu-mi prea place chipul său; arată a fi absolut neînduplecat.

Il aprobă înclinând capul.

— Poate că ai dreptate. Nimeni din neamul său n'a avut vreodată inimă. Toţi erau numai inteligenţă şi logică pură. Andax mai mult ca oricare altul. A fost profesorul meu de anatomie vreme de un an şi mi-a predat mecanica vreme de alţi doi ani. Mă considera proastă fiindcă studiam literatura şi dreptul. (Tăcu o clipă). Da, Allan, neîndurat este poate cuvântul cel mai potrivit. Rece, fără patimă, socotit, ca toată familia sa. Absolut neînduplecat. Dacă-şi stabilea o ţintă, atunci mergea spre ea pe drumul cel mai drept. Ar fi vivisectat pe oricine fără anestezic, dacă ar fi crezut că în cele din urmă rasa ar fi câştigat depe urma experienţei, şi cu siguranţă că s'ar fi sacrificat şi pe sine la nevoie. Luaţi seama, dragii mei, Andax are la activul său fapte pe care aşi putea să vi le povestesc, dar care nu sunt deloc plăcute să fie ascultat. Nu există însă nici una dintre faptele sale, chiar cele

mai îngrozitoare, care să nu fi adus după sine o mare binefacere.

O vreme domni tăcere, fiecare fiind cufundat în propriile sale gânduri. Imaginea celei de a doua ființe care-şi aştepta eliberarea, şi pe care o zugrăvise Hieranie, îi mâhnia pe cei doi. Barry vorbi atunci:

— Ştii unde este sfera cealaltă, Hieranio?

— Da, răspunse ea, chestiunea aceasta nu reprezintă nici o greutate. Iată, vă voi arăta! (Luă cele două hărţi care se aflau pe masă şi se plecă asupra lor). Comparând mapamondul nostru şi al vostru, am determinat modificarea axei; restul este simplu. Iată, cam pe aici trebue să se afle, pe la 74 grade longtitudine estică şi 34 grade latitudine nordică.

Degetul ei indica un punct din nordul Indiei. Allan cercetă harta din atlas şi flueră.

— Nostim ţinut, nu-i aşa Dick? In plin centru al Himalaiei, la vreo 700 kilometri nord-west de Simla.

— Ce fel de ţinut este acela? întrebă Hierania.

— E situat în mijlocul celui mai înalt şir de munţi ai lumii. E un ţinut aproape impracticabil, în mijlocul zăpezilor veşnice. O explorare pe acolo ar fi fără rost, Hieranio, continuă Dundas însufleţindu-se. Cine ştie dacă sfera nu este îngropată la cinci sute de metri în munte?

— Probabil că ai dreptate, răspunse ea neclintită; înaintea cataclismului exista aci un mare platou. Cu toate acestea sarcina noastră va fi uşoară. De îndată ce vom fi la fața locului şi după ce vom fi stabilit poziția sferei cu absolută preciziune, restul va merge dela sine.

— Chiar dacă este îngropată?

— Adâncimea n'are importanță. Dispun de mijloace pe care le veți înțelege mai târziu. (Cu un gest al mâinii păru că vrea să îndepărteze această discuție). Mai avem tot timpul să mai discutăm despre Andax. In primul rând trebue să fiu pregătită spre a-i putea răspunde la toate câte va voi să ştie şi vă rog să mă credeți că setea lui de a ştie va fi mare. Ce s'a întâmplat Dick? Ce ai?

— Mă întreb ce vârstă are acest Andax, sau mai degrabă ce vârstă avea atunci când a început marele somn.

— Ne-am născut în acelaş an, răspunse Hierania. Are exact 25 de ani. Cele treizeci şi şapte de milioane de ani nu contează, adăugă ea râzând. Nu-mi arăt vârsta, nu-i aşa?

Cei doi bărbați scoaseră un strigăt de uimire. Cifrele acestea îi uluiau, dar după trecerea primei uimiri, nu acest punct fu acela care le dădu de gândit. In această seară înainte de a se despărți, amândoi erau tă-

cuţi şi gânditori. Dundas aşteptă ultima clipă spre a spune:

— Dick, mie nu-mi place Andax. S'ar putea să se ivească mari neplăceri dacă-i dăm drumul asupra omenirii.

Barry înţelese adevărata cauză a antipatiei lui Allan, dar nu făcu nici un comentariu.

— Mie îmi place şi mai puţin, Allan, cred însă că nu va ţine nimeni seama de dorinţele noastre în această privinţă. Singura noastră datorie este să căutăm să facem uz cât mai bine cu putinţă de influenţa noastră. In ceeace priveşte restul aceasta depinde de zei. Noapte bună!

XIX.

— Povestindu-vă istoria acestor trei statui, veţi afla un rezumat al istoriei rasei, spuse Hierania răspunzând unei întrebări a lui Dundas. Aceşti trei bărbaţi au lăsat urmele cele mai adânci asupra desvoltării ei şi fiecare dintre ei într'o direcţie cu totul deosebită.

— Pe dumnezeul meu, spuse Barry, după înfăţişarea acestui bătrân domn îmbrăcat în sdrenţe, aş spune mai degrabă că rasa i-a lăsat lui unele urme.

Se aflau în picioare în marele vestibul, în faţa grupului sculptural şi din locul unde

stăteau fiinţa cu umerii încovoiaţi părea vie, covârşită din pricina unei supărări şi unei suferinţe de neîndurat.

— Da, spuse Hierania, a fost judecat şi condamnat ca cel mai mare criminal care a existat vreodată în lumea noastră.

Ii conduse în templu spre a continua istorisirea ei.

— Se numea Odi şi până în ziua în care a comis fapta care avea să schimbe cu totul evoluţia omenirii, a fost un sărman şi necunoscut profesor de şcoală. In epoca în care a trăit, adică cu trei mii de ani înaintea marei catastrofe, lumea noastră depășise deja pe a voastră în desvoltare şi graţie progresului ştiinţei medicale sporirea populaţiei pământului devenise îngrijorătoare. Dar marea problemă era aceea a raselor de culoare. Din punct de vedere intelectual ca şi în toate celelalte domenii ne erau inferioare. Puteau imita, dar nu puteau crea. Se înmulţeau cu mult mai repede ca noi şi fiind conduse de oameni ambiţioşi ameninţau să extermine rasa albă numai prin forţa numărului. In unele ţări, unde cele două rase trăiau laolaltă, situaţia devenea critică şi pretutindeni negri cereau egalitatea ca un drept, pentru care nu erau însă pregătiţi. Sper că pricepeţi ceeace vreau să spun?

— Inţelegem Hieranio, căci problema nu ne este necunoscută.

Hierania dădu din cap.

— Am citit cărţile voastre cu privire la această problemă, Dick, dar ea nu înseamnă nimic faţă de aceea pe care a trebuit s'o înfrunte lumea noastră pe atunci şi pe care numai Odi a rezolvat-o. Globul avea atunci mai mult de trei miliarde de locuitori, dintre care mai bine de două treimi erau de rasă inferioară. Aceştia se bucurau de toate foloasele ştiinţei noastre, şi erau proteguiţi delegile noastre, dar pe măsură ce timpul trecea, amărăciunea sporea de o parte şi de alta, iar situaţia devenea de nesuportat. Negrii au înţeles ce înseamnă forţa numărului şi au devenit aroganţi şi dominatori. Intr'una din ţări gelozia reciprocă se transformă într'un război scurt şi sălbatec, urmarea lui fiind distrugerea unui avantpost al rasei albe cu mai bine de două milioane de locuitori. Ceeace era straniu, era că foarte puţini oameni în afara celor cari se aflau în contact direct cu rasele de culoare, îşi dădeau seama de pericolul care exista pentru albi.

Dundas surâse puţin şi întrerupse:

— Presupun Hierano, că se predica doctrina ridicării negrilor şi a considerării lor drept fraţi?

— Exact! Preoţii vorbeau despre evoluţie, educaţie şi dragoste frăţească. „Dece să aruncaţi din nou omenirea în crima răsboiu-

lui", strigau ei... Exista însă un om care vedea limpede. Acesta era Odi, obscurul profesor, care locuia la capătul locurilor raselor albe. Intreaga sa viaţă studiase chestiunea în tăcere. Se întâmplă apoi ca unele dintre invenţiile sale să-i fi adus mijloacele spre a trăi după placul lui şi atunci îşi consacră toată vremea cercetărilor.

Nu s'a ştiut niciodată dacă marea sa descoperire s'a datorit întâmplării sau unei experienţe pregătite. Tot ce i-a aparţinut lui Odi a fost distrus mai apoi nepăstrându-se decât numele secretului: era numit „Raza Morţii".

Primul semn al puterii acestei raze, care a fost aflat de omenire, a fost că o boală necunoscută şi înspăimântătoare a isbucnit printre rasele negre din districtul cu populaţia cea mai deasă a pământului. S'a ivit mai întâiu într'un oraş şi din acest centru s'a întins ca o pată mereu mai mare. S'a constatat aproape imediat că albii sunt absolut imuni. Dar oamenii cari munceau spre a combate epidemia n'aveau nici o bănuială, că ei erau feriţi cu dinadinsul. Aflaţi totodată, că atunci când isbucnea boala, nu erau nevoie de săptămâni sau luni pentru a-şi arăta efectele. Era o chestie de zile. Populaţia de culoare, bărbaţi, femei, tineri şi bătrâni, îi cădeau pradă cu o precizie fulgerătoare. Moartea invizibilă nu erta pe

niciunul. Se întindea asupra ţării ca o undă mereu mai largă, al cărei progres putea fi însemnat pe măsură cu o linie precisă. Toate resursele ştiinţei se dovediră neputincioase. N'a existat un singur caz ca unul dintre bolnavi să se fi însănătoşit şi în cuprinsul marginilor valului care urca, nu s'a pomenit exemplu ca vreun singur negru să scape, sau ca un alb să se fi îmbolnăvit. Numai cu ajutorul statisticilor v'aşi putea face să vă daţi mai bine seama de grozăvia flagelului. In primele opt săptămâni dela apariţia bolii, au pierit mai mult de o sută douăzeci de milioane de oameni.

Cei doi prieteni, cari ascultaseră cu atenţie, o priviră neîncrezători pe Hierania. Barry obiectă:

— Hieranio, fără a mai vorbi de altele, dar n'ar fi fost timp suficient pentru îndepărtarea unui atât de mare număr de cadavre, iar această întârziere ar fi provocat pe lume un flagel tot atât de funest ca şi acela care ucidea pe negri.

— Exact, Dick! Istoria vremurilor acelea ne arată că pericolul a fost înţeles. Da, rasa neagră a fost lăsată să lupte singură pentru salvarea ei, pentru ca albii să nu se mai ocupe decât de flagelul care ameninţa. S'au ivit câteva focare trecătoare de ciumă, dar omenirea era pregătită şi au fost înăbuşite fără a li se lăsa timp să se desvolte. Atunci

se întâmpla ceva curios. Epidemia se opri tot atât de brusc pe cât apăruse, iar lumea putu să respire. Pericolul părea să fi trecut. A urmat o lună de liniște, după care spre spaima tuturor reisbucni cu puteri noi în alt ținut. De data aceasta era chiar în inima ținuturilor locuite de negri. Ceeace se petrecuse nu însemna nimic față de noua epidemie. De cinci ori încetă spre a reisbucni și în cele din urmă se răspândi printre rasele de culoare svonul, că albii erau pe cale să-i extermine. Nici un protest de nevinovăție, nici o încercare spre a liniști masele înspăimântate nu folosi la nimic, iar nenorocirea mai spori prin revolte sângeroase, în timpul cărora rasa condamnată pieria sub loviturile albilor, întocmai ca și din pricina epidemiei.

Vremea celor șaisprezece luni cât a durat teroarea sunt faimoase ca cea mai sinistră a istoriei noastre. După trecerea ei, rasele de culoare nu mai existau. Din cele două miliarde abea de mai erau vreo cincisute de mii răspândiți spre extremul nord și extremul sud al lumii, unde flagelul nu pătrunsese.

— Dumnezeule bun, Hieranio! strigă Allan. Nu vrei poate să spui că masacrul acesta hidos a fost opera acestui Odi!

— Chiar așa, Allan: numai opera lui și până la urmă rolul său ar fi rămas necu-

noscut, dacă savanţii nu s'ar fi hotărît să limpezească lucrurile.

S'au remarcat mai multe amănunte curioase. In toate cazurile flagelul pornea dintr'un singur centru de unde se întindea cu repeziciune. Când s'au făcut statisticile s'a constatat pe hărţile ţărilor atinse, că limitele influenţei formau un cerc bine trasat. Apoi se mai observă că răstimpurile între isbucniri erau supuse unei anumite periodicităţi. Totalizând toate aceste indicii vagi, anchetatorii au ajuns la concluzia că răstimpurile acestea îngăduiau organizatorului acestei tragedii să se deplaseze dela un centru la altul. Toate acestea păreau chiar şi atunci trase de păr, mai ales ipoteza unei acţiuni omeneşti voite. Cu toate acestea, încetul cu încetul, dovezile se înmulţiră, iar întrebarea care se punea nu mai era „A fost oare opera unui om?", ci „cine era acest om?".

Odi vorbi atunci. Declară deschis şi fără teamă că el este autorul fărădelegii. Lumea rămase chiar şi atunci neîncrezătoare, dar în cele din urmă nu mai fu posibilă nici o îndoială. Odi dovedi anchetatorilor uluiţi, mijloacele de care se servise. Descoperise o rază electrică, ce străbătea pielea albilor fără să le facă vreun rău şi nu acţiona decât asupra epidermei pigmentate a negrilor. După o scurtă trecere de timp, influenţa a-

cestor unde provoca o paralizie generală a sistemului nervos, iar moartea se producea în următoarele douăzeci și patru de ore. Slăbirea treptată a flagelului, pornind dela centru, provenea din cauza scăderii intensității razelor, în raport direct cu distanța. După ce distrugea tot ce se afla în apropiere, Odi transporta pur și simplu aparatul în alt loc și reîncepea. Raza tăcută și invizibilă străbătea toate obstacolele materiale.

Hierania tăcu, iar Barry spuse:

— A fost o fărădelege diavolească, o faptă odioasă și cu toate acestea spui că semenii tăi îl venerau ca pe un binefăcător. Nu înțeleg asta Hieranio; e cu neputință!

Tânăra femee surâse privindu-l pe Barry, așa cum privește un om matur un copil înfuriat.

— Nu s'a întâmplat imediat, Dick. Nu l-au venerat imediat. Judecau fapta lui Odi întocmai ca voi astăzi. Adică atunci când au avut vreme s'o facă, căci la început au trebuit să ocupe noile teritorii. Marile confederații erau cât pe aci să se încaere...

— Care a fost însă soarta lui Odi, întrerupse Allan.

— A fost soarta tuturor reformatorilor îndrăzneți. Dela un capăt la celălalt al lumii, preoții au scos un singur strigăt. Pe vremea aceea noi nu mai pedepsim crima. Blestemam criminalul. Fu scos afară din

lege, excomunicat în adevăratul sens al cuvântului. Cu toate acestea rămânea cu fruntea în sus în mijlocul oprobiului universal. Sărăcia şi înjuria i-au fost hărăzite de atunci, dar curajul său a rămas neatins până la sfârşit. Moartea i-a fost demnă de viaţa sa; a murit ucis cu pietre de preoţi, în faţa tribunii de unde le vorbise încăodată. Statuia din vestibul a fost făcută după singurul portret care ne-a rămas dela el şi care a fost făcut în timp ce-şi rostea ultimile cuvinte.

— Şi când a fost glorificat?

— La vre-o două sute de ani după moartea sa.

Barry se ridică în picioare şi începu să umble în sus şi în jos. Neliniştea din sine luase o formă precisă în timpul povestirii.

— Poate să ai dreptate, Hieranio, dar după părerea mea, scopul nu poate justifica mijloacele. Crima era de neertat.

Hierania îl privi liniştită, cu cotul sprijinit pe braţul fotoliului şi bărbia în mână. Privindu-l pe Barry, i se adresă lui Dun:

— Allan, spune-i lui Dick ce faci cu buruenile care cresc pe ogor!

— Le smulgi, răspunse scurt Allan.

— Exact, le smulgi, repetă Hierania. Dick, lumea voastră n'a recunoscut încă existenţa buruenilor omeneşti, ca şi a celor vegetale.

— Nu se poate face o comparaţie, Hieranio!

— Nu poţi găsi o scuză faptei lui Odi?
Calmul ei statuar contrasta bizar cu agitaţia lui Barry.

— Niciuna. E de neadmis!

Rămânând mereu calmă, Hierania continuă liniştită:

— Spune-mi Dick, ţara asta de care eşti atât de mândru... cui aparţinea înainte de sosirea compatrioţilor voştri?

Barry se opri brusc, ca şi cum întrebarea l-ar fi transformat într'o stană de piatră. Ridicându-se depe scaunul ei, Hierania arătă spre dânsul cu gest acuzator:

— Răspunde-mi cinstit Dick, te-ai gândit măcar o singură dată cu părere de rău la miile de băştinaşi nevinovaţi, deşi inutili, cari au fost distruşi de invaziunea albilor? Nici nu poţi admite să li se fi lăsat proprietăţile. Din punct de vedere moral, strămoşii tăi şi chiar tu, vă plasaţi pe acelaş plan ca şi Odi.

Barry îşi dădu capul pe spate şi răspunse cu un ton de sfidare:

— Iţi repet Hieranio, că nu este o comparaţie dreaptă. In cazul acesta a fost vorba de supravieţuirea celui mai apt.

— Sofisme, Dick, sofisme! Raza morţii sau alcoolul şi bolile... sau chiar armele de foc, care este diferenţa? Rezultatul este a-

celaş. Compatrioţii voştri sunt liniştiţii posesori ai pământurilor celor cari au fost ucişi. Reciteşte istoria lumii voastre! Morala voastră internaţională este aceea a junglei. Numai forţa brutală îţi dă siguranţă. Tu ce părere ai Allan?

— Pe cuvântul meu, spuse Dundas care ascultase pe jumătate serios, pe jumătate amuzat, cred că noi cei din Australia n'am putea arunca piatra asupra lui Odi pe chestia asta, după cum n'ar putea-o face nici cei din America de Nord.

Dundas se ridică depe fotoliu.

Hierania îl întrerupse:

— N'aţi putea să-mi spuneţi care este proporţia actuală între negri şi albi?

— Eu n'o pot spune, dar putem să ne uităm în „Schrader". (Scoase un volum şi-l răsfoi repede). Hm! Ah! Iată! Totalul aproximativ al populaţiei pământului: 1.600 milioane. Rasa caucaziană, 650 milioane, rămânând prin urmare circa 950 milioane pentru rasele de culoare. Prin urmare aproape raportul de trei la cinci.

Hierania ridică privirile.

— Vezi prin urmare, Dick, că depe acum sunt cinci contra trei albi, iar inegalitatea nu va face decât să crească.

Barry o privi.

— Pentru numele lui Dumnezeu Hieranio, ce-ţi trece prin minte!

Ea răspunse calmă:

— Deocamdată nimic, Dick... ştii însă... dacă ar trebui să repet gestul lui Odi, crezi că ar fi mai bine s'o fac acum, sau când cifrele vor fi dublate şi când chiar şi voi veţi fi de părere că nu mai este loc pe lume pentru nepregătiţi?

Barry înălţă capul.

— Profesia mea este să păstrez viaţa, nu s'o distrug. Printre albi nu există oare inapţi? Dacă ai trage ultimele consecinţe din teoria ta, unde am ajunge?

— Noi am descoperit mijloacele de a distruge pe inapţi, chiar şi în sânul raselor albe. Pentru acesta a fost însă nevoie de un om care să-şi impuie voinţa lumii... Dick,, ideile tale îmi par absurde! Onoraţi ca pe un mare cetăţean pe soldatul care îşi duce compatrioţii la masacrarea cu sutele de mii a străinilor şi la moartea a tot atâtor dintre ei, numai la simpla ivire a unei neînţelegeri internaţionale. E însă oare mai bun ca Odi, sau oricare altul care încearcă să salveze civilizaţia? Eu din parte-mi îl prefer pe Odi!

— Nu mă predau Hieranio. Dar nu voi mai discuta cu tine, spuse Barry înfunrându-se în fotoliu şi ţuguindu-şi buzele cu amărăciune.

Tânăra femee se apropie de el şi-i puse mâna pe umeri.

— Fii cuminte micul meu Dick, spuse ea

cu drăgălăşenie. Te voi face să fii mai bine dispus. Dece să ne certăm, din pricina unor oameni cari au murit acum multe milioane de ani? Ascultă asta şi uită-ţi necazul!

Se apropiă de tabloul de distribuire şi după o clipă un val de muzică dumnezeească străbătea galeria. Câtă vreme a durat, a ţinut sub farmecul ei grupul celor cari ascultau, iar când ultimele tonuri mărețe s'au stins, cei doi bărbaţi aveau ochii plini de lacrimi. Urmă un lung răstimp de tăcere, ca şi cum nimeni n'ar fi vrut să rupă farmecul. Hierania vorbi în cele din urmă.

— Acesta a fost unul dintre cele mai frumoase imnuri ale noastre şi opera unuia dintre marii noştri compozitori. Spune-mi Dick, oare prețul pe care l-am plătit pentru aceasta, e prea mare? Şi când te gândeşti că este numai o infimă parte din tot ceeace-i datorăm lui Odi!

Fără să răspundă Barry se ridică spre a-şi lua rămas bun, iar în urma unui gest al Hieraniei Allan îi urmă exemplul.

XX.

Dacă Allan Dundas îşi uitase semenii, aceştia nu-l uitaseră pe el.

Barry nu era nici surd şi nici orb faţă de tot ceeace se petrecea.

— Când ai fost pentru ultima oară la Glen Cairn, Dun? întrebă el.

Allan își reveni tresărind.

— Dracu știe, Dick. E atât de mult că aproape am uitat. Vreo opt sau zece săptămâni.

— Perfect, Dun. Vezi tu însă eu știu dece te ascunzi aici, în timp ce ceilalți n'au idee. Lumea bârfește!

Allan se încruntă îngrijorat.

— Intr'adevăr, chestia asta trebue să dea loc la tot felul de ipoteze. (Se ridică și luă depe cămin un bilet pe care-l întinse lui Barry). Iată ce am găsit prins cu un ac de ușă, zilele trecute.

Dick citi pe o foaie ruptă dintr'un carnet, următoarele rânduri scrise cu creionul:

Dragă Dun,

E vinul sau femeea? Richardson și cu mine suntem adânc mâhniți. Dece dracu și unde dracu te ascunzi? Revino și vom uita totul!

George Mac Arthur.

Citind rândurile acestea Barry surâse.

— A încercat de curând să mă tragă de limbă. Mi-a părut rău că l-am deziluzionat, căci arăta într'adevăr foarte îngrijorat.

— E un băiat bun, Mac ăsta. Dar lăsând astea la o parte, ce trebue să fac?

— Trebue să eşi puţin în lume; îmi pare că n'ar fi de loc rău.

Allan se gândi vreme îndelungată la această chestiune după plecarea lui Barry. A doua zi el îi spuse Hieraniei, că existau motive care-i cereau să lipsească pentru moment de acasă. La auzul acestui lucru, ea arătă o căinţă atât de blândă a ceeace numea ea, egoismul ei de a-l ţine mereu lângă dânsa, încât Allan fu tentat să refuze libertatea pe care ea i-o oferea cu atâta bună voie. Îi spuse de teama sa de nechemaţi, iar ea-i făgădui, surâzând, să nu înfrunte lumina zilei în timpul lipsei sale. Ba mai mult, îi spuse că la plecare să încuie cu cheia uşa şopronului.

A doua zi prin urmare, Billy fu rechiziţionat spre a duce gabrioleta şi pe stăpânul său la Glen Cairn. Allan îi salută pe cei pe cari îi întâlni cu banalul salut de fiecare zi, ca şi cum o lipsă de trei, patru luni nici nu merita osteneala să se vorbească despre ea. El irupse în biroul lui Richardson şi-l invită pe omul legilor să calce propriile sale reguli şi să-l întovărăşească la club. Aci l-au găsit pe Mac Arthur care se ridică roşu ca focul depe o sofa, dar fără să puie vreo întrebare, prea fericit de a-l vedea pe Dundas reapărând la lumina zilei, pentru a se mai informa asupra cauzelor dispariţiei sale.

După câteva glume pe socoteala lui John

Harvey Pook, care a socotit nimerit să facă dela amvon câteva aluzii transparente la adresa lui Mac Arthur, acesta se aşeză să joace un pichet cu Allan, în timp ce Rickardson îi critica vesel cu spirit caustic. Apoi, cum după amiaza era pe sfârşite, s'au dus să facă o plimbare la terenul de tenis, unde Allan fu imediat acaparat de Doris Bryce, care l-a supus unui interogatoriu. Doris se măgulia că este energică şi diplomată, astfel că încercă metodic să-l facă să vorbească. Dar Allan se măgulea şi el, că e şi mai energic şi mai diplomat, astfel că în concluzie, Doris n'a obţinut nimic spre a-şi satisface curiozitatea; dar Allan era pus la zid şi fu obligat să făgăduească, că va juca la un concurs de tenis, în Sâmbăta următoare.

Allan se bucură de sosirea lui Barry, care trecu pe acolo în drum dela spital şi profită de acest prilej pentru a pleca.

— Ce s'a întâmplat, Dick? Se citeşte pe faţa ta că te bucuri de ceva!

— Să mă erte Dumnezeu Allan, aş trebui însă să fiu mai degrabă ruşinat şi nu sunt. M'am făcut vinovat de proastă purtare în meserie. Am riscat viaţa unei fiinţe omeneşti, cel puţin moralmente şi l-am năucit pe bietul Walton. Ceeace-i mai grav, e că n'aş putea să-i spun nimic lui Walton, chiar dacă mi-ar fi îngăduit.

— Văd că ţi-ai făcut datoria pe ziua de

azi, Dick. Cum de ai reuşit toate acestea?

— Iţi aminteşti de discuţia pe care am avut-o cu Hierania, eri după amiază?

— Hm! Ei şi? îmi amintesc numai că discutai cu ea unul din neplăcutele tale subiecte medicale. Amănuntele îmi scăpau.

— Discutam acest subiect fiindcă aveam un caz la spital. Caracterizat şi foarte bine definit. Absolut disperat. Nici un tratament n'a fost vreodată eficace.

— Imi amintesc mai ales, spuse Allan râzând, că Hierania te-a contrazis amabil şi ţi-a spulberat toate argumentele... Dar ce-i cu cazul tău disperat?

— Iată. Mi-a dat un lichid oarecare şi mi-a spus să-l injectez, garantându-mi că atâta vreme cât pacientul nu e mort, remediul va suprima boala în şase ore.

— Ei şi?

— Iată Dundas: aici intervine reaua mea purtare profesională. Bolnava este în serviciul lui Walton. Azi dimineaţă m'am strecurat în spital, am îndepărtat-o pe infirmieră şi am injectat drogul. Notează că n'am nici cea mai vagă idee despre natura produsului, iar dacă bolnava ar fi murit, aş fi fost moralmente răspunzător de acest lucru. Dar mai gândeşte-te că în momentul în care i-am injectat lichidul era muribundă şi că după toate aparenţele, nu mai avea decât trei sau

patru ore de trăit. Cu toate acestea ar fi un scandal al dracului, dacă s'ar afla.

Sosind astăseară la spital îl găsesc pe Walton nebun de uimire. Femeea se ridicase din pat spre ora zece şi acum jumătate oră când am părăsit-o, deşi era încă foarte slabă, nu mai prezenta nici un semn al bolii. Walton nu ştie dacă ne-am înşelat în privinţa diagnosticului (sunt absolut sigur că era just) s'au dacă s'a produs o minune. Ar vrea să facă o comunicare asupra cazului şi în aceeaş vreme se teme. Inţelegi că dacă vorbeşte de o vindecare i se va cere să o repete, sau ceeace este mai probabil, i se va spune că s'a înşelat asupra bolii.

Allan râse.

— E o poveste încurcată pentru Walton. Dar judecând după rezultate, cred că nu ai păreri de rău.

Se opriseră la uşa casei lui Barry, iar Allan îi refuză invitaţia de a intra.

— Chiar aşa Dun, nu-mi pare rău de nimic. Spune-i acelei făcătoare de minuni, că voi veni mâine s'o văd. Am să-i pun mii de întrebări. Sunt fericit că ai fost văzut din nou în lume. Pe mâine!

Allan se reîntoarse la club de unde cu Billy la gabrioletă, porni în goană spre locuinţa sa, fericit că a tăiat scurt pentru moment toate bârfelile.

XXI.

— Prin urmare femeea trăeşte, spuse Hierania. Nu este nici o minune, Dick. Viaţa voastră de toate zilele cuprinde multe lucruri, care ar fi fost socotite minuni acum o sută de ani şi cărora astăzi abea de le mai daţi atenţie. Ştiinţa voastră medicală este în ajunul marilor descoperiri, pe care nu le veţi realiza însă fără ajutorul lunetei lui Maxi.

— Avem razele X, spuse timid Barry. E un început!

— Nu este deloc acelaş lucru şi ai constat-o singur, doctore! Razele voastre X nu vă lasă să vedeţi, şi aceasta foarte vag, conturul organelor din interiorul corpului; cu luneta lui Maxi vedeţi chiar organele în toate amănuntele lor, ca o preparaţie pentru microscop. Lăsând de o parte razele X, noi ne aflam în acelaş punct ca şi voi, atunci când a apărut luneta lui Maxi, care determină un mare salt înainte în fiziologie şi medicină.

— In cazul acesta Maxi a fost cel de al doilea om mare al vostru? întrebă Allan.

— Da, şi după părerea mea cel mai mare dintre toţi trei. Şi-a consacrat viaţa unei singure opere şi a reuşit. La început a fost socotit nebun. Ştia că organismul emite raze invizibile pentru ochiul omenesc. Luneta sa este în realitate un ochiu artificial, care

prinde aceste raze şi le transmite direct creerului. I-au trebuit douăzeci şi opt de ani de muncă pentru a realiza aparatul. Nimeni nu credea în el. Era batjocorit pretutindeni, luat în derâdere, dar nu s'a clintit niciodată. Absolut singur, fără ajutorul vreunei mâini prietene a dobândit victoria. Gloria i-a fost hărăzită încă în viaţă fiind şi şi-a suportat triumful cu tot atâta simplicitate, ca şi faţa lui cealaltă. A respins cu un surâs toate onorurile care i se ofereau. „Nu doresc decât odihna pe care mi-am câştigat-o cu opera mea", răspunse el atunci când se insista ca să-şi fixeze răsplata.

— N'avea nevoie de un monument, Hieranio, o întrerupse Barry.

Ea dădu din cap.

— Exact! Atâta timp cât opera lui există. Gândiţi-vă la rezultate. Până în epoca invenţiei sale media vieţii omeneşti era de 48 de ani. Mai puţin de două sute de ani după aceea, media depăşea o sută douăzeci de ani cu un maximum de o sută şaizeci de ani. Iar un om de o sută de ani, departe de a fi o ruină tremurătoare, îşi păstra din punct de vedere mintal şi fizic toată vigoarea unui om de patruzeci de ani, dinaintea invenţiei lui Maxi. Fără această invenţie opera lui Eukary ar fi fost imposibilă.

— Ah! prin urmare Eukary este cel de al

treilea personagiu din trinitatea voastră, spuse Barry.

— Da, continuă Hierania. A trăit la două sute de ani după bătrânul medic. (Adresându-se lui Allan): era unul dintre acei oameni pe care natura îi acordă odată la o mie de ani lumii, aşa cum a fost Napoleon al vostru. A guvernat neînduplecat şi murind a lăsat o lume nouă şi o religie nouă: religia umanităţii care avea să vină!

— Cum a devenit însă stăpânul globului pământesc? întrebă Barry.

— Toate acestea nu s'au întâmplat într'o zi, iar vreme de treizeci de ani omenirea n'a ştiut de existenţa lui Eukary. In răstimpul acestor treizeci de ani a lucrat în linişte în vederea planului său formidabil. Astăzi pare de necrezut, că ceeace s'a numit „marele complot" a putut fi pregătit în secret, dar aşa a fost.

— O societate secretă, spuse Allan.

— Exact! recunoscu şi Hierania. Iar membrli ei reprezentau toate neamurile şi toate religiile depe pământ, fără nici un trădător. Trebue să înţelegeţi că atunci când Eukary a dat marea lovitură, condiţiile de viaţă erau diferite de acelea pe care le cunoaşteţi astăzi. Războiul încetase şi odată cu el nevoia de a ţine armate. Fiecare confederaţie nu întreţinea decât o mică forţă armată, mai de grabă decorativă. Printre conspiratori se a-

flau cele mai luminate minţi ale secolului, iar aceştia au inventat o armă care a făcut mişcarea de neînvins. Intr'o noapte, corpurile conducătoare ale confederaţiilor au fost dizolvate şi înlocuite printr'o nouă administraţie.

— Fără nicio o rezistenţă? întrebă Barry.

Hierania ridică umerii.

— Eukary nu era omul care să îngăduie sentimentelor să stea în calea planurilor sale şi cum micile miliţii ar fi putut să fie întrebuinţate ca nucleele unei rezistenţe organizate, a început prin a le extermina până la ultimul om.

— Se pare că Eukary l-a luat pe Odi drept exemplu, comentă Dick.

— Ce face? strigă Barry înfuriat. Dar Eukary era un scelerat mai rău decât Odi!

Hierania îl privi gânditoare.

— Dick, profesiunea ta te-a făcut prea sentimental. In cele din urmă voi crede, că plângi pentru fiecare tumoare pe care trebue s'o tai.

Dick surâse în pofida furiei sale.

— N'are nici o legătură una cu alta, Hieranio, spuse el. Eu vreau să salvez viaţa nu s'o distrug.

Ea dădu din cap.

— Orizontul vostru este prea strâmt. La ce bun să salvezi viaţa unei fiinţe care n'o merită? La ce bun viaţa fără civilizaţie? In-

divizii cari au fost distruşi de Eukary nu erau decât o tumoare primejdioasă pentru civilizaţie.

— Dar rezultatul, întrebă Allan.

— Eficacitatea operii lui Eukary s'a dovedit curând, iar mijlocia umanităţii s'a ridicat pe culmi, care au depăşit chiar şi prevederile fondatorului mişcării. Procentul de degeneraţi a scăzut încetul cu încetul, iar sentimentul că este o ruşine să dai naştere unui copil socotit ca inapt, se generaliză. Din acest sentiment a luat fiinţă cultul Omenirii care avea să vină. Legea eredităţii lui Eukary a devenit religia lumii.

XXII.

Era în dimineaţa Sâmbetii următoare. Allan şi Hierania discutau în templu şi pentru prima dată se ivise o neînţelegere între ei. Intins în fotoliul său Dundas privea tavanul, iar ochii ca şi fruntea încruntată arătau că are griji serioase. Hierania era pe jumătate întinsă pe un divan apropiat. Impasibilă în aparenţă, privirile ochilor ei erau neliniştite, când se îndreptau asupra lui Dun.

— Nu te înţeleg Allan. Spui că n'ar fi bine pentru mine să te însoţesc astăzi, dar nu-mi explici din care motive. Ce joc este acela la care vei lua parte şi la care nu pot să fiu de faţă.

— Ah! Hieranio! Nu este vorba de asta. Vor fi de faţă şi femei; dar....

Cum Dun tăcea ea continuă:

— Vor fi prin urmare şi femei!

— Vreo douăzeci sau mai multe chiar, răspunse Allan cu amărăciune. Vedea în mintea sa imaginea.

— Bine Allan, spuse ea cu ton convingător, deaceea doresc să te însoţesc. Aş vrea să întâlnesc femei din neamul tău şi să stau de vorbă cu ele. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui s'o fac. Dece nu astăzi prin urmare?

— Hieranio, ai toată încrederea în mine. Chiar şi Barry este de părerea mea. Primirea ta trebue să fie pregătită înainte de a te arăta tu. Nimeni n'ar înţelege.

Ii era de două ori mai greu să refuze o favoare pe care ea i-o cerea rugându-l.

— Allan te socot crud, spuse ea cu blândeţe.

Asta era prea mult pentru Dundas.

— Hieranio, Hieranio, spuse el cu amărăciune în glas, cu toată ştiinţa ta şi cu toate generaţiile voastre de eugenism, Eukary n'a reuşit să facă astfel ca o femee să nu fie o femee.

Hierania se ridică şi-l privi de sus. Apoi isbucni într'un râs suav şi îndelungat.

— Ah! Allan, ai dreptate. Imi face impresia ca şi cum ar fi abea eri când Andax îmi

făcea acelaş reproş. „La urma urmii, la ce bun să vi se dea un creer de bărbat, dacă nu sunteţi decât femei?" Ai fi trebuit să auzi ce accent de dispreţ punea în acest cuvânt. (Isbucni într'un râs voios). Spune-mi Allan, dar răspunzându-mi priveşte-mă: ai vrea să fiu altceva?

Allan se plecă uşor înainte. Era în gestul ei, o ştia, cochetărie bine gândită, şi nu era pentru prima oară că ea o întrebuinţa, dar împotriva voinţei sale îşi duse mâinile pentru o clipă în faţa ochilor caşicum privirile sale n'ar fi putut îndura o înfăţişare atât de orbitoare.

— Dea Domnul să nu fii altceva decât eşti, Hieranio, răspunse el blând, cu glas aproape stins.

Dispoziţia ei se schimbă atunci brusc, iar un surâs ştrengăresc îi înflori pe buze. Spuse:

— De fapt nu vreau să te supăr, Allan. Voi citi astăzi, poate, sau voi sta aici spre a mă gândi la ce trebue să fac. Tu du-te însă şi nu te mai gândi la toanele mele.

Sâmbăta era ziua de întâlnire prin excelenţă pe terenurile de tenis din Glen Cairn. Când Allan sosi în tovărăşia lui Richardson, prezenţa sa fu salutată printr'o năvală de glume prieteneşti, care nu-l turburară de fel. Mariana îl primi pe Allan fără urmă de stingherire dar pe de altă parte şi fără cea

mai slabă căldură. Nu încerca să ascundă că a fost adânc mâhnită de purtarea lui, dar mai bine ar fi murit decât să-i arate cât suferă.

— Doamnă Bryce, spuse Richardson punând mâna pe umărul lui Allan, l-am prins pe acest domn în sala de lectură a clubului. O pasăre rară, nu este aşa? Veţi mai remarca de asemeni, că nu poartă nici măcar penele care se cuvin acestui sezon. L-am întrebat dece şi mi-a răspuns că a renunţat la tenis. Miss Seymour, crezi că leopardul îşi poate schimba pielea?

Mariana dădu din cap.

— Mister Dundas lipseşte de atâta vreme încât aproape că am uitat dacă ştie sau nu să joace. Oare ştiţi să jucaţi? spuse ea adresându-se lui Allan.

Cuvintele acestea nu aveau nimic special în ele, dar glasul ei avu o intonaţie care isbi pe cei de faţă şi provocă între ceilalţi doi un repede schimb de priviri. Allan păru că nu ia în seamă întrebarea.

Rămaşi singuri, Mariana privi tăcută în gol. Il fixă apoi cu un aer plin de reproşuri şi-i spuse cu glas scăzut:

— Ai fost bolnav?

Dundas clătină capul.

— Nu, răspunse el serios, un bolnav, dar puţin plictisit.

— Doctorul Barry a fost adesea la Coota-

mundra şi cum noi nu ştiam nimic despre tine, credeam că poate această interpretare lămurea lucrurile, spuse liniştită tânăra fată.

Dundas se feri de frumoşii ochi acuzatori.

— Am fost pela voi, spuse el nesigur, dar nu erai acolo.

— Ah! dar de atunci au trecut secole. Era chiar după seara... când te-am văzut la bancă, adăugă ea cu vioiciune. Desigur că nu-mi faci un repfoş că n'am fost acasă? Cum puteam ştie?

Se opri brusc.

Nici unul nici celălalt nu băgase de seamă liniştea stranie care cuprinsese adunarea gălăgioasă, dar când Mariana ridică privirile, ea rămase uluită, cu ochii ţintă spre cealaltă parte a terenului.

— Doamne, cât este de frumoasă! Minunată!

Aproape simultan se auzi glasul lui Mac Arthur în spatele lor.

— Dumnezeule bun şi mare, Ricky! Un înger în exil!

Ca şi cum ar fi fost atrasă de intensitatea privirilor lui Allan, ea-şi întoarse privirile spre el, iar ochii i se luminară de un surâs strălucitor. Făcându-i semn cu mâna ei albă, glasul cristalin răsună în mijlocul uluielii.

— Allan, m'am temut o clipă, că nu eşti aici!

Toate privirile se fixară vreme de o se-

cundă asupra lui Dun, apoi se înturnară fără putință de rezistență spre Hierania, care se apropiă acuma de el și-i spuse cu glas scăzut:

— Am volt să vin și am venit! Nu fi supărat pe mine. Prezintă-mi pe prietenii tăi.

Allan râse sarcastic. Fie! Nimeni nu-l va vedea ezitând. In pofida propriei sale consternări lăuntrice, Barry nu se putu stăpâni să nu-i spuie cu glas scăzut un „bravo", atunci când perechea se îndreptă spre verandă. Hierania îl văzuse și ea pe Dick și se duse drept spre el cu mâna întinsă, spunându-i:

— Ia te uită, tu ești Dick, băete dragă? Sunt fericită că te văd și pe tine. Nu mă așteptai?

Barry îi aruncă lui Dundas o privire disperată, auzind alături de sine suspinul de uimire al Kittey. Allan se grăbi să-i vie în ajutor:

— Doamnă Barry, premiteți-mi să vă prezint pe miss Hierania. E o bună prietenă a mea, care l-a cunoscut pe Dick. Hieranio, îți prezint pe soția doctorului Barry.

— Doream de mult să vă cunosc, spuse ea surâzătoare și cu glas prietenos. Allan mi-a vorbit mult despre dumneata.

— Nu-mi amintesc ca doctorul să-mi fi vorbit despre dumneata miss... Hierania! răspunse ea.

— Ah! continuă Hierania, aceasta este o dovadă că mă pot încrede în el, căci l-am pus să-mi făgăduească că nu va vorbi nimănui despre mine şi după cum vedeţi m'a ascultat.

Cuvântul era foarte prost ales, iar roşeaţa care se urcă în obrajii şi fulgerele care scăpărară în ochii doamnei Kitty, îl arătară lui Allan, că Hierania nu va putea s'o facă să înţeleagă cele întâmplate. Dar o intervenţie neaşteptată puse capăt acestui moment de tensiune, căci reverendul John Pook îşi strecură masa sa neagră în arenă, în întâmpinarea soartei care-l aştepta.

— Dragul meu Dundas, spuse el pe tonul cel mai prefăcut, vrei să-mi faci onoarea să mă prezinţi încântătoarei dumitale prietene?

Hierania se întoarse brusc spre cel care întrerupse discuţia şi-l măsură din cap până în picioare. Fără să se întoarcă spuse: „Cine este omul acesta?"

Sesizând prilejul care dădea timp de respirat lui Barry, Allan îl prezentă pe reverend cu tot numele său, fără să sară o singură silabă.

— Voi adăuga miss Hierania, pronunţă Pook, că sunt pastorul parohiei din Glen Cairn. Fără îndoială că vă aflaţi de puţină vreme în regiune, altfel v'aşi fi văzut.

— Din contra, mă aflu aici de foarte multă vreme. Locuesc împreună cu prietenul

meu Allan. Dar lucrul acesta nu trebuia să-l ştiţi!

Allan nu-şi îndepărta privirile nici dela Pook şi nici dela Hierania, dar un al şaselea simţ îl avertiză de emoţia pe care o stârni în mulţime această recunoaştere atât de sinceră. Inţelese că este în pragul catastrofei, care nu mai putea fi înlăturată.

Năucit, pastorul bâlbâi:

— Oh! în cazul acesta miss Hierania mama dumneavoastră vă însoţeşte?

— Nu, răspunse ea simplu, mama mea a murit de... mulţi ani. Allan şi cu mine suntem absolut singuri împreună, în afară de Dick, care vine să ne vadă din când în când.

— Nu înţeleg, mai spuse reverendul, aveţi de sigur pe cineva care vă însoţeşte?

Dar Hierania care nu înţelegea ce vrea, simţea totuşi duşmănia rece care o înconjura şi-l întrerupse:

— Allan, ce este aceea un pastor?

— Un pastor, spuse Allan stăpânindu-şi cu greu râsul stârnit de efectul acestei simple întrebări pe faţa lui Pook, un pastor este un preot!

Hierania îl privi pe reverend cu interes milostiv. Asta era prea din cale afară pentru Pook.

— Tânăra doamnă, o mustră el agitându-şi fără vlagă pumnul, sunt ministrul lui Dumnezeu de peste douăzeci şi cinci de ani...

Urmarea îi fu întreruptă de vocea limpede şi biciuitoare a Hieraniei:

— Omule, eşti ministrul stomacului tău de şi mai multă vreme încă!

Un „ah!" uluit din pricina acestei generalizări brutale isbucni şi ici şi colo se auziră râsete greu stăpânite. Dundas înspăimântat încercă să intervie.

— Hieranio, nu este bine...

— Allan, eu spun adevărul, insistă ea; priveşte-l: mănâncă prea mult. Până şi creerul îi este năvălit de grăsime.

Mai înainte ca Allan să fi putut spune un cuvânt, doamna Pook se năpusti la atac, purpurie de furie:

— Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel soţului meu?

— Tu eşti soţia lui? întrebă liniştită Hierania.

Buna doamnă rămase gură cască.

— Soţia lui? Desigur că sunt soţia lui.....

— In cazul acesta Dumnezeu să aibe milă de copiii voştri. Ar fi o crimă să se îngăduie unor astfel de oameni să aibe urmaşi. Allan, oamenii ăştia au înebunit? Ce am făcut ca femeile acestea să mă dispreţuiască? Simt că mă dispreţuesc, chiar şi soţia lui Dick!

— Rămâi locului, mă voi înapoia pe unde am venit.

Se depărtă în grabă şi mai înainte ca el să fi putut face un gest, cotise după casa

clubului. O clipă mai tărziu, când Dundas fugi după ea, ajuns la colţ, nu o mai văzu.

XXIII.

Allan ajunse la Cootamundra, puţin mai liniştit de drum şi hotărît să-i lase pe cei din Glen Cairn să se gândească ce or voi, chiar şi de ar fi fost să-i scoată din fire. Apropiindu-se însă de verandă, observă că Hierania îl aşteaptă în umbră.

— M'ai ertat? întrebă ea întinzând braţele spre el.

— Oh, Hieranio, strigă el, ce am oare să-ţi ert? Eu sunt singurul vinovat. Aş fi trebuit să te previn să te fac să înţelegi. Spune-mi, mă erţi?

O mână îi strânse blând braţul.

— Să uităm Allan! Oare o noapte ca aceasta este făcută să ne certăm? Priveşte!

Dundas rămase zăpăcit de cele ce citi în ochii ei. Apoi îi murmură numele.

— Hieranio, oh, Hieranio, oare....

Tăcu, fiindu-i cu neputinţă să pronunţe cuvintele de care atârna soarta sa. Ea-l privea, având în ochi o lumină nouă, splendidă.

— Allan, de ce te temi să spui ceeace-ţi porunceşte inima? Sau la voi se obicinueşte ca fecioarele să-şi declare dragostea bărbaţilor?

El îi luă mâna albă într'ale sale, în timp ce ea-i cuprindea gâtul cu braţul liber, iar ochii ei cenuşii îşi acopereau turburarea cu vălul genelor lungi. Târziu, Hierania râse uşor şi-i cuprinse gâtul cu ambele braţe, plecându-se puţin spre spate spre a-i privi drept în ochi.

— Ţi-am dat inima mea, dar pentru dragostea care ţi-o port, ar fi fost poate mai bine să nu ne fi spus nimic.

— N'au existat vreodată doi îndrăgostiţi mai cuminţi ca noi, Hieranio, răspunse el luându-i mâna, care-i mângâia creştetul, pentru a o duce la buze. Faptul de a ne îndoi de dreptul nostru la fericire ar fi aproape un păcat.

— Şi cu toate acestea, Allan...

Ea tăcu suspinând uşor.

— Şi cu toate acestea?

— Am darul care s'a desvoltat cu multe generaţii înaintea mea de a citi în mintea semenilor. Astăzi am citit în sufletul unei femei care se afla alături de tine, o dragoste tot atât de puternică şi de adâncă, ca a mea. Oh! Allan, dragostea mea! Poate că ar fi fost mai bine să fi tăcut. Poate că ai fi fost mai fericit alături de ea. Spune-mi ce a fost între voi?

Drept răspuns, Allan povesti întreaga întâmplare, fără să lase nimic de o parte şi fără să se menajeze.

— Aşa a fost scris, iar noi trebue să ne urmăm calea. (Ea-i surâse). Ai avut dreptate atunci când ai spus că noi nu suntem altceva decât nişte femei, căci aşi fi ucis-o cu dragă inimă atunci când mi-am dat seama de dragostea ei pentru tine, deşi ştiam dela început de dragostea ta pentru mine.

Allan surâse la rândul lui.

— Dragostea noastră pare să ne ducă la începutul începuturilor, căci şi eu gândesc la fel despre Andax, care-şi aşteaptă eliberarea. Ce va spune oare atunci când va afla că eşti logodnica mea?

Hierania se plecă şi mai tare spre el, continuând să surâdă.

— Nu ştiu. Vom vedea.

— Trebue să aşteptăm până atunci?

O mână blândă îi mângâie obrajii.

— Dragostea mea, sunt legată. N'ai vrea oare să-mi calc marea misiune ce mi-a fost impusă de milioanele de oameni cari au dispărut?

Allan suspină.

— Ai dreptate. Trebue să am răbdare. Dar nu va dura prea mult?

— Nu, cred că nu va fi prea mult. Nici o clipă mai mult decât va trebui neapărat. In această privinţă inima mea este de acord cu a ta.

— Vom avea însă nevoie de ajutor, Hieranio! Pentru a ajunge la Andax, va trebui

să se organizeze o expediţie cu mii de lucrători, dacă marea sferă este îngropată în pământ. Chiar locul unde se află e aproape inaccesibil.

Ea surâse liniştită şi-i spuse:

— Expediţia va consta din două persoane: Allan şi Hietania, poate trei, dacă vei dori tu ca Dick să ne întovărăşească.

— Vrei să spui oare că noi doi îl vom putea elibera pe Andax?

— Aş reuşi şi singură dacă n'ar fi nimeni să mă ajute. Gândeşte-te Allan, după toate cele pe câte le-ai văzut, crezi că există ceva care să fi fost lăsat la întâmplare? Sub picioarele noastre există o navă aeriană, gata numai să fie montată, spre a ne duce în mod sigur şi repede în orice punct al pământului. Nava aceasta va transporta mijloacele cu ajutorul cărora vom putea la nevoie să despărţim munţii şi toate acestea acţionând numai un simplu buton.

— Şi nu te temi oare că nu vei putea descoperi locul?

— Chiar mai înainte de a porni la drum, voi fi stabilit locul cu atâta preciziune, încât atunci când va sosi momentul, vom ateriza exact acolo.

— Şi după ce-l vom readuce la viaţă?

— Atunci va trebui să rămânem lângă el pentru o vreme. (Ea citi în ochii lui desamăgire). Nu Allan, nu va dura mult. Ceeace

mie mi-a luat luni de zile spre a învăța, lui nu-i va necesita decât câteva săptămâni. Iar noi avem viața întreagă înaintea noastră.

XXIV.

Hierania era culcată pe marele divan din templu, pe care dormise tot timpul marelui somn. Capul și umerii i se odihneau pe o grămadă de perne pufoase, iar Dundas, care sta alături de ea, se lăsa fermecat de acest tablou. Vorbiseră tocmai despre femei și despre situația lor actuală în lume, atunci când Dundas aruncă drept răspuns la o remarcă, puțin încântătoare, a Hieraniei pentru sexul frumos, următoarele:

— Asta ar face plăcere lui Barry. Regret că nu este aici ca să audă și el.

— I-o vei putea repeta, căci sosește tocmai.

— De unde știi?

— Știu fiindcă simt că se gândește la tine!

— Îi pot vorbi oare despre căsătoria noastră apropiată? întrebă Dundas apropiindu-se în timp ce ea se înălța în capul oaselor.

Hierania îl privi gânditoare și-i spuse:

— Știi prea bine Allan că-i pun la îndoială discreția. (Il opri cu un gest atunci când el încercă să protesteze). Iubitul meu, nu mă îndoiesc de sinceritatea sa față de

noi. Nici nu încape discuţie. Dar de puţină vreme încoace şi-a schimbat atitudinea faţă de mine. Ştiu prea bine acest lucru.

In clipa aceea se auzi glasul lui Dick pe galerie. După câteva clipe apăru şi el în pragul templului. Când privi perechea din faţa sa se opri, nemaispunând ceeace avea pe buze. Dundas nu mai avea nevoie să-i povestească tot ceeace se petrecuse între ei doi. Doctorul îşi dădu seama fulgerător că întâmplarea de cu o zi mai înainte grăbise lucrurile şi fu pătruns de un neaşteptat sentiment de nenorocire.

— Dragul meu Dundas, nu mai este nenevoie să-mi spui nimic. Vă doresc toate fericirile... amândorura, continuă el adresându-se Hieraniei. Sper că nu v'aţi fi aşteptat să mă vedeţi mirat!

Hierania surâse mai întâi unuia apoi celuilalt.

— Eşti prea amabil că-mi doreşti fericire Dick, după ce m'am purtat atât de rău eri. Allan mi-a explicat totul şi mă temeam că nu mă vei erta.

Allan îi făcu lui Barry un scurt expozeu al planurilor lor şi-l întrebă dacă vrea să meargă împreună cu el şi Hierania în căutarea lui Andax. Barry fu cuprins pentru a doua oară în acea zi de un sentiment de tristeţe. Faptul că intra în joc această nouă necunoscută îl umplea de nelinişte, şi pre-

vedea că în scurtă vreme se va ivi o criză care va duce la catastrofă pe toți cei interesați.

Se feri să dea pentru moment un răspuns precis, spunând că se va gândi. Exista însă o chestiune pe care ar fi voit s'o lămurească deoarece spera să găsească un punct vulnerabil în ambițiile Hieraniei. Ea se reașezase pe divan. Dick luă loc și o întrebă:

— Îmi pare că ai uitat un singur lucru Hieranio, și anume partea financiară a întregii întreprinderi. Toată știința voastră nu vă va folosi la nimic fără aur.

— Pentru ce să avem nevoie de aur, Allan? spuse Hierania adresându-se lui Dundas.

— Mă tem că Dick are dreptate. Nu m'am gândit încă la chestia aceasta. Vom avea nevoie de aur dela început de tot. Nu putem face nimic fără el.

— Trebue neapărat să fie aur? continuă ea.

— E mijlocul de schimb recunoscut pe întreaga față a pământului.

Hierania surâse către cei doi.

— Am considerat totdeauna aurul ca un metal util, dar nu m'am gândit niciodată la el ca la o bogăție. Uneori îmi vine greu să împac ideile mele cu ale voastre. Spune-mi cât aur v'ar trebui.

Cei doi bărbați își aruncară o privire fu-

gară, iar Barry spuse că atât cât vor avea nu va fi niciodată deajuns.

Hierania păru intrigată.

— Ni-l putem procura foarte uşor. Locuinţa aceasta a mea, pe care voi o numiţi templul, este în întregime de aur. Marea poartă care se află la intrarea sferei şi pe care voi aţi găsit că este atât de greu de deschis este şi ea de aur... aur călit ce este drept printr'un procedeu special.

Fu rândul celor doi prieteni să fie uluiţi.

— Hieranio, exclamă atunci Dick, în cazul acesta ar trebui să găsim mii de tone de metal în templu. Numai o parte a aurului acesta ţi-ar da o putere nemăsurată.

Căutară să-i explice puterea de cumpărare a metalului minunat. Ea îi ascultă în tăcere, apoi se adresă lui Barry:

— Recunoşti prin urmare Dick, că aceasta elimină toate greutăţile amintite de voi. Dealtfel, dacă aurul templului nu va fi îndestulător, cunosc mijloacele pe care le întrebuinţam noi pe vremuri spre a extrage aurul din apa mărilor în cantităţi nemăsurate... făceam deasemenea şi diamante.

Barry o privi uimit.

Hierania se ridică şi drept orice răspuns se duse la un dulap pe care-l deschise.

— Iată Dick, aceasta este dovada. Serveşte-te de ea spre a încerca să faci pace cu soţia ta. Spune-i că nu sunt atât de rea

pe cât mă crede şi sper că într'o bună zi o va recunoaşte.

Spunând aceste cuvinte puse pe masă o mare centură, compusă dintr'o duzină de lănţişoare, fiecare fiind format dintr'un mare diamant alb. Fiecare piatră avea opt centimetri în diametru şi reflecta luminile templului în miliarde de lumini.

— Nu pot primi un asemenea dar Hieranio. Centura aceasta valorează cât răscumpărarea unui rege... ba ce spun... a unui regat.

Hierania surâse.

— Nu este decât un mic dar pentru un prieten, Dick.

După terminarea acestui incident Dundas se reaşeză.

— Iată dar că am rezolvat şi partea financiară. Mai ai vreo obiecţie de ridicat, Dick?

Barry clătină capul.

— Nu, Dun! Singurul obstacol pe care vor trebui să-l învingă Hirania şi Andax este elementul omenesc.

Hierania îl privi o clipă înainte de a răspunde.

— Factorul îl privi o clipă înainte de a răspunde.

— Factorul necunoscut, Dick?

Barry dădu afirmativ din cap.

— Nu uita că atunci când Eukary a por-

nit să-şi realizeze reforma a avut la dispoziţie un material uman mult mai inteligent şi mai suplu decât acela pe care va trebui să-l mânuiţi. Trebue să contaţi cu rezistenţa cea mai înverşunată şi cea mai feroce, dela un capăt la celălalt al pământului.

— Se vor pleca sau se vor frânge, răspunse Hierania tăios. Nu-ţi dai seama Dick cât de inutilă este orice rezistenţă. Va trebui poate să despopulăm jumătate din globul pământesc; e mai mult ca sigur chiar că vom fi constrânşi s'o facem; va fi însă rezistenţa unui copil de faşă faţă de un om în toată puterea cuvântului. Nu Dick, nu poate exista niciun fel de rezistenţă. Lumea va înţelege acest lucru cu repeziciune. Va fi metoda cea mai blândă.

Barry rămase tăcut.

Hierania continuă:

— Andax şi cu mine putem face ca lumea voastră să progreseze într'un secol mai mult decât a progresat în ultimii două mii de ani. Avem această putere. Suntem siguri că avem dreptate. Vom uza prin urmare de această putere şi nu vom îngădui să ne reziste nimic.

Hierania îi ură prieteneşte noapte bună. Cei doi bărbaţi sosiră la suprafaţă şi se îndreptară în tăcere spre automobilul lui Dick. Acesta se opri o clipă spre a pune motorul

în mişcare, se răsgândi şi se întoarse spre Allan.

— Dun, mi-e teamă că nu voi mai putea veni atât de des pe aci.

Dundas tăcu o clipă.

— Eşti neliniştit din cauza lui Andax?

Faţa lui Barry se întunecă.

— Nu pot face nimic împotriva acestui lucru, Allan. Imi pare rău că ne-am lansat în această aventură singuri, sau chiar că m'am amestecat cu totul în ea. Dumnezeu ştie când va lua sfârşit. E o mare povară pentru conştiinţă.

XXV.

Luna cerută de Hierania înainte de a porni în căutarea lui Andax trecea cu repeziciune.

Işi pregăteau călătoria prin ore de muncă în marea galerie a maşinilor, unde sub direcţia Hieraniei, adunau spre a transporta la suprafaţă bucăţile aparatului aerian, care avea să-i ducă la destinaţie. Munca aceasta îl fascina şi-l uluia pe Allan. Ii părea că această navă aeriană este una dintre cele mai mari minuni a galeriei.

Când avea să fie terminată, lungimea urma să fie de 30 metri şi cu toate acestea fiecare bucată era astfel alcătuită, încât putea fi mânuită de două persoane, iar la caz

de nevoie, cu oarecare greutate, chiar de una singură. Partea din faţă, în forma unei torpile, era o minune de forţă şi de svelteţe. Planurile întregului aparat nu indicau nici o elice, nici vreo altă eşire a părţii din faţă. Generatorii de energie nu ocupau decât un spaţiu redus din interior. Hierania îi arătă lui Allan cum se neutraliza la început efectul atracţiei pământului, până când nava şi cuprinsul ei, cântărind poate optzeci de tone, putea fi ridicată cu o singură mână. Atunci, forţa de atracţie a astrelor situate la milioane de kilometri departe de orbita pământească era suficientă spre a se obţine mişcarea verticală ca şi pe cea orizontală, astfel încât se realizau viteze fantastice, limitate numai de încălzirea provocată de frecarea aerului atmosferei de pereţii exteriori ai navei. Ii spuse că drumul va fi parcurs cu o viteză medie de 1000 km. de oră.

Fixaseră deja ziua plecării, iar Hierania îşi petrecuse multă vreme în calcule, plecată deasupra hărţilor, când îl chemă pe Allan. Avea în faţa ei o hartă a Indiei nordice, pe care însemnase un loc cu o mică cruce roşie.

— Allan, spuse ea, dacă hărţile tale sunt bune, crucea aceasta indică ţinta noastră, adică 36 grade 32' latitudine nordică şi 74 grade 18 longitudine estică. Ce ştii despre aceste locuri?

Dundas se plecă asupra hărţii şi suspină.

— Pe cuvântul meu Hieranio, că aş fi preferat ca prietenii tăi să fi ales un alt punct. Ştiu ceva despre locurile acestea. E unul dintre ţinuturile cele mai sălbatice şi mai pustii din lume. Altitudinea trebue să treacă de şase mii cinci sute de metri în mijlocul gheţurilor veşnice. (Cercetă mai îndeaproape harta). Iată, este la 100 kilometri nord de Gilgit. Probabil că englezii au acolo sus un post. Dece Dumnezeu a fost ales un asemenea loc?

— Locul acesta, răspunse Hierania surâzând, a fost pe vremea noastră un podiş înalt, uşor de urcat şi una dintre regiunile cele mai populate ale pământului. Clima era încărcătoare. (Impături harta şi o puse de o parte). Dar lucrul acesta are foarte puţină însemnătate. Din pricina aceasta vom mai întârzia câteva ore şi la urma urmji a aşteptat atât de mult, încât nu mai contează.

— Eşti sigură Hieranio că socotelile tale sunt exacte? întrebă Dundas.

— Absolut sigură. Voi ateriza exact pe locul indicat şi chiar de ar fi să mă abat puţin din drum, acesta (puse mâna pe un instrument care se afla alături de ea) mă va face să-mi dau seama de greşală şi-mi va îndrepta nava în locul meu.

Allan se apropiă şi o strânse cu drag la piept.

— Scumpa mea inima încetează să mai

bată uneori, când mă gândesc cu ce uşurinţă aş fi putut să nu te întâlnesc, îi spuse el ţinându-i mâinile într'ale sale. Mă gândeam uneori, că de nu aş fi fost eu, s'ar fi putut ivi un altul. Ce ar fi fost dacă nu ai fi fost găsită de mine, ci într'o epocă cu totul deosebită a lumii şi de o rasă inaptă să primească ajutorul? Oh! Ştiu că este absurd. Cu toate acestea...

Ea-şi deprinse una din mâini dintr'ale lui şi o lăsă să recadă pe marginea divanului.

— Şi riscul acesta a fost prevăzut şi aveam mijloacele să-i fac faţă. Priveşte aci Allan!

El se întoarse şi privi. In locul unde pusese ea mâna se deschisese în latura divanului un mic capac de câţiva centimetri pătraţi.

— Ce-i asta? întrebă el privind-o.

Ea surâse ţinând mereu mâna alături de deschizătură.

— Vezi ceva înăuntru, Allan?

— Nimic afară de buton, răspunse el.

Hierania înclină aprobatoare capul.

— Ei bine, continuă ea, peste capetele noastre se află în interiorul sferei două rezervoare pline cu un fluid. Dacă aş apăsa pe acest buton, conţinutul rezervoarelor s'ar revărsa într'un al treilea şi în acea clipă întreaga sferă s'ar transforma într'o massă în fuziune, cu tot ceeace este cuprins în ea.

Totul ar lua sfârşit în mai puţin de trei secunde.

— Fără îndoială că ai dreptate Hieranio. Ar fi cu adevărat o catastrofă să încredinţezi energii ca acelea despre care-mi vorbeşti tu unei naţiuni, sau chiar tuturor, fără să existe o forţă moderatoare. Tentaţia de a lupta pentru supremaţie ar fi irezistibilă dacă forţele acestea ar aparţine unei singure naţiuni, iar dacă ar aparţine mai multor, aceasta ar însemna pieirea tuturor care ar începe lupta.

XXVI

Sir Miles Glover sta la masa sa de lucru din biroul palatului parlamentului federal. Secretarul său sta în picioare alături.

— Am socotit că este mai bine să vă arăt aceasta, spuse secretarul. (Şi cum sir Miles Glover continua să-şi mângâie bărbia fixând peretele din faţa sa, urmă): Imi face impresia pe alocuri că este din nou vorba despre o poveste cu nebuni şi cu toate acestea...

— Cu toate acestea, îi luă vorba ministrul, în nebunia sa există o indiscutabilă metodă logică... După cum ai spus, ar putea să fie un dram de adevăr în toate acestea. Ai vorbit cu profesorul Gordon?

— Nu, răspunse secretarul. am crezut că

doriţi să-i vorbiţi chiar dumneavoastră.

— Foarte bine, îl aprobă sir Miles, cheamă-l la telefon.

Secretarul puse mâna pe telefonul care se afla pe birou, în timp ce primul ministru privea gânditor scrisoarea.

— Domnul profesor este la aparat, spuse după puţin secretarul dând receptorul lui sir Miles.

Primul ministru vorbi:

— Alo, tu eşti Gordon?... da, mulţumesc, dar tu?... Bine. Voiam să te întreb dacă cunoşti pe un oarecare... stai puţin... un oarecare Richard Barry, doctor în medicină din Glen Cairn. Cred cel puţin că aşa îl cheamă. Are un scris mizerabil. Ah, un om de valoare? Nu-i de fel un farsor? Mi-a scris ca să-i acord o întrevedere care se pare că este urgentă. Extrem de misterios. Nu-mi arată nici cel mai vag motiv. Mă înţelegi că sunt prea ocupat spre a-mi pierde vremea cu toţi zănatecii, dar scrisoarea sa are aspectul să fie foarte serioasă... Ah... tu l-ai primi? Bine. Te-a dat drept referinţă. M'a rugat să mă pun în legătură cu tine înainte de a refuza să-l primesc. Foarte bine, dragul meu. Mulţumesc şi la revedere.

Inchise telefonul şi se întoarse spre secretarul său care rămăsese tăcut: — Foarte bine. Telegrafiază domnului acesta şi spune-i că-l voi primi mâine la ora două după

amiază. Pentru moment nu mai am nevoie de dumneata.

In după amiaza aceea, Barry reveni a-casă după o serie de vizite făcute în silă. Kitty stabilise regula că soțul ei trebuia să-și ia în fiecare după-amiază ceaiul fără să fie deranjat, iar ea aşteptă ca să termine spre a-i înmâna o telegramă.

— A sosit cu puțin mai înainte de reîntoarcerea ta.

Dick deschise depeşa.

Sir Miles Glover îl va primi pe doctorul Barry, mâine 23, la ora două după amiază. Sunteți rugat să fiți exact.

— Cât vei lipsi, întrebă Kitty suspinând.

— Fi liniștită, Kit. Voi fi în măsură să reiau trenul de noapte care porneşte mâine seara. Poimâine dis de dimineață voi fi prin urmare aci. Nu a mai întrebat nimeni de mine?

Soția sa deveni deodată foarte atentă.

— Oh, Dick, sunt o proastă că am uitat. Mariana Seymour este aici.

Barry privi în jurul său.

— Aici... unde?

— Ad-o în cabinetul meu de consultații.

Barry intră în odaia alăturată. După câteva minute sosi şi Kitty cu Mariana, iar la

un discret semn cu ochiul făcut de Barry se retrase, lăsându-i pe cei doi singuri.

— Mariano, spuse Dick, greşesc oare atunci când cred că ai mai degrabă de sfatul unui prieten decât de consultaţia unui medic?

Fata rămase tăcută o clipă.

— I-am spus Kittyei că eşti un prieten înţelegător, doctor Barry şi am nevoile de sfatul unui prieten. Sunt într'o dilemă disperată. Voiam să-ţi vorbesc despre Allan Dundas... mă îngrijorează nespus de mult. Mi-e greu să explic, dar simt că este în mare pericol. Oh, sunt sigură. N'am dreptul să mă amestec şi nici nu ştiu ce vei gândi despre mine doctore Barry, dar simt că dumneata ştii mai mult decât oricare altul şi că ai putea să mă bănueşti. Spune-mi l-ai văzut de mult?

— M'aş fi mirat ca nu aceasta să-ţi fie îngrijorarea Mariano, şi nu ştiu ce ţi-aş putea spune spre a te linişti. L-am văzut de curând pe Allan, dar n'am mai fost la Cootamundra de câtăva vreme. Tot ce-ţi pot spune este că în aceste ultime zile era sănătos.

Ea-şi ridică privirile spre el.

— Dă-ţi cuvântul de onoare că dumneata nu eşti îngrijorat de soarta sa şi te voi crede.

Barry blestemă în gând teribila intuiţie a sexului frumos. Nu exista putinţă de scă-

pare de sub privirile acestea limpezi şi precise. Dealtfel, Mariana nici nu-i aşteptă răspunsul.

— Ştiam aceasta. Te temi din cauza acelei femei. Oh! E îngrozitor. O urăsc. O urăsc!

Suspină şi rămase pe gânduri o clipă înainte de a vorbi.

— Dick, am văzut-o noaptea trecută şi i-am vorbit.

— Ai văzut-o şi i-ai vorbit? întrebă el neîncrezător. Unde?

— La mine acasă, chiar în odaia mea, spuse tânăra fată foarte liniştită. (Neînţelegând apoi privirile lui Barry, protestă): Nu cumva să-ţi treacă prin minte că am visat sau că mi-am închipuit totul. Era ea în carne şi oase.

Dick îi înlătură protestul cu un gest.

— Inţeleg Mariano şi sunt cât se poate de sigur că n'ai visat.

Tânăra fată îl privi gânditor.

— Iţi povestesc toate acestea numai fiindcă o cunoşti. N'aş îndrăzni s'o spui nimănui altcineva. Chiar şi în clipa de faţă lucrurile mi se par prea fantastice spre a fi adevărate. Noaptea trecută m'am retras târziu în camera mea. Cunoşti casa noastră cu uşile care dau spre terasă. Dorm totdeauna ferestrele deschise. Stinsesem lampa, dar păstrasem aprinsă o lămpiţă. Am stat

multă vreme fără să pot adormi. Mă gândeam la această femee. Probabil că dormitam, când m'am trezit deodată. Nu făcui nici un sgomot şi am rămas absolut nemişcată. In clipa aceea Dick, perdelele din faţa ferestrii mele se agitară, nu ca atunci când sunt bătute de un curent de aer, ci aşa când le atinge cineva. Puteam vedea însă prin el noaptea limpede, căci nu era nimeni în dosul lor. Apoi se dădură de o parte. Era pur şi simplu înspăimântător! Le văzui date de o parte ca apucate de două mâini nevăzute şi au rămas despărţite, vreme de un secol, mi se păru mie. Părea că cineva stă în fereastră şi mă priveşte prin perdelele date de o parte. Vedeam însă necontenit cerul şi nu era nimeni. Perdelele se lăsară apoi, dar toate fibrele corpului meu îmi spuneau că în cameră mai este cineva. Am rămas culcată privind prin genele întredeschise şi mă simţeam îngheţată. Nu aveam putere nici să strig. Mă aflam ca într'un coşmar.

Ea ezită o clipă.

— Atunci Dick, îmi apăru pe neaşteptate. Cu o clipă mai înainte fusesem singură în cameră, iar în clipa următoare acea femee sta în picioare alături de patul meu şi mă privea. In primul moment am fost prea uluită spre a face orice mişcare, deşi mi-am dat imediat seama cine este... apoi?... poate

să-ţi pară ciudat... toată frica mea dispăru. Am aşteptat ca să-mi vorbească. Atunci îmi spuse cât se poate de liniştită, ca şi cum ar fi fost un lucru natural:

— Nu credeam ca o femee să poată urî pe alta aşa cum mă urăşti dumneata! Speram că vom fi prietene!

Tânăra fată continuă cu glas monoton.

— Era atât de sigură de sine, atât de trufaşă, încât îmi făcea impresia că nu face parte din lumea noastră şi că eu sunt o umilă muritoare care lupt cu o nemuritoare. Îmi spuse: „Cu toate acestea îţi sunt prietenă şi am venit să te ajut!"

I-am răspuns: „Să mă ajuţi pe mine? Dumneata?"

— Te pot face să uiţi. Da, pot face astfel ca să nu-ţi mai aminteşti de nimic şi să nu mai suferi... deşi mă urăşti atât.

Nu voiam să accept nimic din partea ei, nici chiar asta, deşi eram convinsă că ar fi putut împlini ceeace făgăduise. M'am ridicat: Nu, nu-ţi primesc darurile! Nu ştiu cine eşti, dar simt în inima mea că-i aduci nenorociri şi tristeţe. Dragostea lui pentru dumneata şi a dumitale pentru el, vă va frânge existenţele. Chiar de ar fi să-mi trăesc întreaga viaţă în durere, prefer acest lucru, decât să-ţi primesc prietenia!

Dădu atunci gânditoare din cap şi dispăru.

Barry dădu trist din cap.

— Aş vrea să-l pot salva pe Allan, Mariano. Dar trebue să mă crezi, dacă ţi-o spun, că amândoi suntem neputincioşi. Nu-ţi pot spune încă nimic despre ea. Povestea ei este de necrezut, dar te rog crede-mă că după părerea mea este cu mult mai periculoasă decât îţi imaginezi.

Apoi după un răstimp:

— Iţi pot spune numai ţie acest lucru, deoarece o cunoşti... puţin şi aş dori să te previn împotriva ei. Sunt sigur că ar ucide, dacă ar socoti-o necesar, iar noi suntem cu totul neputincioşi în faţa ei!

XXVII.

In dimineaţa următoare, la Cootamundra, Hierania şi Allan se sculară din zori. In această zi urmau să termine lucrările preliminare în galerii, iar în ziua următoare socoteau să ducă la suprafaţă bucăţile navei lor aeriene spre a o monta. In realitate preparativele lor erau terminate, iar pentru ziua aceea nu le mai rămăsese altceva de făcut, decât să inspecteze şi să verifice totul.

— Dacă vom avea mâine spor la lucru, Allan, spuse Hierania, socot că vom putea porni poimâine seara. De astăzi în patru zile vom putea să ne bizuim pe Andax ca pe un prieten şi un aliat.

Dundas suspină.

— Sunt ridicol poate draga mea, dar mă tem de acest Andax necunoscut. Vreau să spun că mi-e frică să nu ni se puie în cale.

— Ce naiv ești, spuse ea râzând. Andax va privi poate dragostea noastră cu ironie — aceasta i s'ar potrivi — dar o va tolera pentru a se servi de ea. Lasă orice teamă. Vrei să-l vezi acuma pe Andax?

Dundas o privi neliniștit.

— Cum aș putea oare să-l văd acuma, Hieranio?

— Ah, ți-l pot arăta, răspunse ea veselă. Nu mai departe de eri i-am aruncat o privire. Tot magie, bineînțeles... Vino să-l privim pe marele Andax așa cum ne așteaptă. (Ii luă mâna). Repede! Repede!

Râzând întocmai ca o școlăriță, îl trase după ea prin vestibul până în cea de a treia galerie.

— Acuma vei vedea adevărata magie, spuse Hierania arătând discul. Atenție!

Mâinile ei albe se plimbară în sbor atingând manetele și apăsară pe un buton. Hierania se întoarse spre Allan:

— Aceasta este „oglinda lumii". Privește! (Mâinile sale atinseră acele cadranului). 36 grade 32' nord și 74 grade 18' est, spuse ea cu glas tare.

Suprafața de metal se însufleți și pe ea apărură umbre nehotărîtă. Se vedeau culmi

măturate de nouri şi văi pline de gheţari, iar peste toate bătea un uragan înfricoşător. Hierania se întoarse spre a-i surâde.

— Vom avea nevoie de veştmintele noastre termice, Allan. Ai avut dreptate vorbind despre acest ţinut. S'a schimbat depe vremea când l-am cunoscut eu.

— Dar ce este aici?

— E locul unde se află Andax, răspunse ea. E pe aici undeva, dedesupt. Nu departe. Priveşte acolo unde se vede umflătura aceea pe faleza inferioară. E o latură a sferei care este în parte îngropată. Vom pătrunde însă mai adânc.

Puse din nou în mişcare manetele. De data aceasta însă mai delicat decât puţin mai înainte. In aceeaş vreme discul se întunecă din nou apoi redeveni luminos.

— Iată! exclamă ea. L-am prins! Priveşte.

Umbrele nelămurite depe disc căpătară formă, mai întâi vagi ca văzute printr'o lunetă care nu este încă pusă la punct. După aceea imaginea apăru limpede, iar Dundas scoase un strigăt de uimire, apoi tăcu. Reflectat pe disc, dar atât de limpede încât ai fi putut crede că priveşti printr'un geam de sticlă transparentă, se vedea interiorul unei mari săli. In multe amănunte era asemuitoare templului pe care tocmai îl părăsiseră, dar era templul aşa cum îl văzuse Allan în primele clipe. Exact în faţa lor, în

mijlocul tabloului, apărea domul de cristal, iar sub el un personagiu nemişcat şi majestuos.

— Admirabil, draga mea, spuse atunci Dundas ridicându-şi privirile spre ea. Imi face impresia aproape că ne-ar putea auzi vorbind atât de reale sunt imaginile.

Hierania apăsă drept răspuns pe o manetă şi spuse:

— Acum ar putea s'o facă, Allan, dacă ar fi treaz şi mai mult, dacă ar vorbi l-am putea auzi şi noi.

— Cred fiindcă îmi spui tu, iubita mea, dar totuşi lucrurile acestea mi se par de necrezut.

— Dece de necrezut? Strămoşii tăi ar fi avut acum o sută de ani, tot atât de mult motiv să se îndoiască de telegraf, dacă s'ar fi găsit cineva care să li-l descrie. Acelaş lucru s'ar fi întâmplat acum treizeci de ani cu telegrafia fără fir. E o chestie de ştiinţă aplicată... ştiinţă mai înaintată ca a voastră. Vei vedea!

Ea manevră din nou manetele, discul se întunecă iar peisagiul bătut de furtuna de zăpadă reapăru pe el. Era fantastic să te afli în calma atmosferă a galeriei văzând şi auzind uraganul — auzindu-l tot atât de bine, încât atunci când voi să vorbească, glasul lui Allan se pierdu în huet. Hierania

trebui să domolească sgomotul cu o mişcare a mâinii.

— Am fi putut auzi chiar şi un cuvânt şoptit, dar furtuna a fost singurul sunet pe care ţi-l puteam oferi de data aceasta.

Vorbind ea manevră manetele, iar o clipă mai târziu nu se mai vedea decât discul lucitor.

— Spune-mi Hierano, întrebă atunci Allan, ai putea să-mi arăţi cu aceeaş uşurinţă oricare alt colţ al pământului?

— Cu aceeaş uşurinţă. Mai aproape sau mai departe aceasta este indiferent, din moment ce noi numeam acest aparat „oglinda lumii". Doi prieteni ar putea să se vadă şi să-şi vorbească stând faţă în faţă, chiar de ar fi la o distanţă de douăzeci de mii de kilometri.

Dundas râse.

— Ar fi comic să-l putem găsi pe Barry şi să-i vorbim. Oare ne-ar putea auzi?

Hierania înclină afirmativ capul.

Dundas râse din nou.

— Dick va crede că aude fantome. Ar fi o glumă straşnică să-l găsim. Poţi, draga mea?

— Desigur că da. Pune mâna pe asta. (Ii puse mâna pe o manetă). Acuma apucă-mi mâna mea stângă cu dreapta ta... aşa... şi concentrează-ţi cu putere gândurile asupra lui Dick, fără să te gândeşti la nimic altceva.

Hierania rămase un timp cu ochii fixaţi asupra discului, apoi se întoarse deodată spre Dundas:

— Allan, ştiai că Dick va părăsi Glen Cairn-ul?

— Nu l-am văzut de câteva zile, răspunse Allan, dar nu cred că a avut treabă afară din oraş. Dece mă întrebi?

— Fiindcă am cercetat ţinutul pe o rază de 10 kilometri şi nu l-am găsit, altfel ar fi trebuit să apară pe disc, spuse ea cu vioiciune.

— Eşti sigură, draga mea?

— Absolut sigură! N'ai idee unde s'ar putea afla?

Dundas făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Să nu fi plecat la Melbourne pentru o afacere oarecare. Nu-mi pot imagina altceva.

Hierania îl privi gânditoare pe Dundas.

— Ia-i transmis avertismentul meu, Allan?

— De bună seamă, Hieranio... nu crezi cumva că...

Se opri cuprins de o subită bănuială.

— Melbourne. Da, Melbourne... oraşul de reşedinţă al guvernului vostru? Nu-i aşa? întrebă ea în timp ce un vag surâs îi plutea în jurul buzelor. Da, Allan, cred... sunt chiar aproape sigură că Dick se străduește să ne facă greutăţi. Bine, vom vedea. La ce distanţă se află Melbourne?

— La circa trei sute de kilometri, răspunse Dundas. Hieranio, eu am totuşi încredere în Dick! Nu se va purta ca un trădător faţă de noi!

Hierania dădu din cap.

— N'ar face-o pentru folosul său personal, Allan, dar Dick este chinuit de conştiinţa sa şi mi-e teamă că această conştiinţă să nu-l facă să uite îndatoririle prieteniei faţă de tine şi făgăduelile faţă de mine!

— Nu-i vei face nici un rău, draga mea? o rugă Allan, având în glas un accent de nelinişte.

Ea surâse înainte de a răspunde.

— L-am prevenit, Allan. Dacă nu a mers însă prea departe sau dacă n'a făcut imposibilă orice ertare, poate să mai scape de pedeapsa pe care o merită. Vom vedea! Nu putem risca nici o intervenţie în aceste două zile care urmează. Pune din nou mâna pe manetă!

Dundas ascultă. Umbrele şi luminile se fugăriră odată mai mult pe disc şi curând după aceea Dundas recunoscu în fragmente fugitive aspecte familiare ale marelui oraş. O clipă apărură cupolele majestuoase ale palatului de justiţie, apoi faţada grandioasă a Parlamentului federal, cu scara sa monumentală. Imaginea rămase aci fixând vreme de un minut înainte de a dispare. Lui Dun-

das i se tăiă respiraţia auzind glasul Hieraniei:

— Ne apropiăm, Allan! Aminteşte-ţi, nu spui nici un cuvânt. Ar putea auzi şi cel mai slab şoptit de îndată ce figura sa va apărea pe ecran.

Dundas îşi adună tot curajul, pentru ceva care nici el nu ştia ce este. Instinctul îl avertiza că se află în pragul unei tragedii. Simţi presiunea avertizatoare a Hieraniei pe braţul său şi apoi, oglinda se lumină brusc. Oricât de preparat ar fi fost, dacă mâna Hieraniei care nu se mai afla atunci pe manetă, nu i-ar fi astupat brusc gura, în faţa spectacolului care li se înfăţişa ochilor, nu s'ar fi putut să nu-i scape un strigăt.

Pe disc se vedea limpede interiorul unei vaste încăperi, în care se aflau doi bărbaţi, cari şedeau în faţa unui birou. Unul dintre ei era Barry; celălalt, deşi Dundas nu-l văzuse niciodată, îl recunoscu îndată drept sir Miles Glover; şi ca şi cum nimic n'ar fi trebuit să completeze acest tablou convingător, pe birou se afla între cei doi, o massă scânteetoare de foc, marea centură de diamante pe care Hierania o dăruise doctorului.

In clipa în care apăru scena pe disc, Barry se întoarse şi privi îngrijorat în jur, caşicum ar fi tresărit din cauza unui sgomot.

— Trebue să vă rog să-mi ertaţi nervozitatea, sir Miles, spuse Barry, dar dacă aţi

ştie tot atâta ca mine despre Hierania, veţi înţelege că am toate motivele să fiu neliniştit.

Se auzi atunci glasul limpede şi tăios al lui sir Miles:

— Este inutil să vă scuzaţi, doctor Barry. Mi-aţi spus destule lucruri şi mi-aţi adus destule dovezi pentru a-mi da seama că nici situaţia mea n'ar fi cu nimic mai sigură decât a dumneavoastră.

— Imi pare foarte rău, sir Miles, dar credeţi-mă că situaţia mea devenise groaznică. Aţi fost ultima mea speranţă!

Chipul sever din faţa biroului fu luminat de un surâs.

— M'am aruncat cu ochii deschişi în această aventură, doctore şi chiar dacă ne aflăm amândoi pe o ghiaţă subţire, este o datorie din faţa căreia nu putem da înapoi nici unul şi nici celălalt.

Privirile lui Allan se întoarseră spre Hierania şi ea citi în ele neliniştea. Cu o mişcare repede şi tăcută a mâinii întunecată din nou oglinda şi totul dispăru.

— Ai auzit Allan. Ne trădează... ne vinde... o recunoaşte chiar el. Complotează cu omul acela.

El îi apucă drăgăstos mâna.

— Draga mea, iubita mea, ştiu că este vinovat, dar e prietenul meu. Il vei erta. Nu-i vei face nici un rău Hieranio... de dragul meu!

Căci în ochii acei minunaţi năpădiţii de furie, citea moartea. Eliberându-se apoi din braţele care o ţineau, Hierania spuse:

— N'am timp de pierdut, Allan. Trebue să-i surprind împreună. Trebue să mă grăbesc. Lasă-mă şi înapoiază-te la tine. Voi lipsi poate două ore.

XXVIII.

Barry plecase în ajun, pe înserat, la Ronga, unde lăsându-şi automobilul la hotel, mai avusese tocmai timp să prindă rapidul de noapte pentru Melbourne. Deşi era singur în compartiment nu încercă măcar să doarmă, folosind lungile ore ale călătoriei spre a-şi rememora cele ce avea să spună primului ministru.

La ora două fără cinci minute, Barry urcase scările monumentale ale Palatului federal şi intra în clădire având în mână telegrama secretarului ca un paşaport.

Secretarul îi eşi în întâmpinare şi-l întrebă fără nici o introducere:

— Doctorul Barry?

Dick dădu afirmativ din cap.

— Sir Miles vă aşteaptă. Pe aici vă rog!

O clipă mai târziu se afla în faţa primului ministru. Sir Miles fu primul care luă cuvântul:

— Doctor Barry, sunt foarte ocupat şi nu

am obiceiul să acord întrevederi de acest fel. Tot ce vă cer este să nu-mi luaţi din timpul de care dispun mai mult decât este necesar.

— Sir Miles, spuse el, înainte de a vorbi despre obiectul misiunii mele, trebue să vă previu că luând cunoştinţă despre afacerea pe care vă voi supune-o, vă expuneţi persoana unui mare pericol.

— Ai apucat pe calea cea bună spre a mă forţa să te ascult, doctor Barry. Voi împărtăşi cu dumneata riscurile, oricare ar fi ele.

— E un risc foarte real, după cum cred că veţi băga de seamă foarte curând, spuse Barry cu un aer grav.

— Prea bine, îţi făgăduesc că nu te voi întrerupe, spuse sir Miles înclinându-şi capul.

Barry îşi începu atunci povestirea. In drumul dela Ronga la Melbourne pusese în ordine şi concepuse în fraze clare şi concise, cele ce avea să spună lui sir Miles, adică tot ceeace ştia despre Hierania.

— Doctore Barry, dacă cineva ar veni să-ţi povestească o asemenea istorie şi ar cere să o creezi şi să acţionezi numai pe baza ei, care fi prima cerere pe care ai face-o?

— O dovadă reală, răspunse prompt Barry.

— Exact, o dovadă reală, repetă sir Miles încruntând sprâncenele.

Drept răspuns Barry luă servieta care se afla lângă el şi o deschise, spunând:

— Acesta este un cadou pe care mi l-a făcut Hierania pentru soţia mea!

Puse pe masă marea centură de diamante, care se răspândi ca o jerbă de foc multicolor, umplând încăperea cu razele splendorii sale.

— Ai idee ce valoare are acest obiect? întrebă sir Miles surâzând.

— Pietrele sunt veritabile, deşi ea spune că sunt fabricate.

Sir Miles suspină şi spuse:

— Ei bine! fabricate sau nu, dacă aş avea valoarea pe care o reprezintă, nu mai m'aş preocupa de deficitul bugetului de anul trecut.

Urmă o tăcere îndelungată, în care timp sir Miles cumpănia cuvintele lui Barry.

— Are un program cât se poate de interesant, doctore. Distrugerea completă a raselor de culoare şi dominarea absolută a populaţiei de rasă albă care ar mai supravieţui, de către două persoane... una fără îndoială, dacă cetăţeanul acela din Himalaia va fi eliberat.

— Cât timp crezi că va mai trece înainte ca prietenul dumitale Dundas şi Hierania să încerce să plece?

— O zi sau două cel mult, răspunse Barry.
Primul ministru rămase din nou cufundat în gânduri.

— Cred în cazul acesta că singura armă care ne mai rămâne este diplomaţia.

Barry confirmă.

— Exact, diplomaţia este singura noastră şansă, dar foarte slabă. Amintiţi-vă: Hierania crede că misiunea ei pe lume este sfântă. Ce argumente am putea oare invoca spre a-i schimba convingerile?

Primul ministru privi fix bijuteriile:

— Doctor Barry, să presupunem că am fi informaţi că o putere străină s'ar pregăti să deslănţuie, fără declaraţie de răsboi prealabilă, un atac irezistibil împotrivo acestei ţări. Mai presupune, că am ştie că suprimând o viaţă am fi în măsură să împiedicăm acest răsboi şi să salvăm astfel mii de existenţe!

Barry rămase gânditor vreme de o minută.

— E revoltător, dar nu văd altă soluţie.

Sir Miles deschise sertarul biroului său, din care scoase un revolver de campanie pe care-l cercetă cu atenţie.

— Dacă mi-ar fi spus cineva azi dimineaţă, că în după amiaza aceasta voi privi în mod serios un asasinat ca un mijloc politic...

Barry îl întrerupse.

— Ascultaţi-mă, sir Miles: mi-aţi arătat

calea.... singura care există. Ar fi o nebunie să ne compromitem doi în această acţiune. Lăsaţi totul pe seama mea.

— Nu doctore, vom învinge sau vom cădea împreună!

Primul ministru se aşezase în fotoliul adânc, cu bărbia sprijinită în piept, iar degetele ţinându-le pe marginea mesei. Era foarte nehotărît. Un suspin scurt şi gâfâit îi scăpă atunci lui Barry, care bâlbâi: Dumnezeule! Sir Miles îşi reveni tresărind şi-şi înălţă privirile. La jumătatea drumului între birou şi fereastră se înălţa statura sveltă a unei femei voalate.

Hierania era învăluită dela cap la picioare într'o mantie mare, a cărei glugă îi umbrea faţa. Dar nici umbra aceasta nu putea acoperi strălucirea ochilor ei, strălucire care nu prevesteau nimic bun pentru acei cari o aprinseseră.

Au urmat câteva minute de tăcere încordată, în care timp mâna lui sir Miles mângăie uşor patul revolverului, ce se afla în faţa sa pe birou. Hierania înaintă atunci uşor şi se opri într'o parte a mesii. Plecându-se puţin ea vorbi cu un glas care era abea mai tare decât un şoptit.

— Dă-mi mie arma asta!

Urmă o nouă tăcere, iar Hierania se plecă mai tare spre el.

— Dă-mi mie arma asta!

Vocea limpede şi de neînfrânt se auzi pentru a treia oară:

— Dă-mi mie arma asta!

Sir Miles părea că vrea vorbească sau să respingă vraja ochilor aceştia neînduplecaţi cari îl ferecau. Barry îi văzu fruntea năduşită şi respiraţia care i se iuţea. Atunci, cedând unei forţe iresistibile, întregul său corp păru că se destinde brusc şi cu o mână tremurătoare apucă revolverul de ţeavă şi-l întinse Hieraniei. Fără să-l slăbească o clipă cu privirea, ea apucă arma şi o aruncă departe de ea în cameră. Apoi se îndreptă, iar sir Miles scoase un suspin adânc, asemeni unui înotător care trage din nou aer după o scufundare îndelungată. Abea atunci Hierania păru că observă pentru prima dată prezenţa lui Barry. Acesta se ridică şi o înfruntă. Nu voia ca ea să-l vadă slab, oricare i-ar fi fost soarta. Ea spuse cu glas calm şi măsurat:

— Mai trăeşti încă, nu din cauza slăbiciunii sau a milei mele, ci fiindcă prietenul pe care-l trădezi mi-a cerut viaţa ta. Altfel n'ai mai exista de o oră. Stai aici! (Mâna ei albă arătă locul unde apăruse ea mai întâi) şi dacă te mişti, chiar şi cu un centimetru, eşti un om mort!

Işi îndepărtă gluga cu un singur gest, lăsând-o să cadă pe umeri şi se aşeză în fotoliul pe care şezuse Barry.

— Cred că aş putea erta orice afară de trădare, spuse ea cu sânge rece. (Apoi fără nici o legătură): Cum te numeşti?

— Prietenii mei îmi spun Miles Glover, răspunse liniştit omul de stat.

— Dar duşmanii?

Era o simplă întrebare fără urmă de batjocură. Sir Miles ridică din umeri.

— Nu mă interesează ce spun duşmanii mei. Dece mă întrebi asta?

Ea arătă spre locul unde se afla revolverul.

— A fost oare un prieten acela care se hotărîse să mă ucidă?

Miles Glover fu splendid. El răspunse fără ezitare:

— N'avem amândoi loc pe lumea asta, Hieranio!

— Spune-mi, o întrerupse sir Miles, doctorul Barry are dreptate atunci când spune, că dispui de mijloacele, de care ai de gând să te şi foloseşti, spre a face să dispară de pe lume rasele de culoare?

Hierania răspunse fără ezitare:

— Exact şi nu numai atât: am de gând să fac să dispară pe oricare inapt depe faţa pământului.

— Aceasta este misiunea mea şi o consider sacră, răspunse ea liniştită.

— In cazul acesta, dacă astfel stă chestiunea, repet că nu are decât un singur as-

pect şi că nu este loc pe lume pentru noi amândoi.

— Ascultă-mă Miles Glover şi răspunde-mi la întrebare: dacă ar fi cu putinţă unei fiinţe omeneşti să stăpânească întreaga lume şi să distrugă dintr'o singură lovitură toate progresele voastre de o mie cinci sute de ani încoace, readucând civilizaţia în starea în care se afla la prăbuşirea imperiului roman, ce ai face spre a împiedica acest lucru? L-ai omorî şi pe acela aşa cum vrei să mă omori pe mine?

— Şi într'un caz şi într'altul fapta mea ar fi justificată!

— Fie! Dar ascultă-mă... uite ce vreau să-ţi spun: ceeace putea să dau lumii voastre şi ceeace îi voi da, este incomparabil mai mult decât a cucerit omenirea prin propriile-i puteri în ultimele cincisprezece veacuri. Oare nu merită toată osteneala?

Sir Miles isbucni în râs.

— Ne-au trebuit cincisprezece secole de lupte grele pentru a ajunge aici unde ne aflăm astăzi. Vrei să aduni într'un singur secol întreaga experienţă a acelor ani? In acest caz omenirea ar pieri de indigestie morală şi mintală. Hrana pe care vrei să ne-o dai este prea grea pentru noi.

Hierania răspunse:

— Lumea voastră este plină de suferinţă şi mizerie. Nici un sacrificiu nu va fi prea

mare pentru a o vindeca. Ultimul meu cuvânt şi voinţa mea în această privinţă sunt definitive.

Sir Miles asculta acest glas nemilos cu capul plecat. Continuă fără nicio speranţă:

— Presupunând că ai dreptate şi admiţând că poţi face toate câte le spui, chiar şi în acest caz nu poţi lucra singură. Cu toată puterea de care dispui va trebui să fii secondată. Chiar şi acel Andax despre care am auzit vorbindu-se ca şi despre tine, tot veţi avea nevoie de sfatul şi ajutorul altora. Veţi avea nevoie să fiţi ajutaţi şi conduşi de cei cari au experienţa căilor acestei lumi.

Hierania aprobă.

— Din moment ce ştii şi înţelegi acest lucru, putem sta de vorbă cu folos. Va trebui să avem oameni, cari să ne ajute şi aceia trebue să fie cei mai de seamă din neamul vostru. Deaceea ţi-am cerut să ne fii aliat.

— Iar eu am răspuns, spuse Miles Glover cu tărie, că nu voi fi!

Ea îl privi îndelung şi surâzătoare.

— Spuneai aceasta deoarece credeai că suntem trimişii iadului atunci când în realitate noi suntem cei mai mari binefăcători ai omenirii. Spune-mi, nu va fi oare mai bine pentru noi şi pentru omenire, să fii de partea noastră şi să ne ajuţi cu ştiinţa şi experienţa pe care o ai...

Miles Glover avu pentru prima dată o rază de speranţă. Poate că exista un sorţ de isbândă. Dacă nu putea înlătura catastrofa, putea cel puţin să-i micşoreze vigoarea.

— Vei mai primi oare părerile mele şi vei mai avea încredere în mine după toate câte s'au întâmplat astăzi? întrebă el.

— Dece nu, răspunse ea.

Hierania se ridică şi înconjurând biroul se apropiă de ministru. Ii ridică ochii uimiţi spre ea şi-l privi rând pe rând.

— Ce vârstă ai, Miles Glover? întrebă ea liniştită.

— Exact cincizeci şi doi de ani, răspunse el surâzând.

Ea puse mâna pe fruntea ministrului şi plecându-i capul puţin pe spate îl privi drept în ochi.

— Cincizeci şi doi de ani, repetă ea, şi ţi-ai tratat totdeauna trupul cum se cuvine, pe câte văd, prietene! (Tăcu, apoi continuă). Cincizeci şi doi... ei bine! îţi mai pot da încă cincizeci de ani de viaţă activă şi viguroasă. (Ea se dădu înapoi cu câţiva paşi). Ceeace-ţi ofer nu este vorbă goală, ci va fi o realitate dacă o doreşti. Gândeşte-te, cincizeci de ani de putere absolută, susţinut şi condus de o experienţă de zece mii de ani, având naţiunea pentru care să munceşti. Vei pune bazele unei opere care va

ridica omenirea până la perfecţie. O rasă fără păcat, atât din punct de vedere moral cât şi fizic. Prietene, oare lucrul acesta poate fi fapta unor demoni, aşa cum îţi părem?

Miles Glover o privi având în ochi o lumină nouă.

— Spune-mi, dacă vă voi promite sprijinul meu, veţi lăsa ţara aceasta sub conducerea mea, întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Am hotărât să accept, spuse atunci şir Miles.

— Nu vei regreta niciodată hotărârea aceasta, Miles Glover. Şi acuma uită totul până ce voi fi în măsură să am nevoie de ajutorul tău.

— Cum să uit? Cum aş putea?

— Vei uita, spuse ea apropiindu-se de el. Ridică-ţi ochii spre mine! Bine! Dă-mi acum mâna!

Ea-i cuprinse mâna şi se plecă asupra lui. Apoi începu să vorbească încet în limba ei, iar în timp ce murmura privirile ministrului se turburau, iar capul îi cădea cu încetul pe piept. Hierania încetă curând să mai vorbească, privindu-l numai de sus. O clipă mai târziu bărbatul îşi sprijinise capul pe braţe... Miles Glover uitase.

XXIX.

Între timp, Dundas aştepta nerăbdător la Cootamundra reîntoarcerea Hieraniei. Dându-i ascultare, revenise acasă şi acuma se plimba nervos în sus şi în jos pe alee, cercetând cerul cu priviri temătoare şi străduindu-se să lupte împotriva neliniştii nervoase pentru Hierania. Voia să isgonească sentimentul de tristeţe care pusese stăpânire pe el. Deodată, privind peste vie, se opri cu o exclamaţie de surprindere şi nemulţumire? O gabrioletă care fusese invizibilă până în acea clipă intră depe şosea pe aleea care ducea drept la Cootamundra. O singură privire îi fu îndeajuns spre a ştie că în gabrioletă se afla Mariana Seymour. Când gabrioleta fu atât de aproape încât se auziau paşii calului pe alee, Allan se apropiă de verandă şi aşteptă acolo cu capul descoperit. Mariana coti cu abilitate şi se opri exact în faţa lui. Fără un cuvânt de salutare şi fără a-i aştepta ajutorul, sări jos depe capră. Il privi fără să dea drumul hăţurilor din mâini, în timp ce Dundas păstra o tăcere stingheritoare.

— Allan, spuse ea calmă, nu vrei să-mi legi calul? Nu e nevoie să-l deshami. Te aştept aici.

Sângele ei rece îi dădu şi lui Allan timp să-şi revie.

— Bine ai făcut că ai venit aici la adăpost, Mariano, spuse el cu glas cât mai natural posibil. Furtuna asta nu va fi ceva obișnuit.

Când Allan reveni pe verandă după ce-şi terminase treaba, Mariana era în acelaş loc. Când îi văzu privirile temătoare şi stingherite Allan avu presimţirea unei nenorociri. Se pregătea tocmai să puie o întrebare oarecare, banală, când ea-l întrerupse promptă:

— Allan, n'am venit aici din întâmplare. Intre noi nu poate exista prefăcătorie. Ştii bine că nu furtuna m'a făcut să intru aici. Dar nu te frământa să afli dece am venit. Iată, am venit să-ţi pun o întrebare!

— Pune-o!

Ea-l privi drept în ochi.

— Allan, n'ai uitat încă noaptea când m'ai condus acasă dela bancă? Tot ceeace a fost atunci între noi, avea oare vreo însemnătate pentru tine? Era serios?

Dundas roşi. Atacul acesta direct îl sdruncină pentru o clipă. Mariana observă şi-i întrerupse răspunsul bâlbâit.

Allan privi în ochii aceia mari şi căprii şi citi în ei dragoste nemărginită. Plecă o clipă privirile, apoi spuse calm:

— Din moment ce mă întrebi Mariano, îţi voi răspunde deschis: da! In acea clipă credeam tot ce spuneam, ba mai mult încă.

In clipa aceea se auzi un glas limpede:

— Bună ziua, Allan!

La auzul acestor cuvinte, Allan și Mariana, cari nu mai luaseră seama la nimic altceva decât la ceeace discutau, se întoarseră deodată. Umbrele se îndesiseră în timpul conversației lor, iar camera era cufundată aproape în semiobscuritate. Pe prag se afla Hierania. Iși dase de o parte gluga mantiei ei, iar buclele blonde ale părului ei îi cădeau pe față răscolite de vânt. Era însuflețită și strălucitoare în urma efortului, respira repede, iar marii ei ochi străluceau de vioiciune. Dundas nu mai văzuse vreodată o față atât de majestuos frumoasă. Uitând toate de bucurie de a o fi revăzut sănătoasă, Dundas strigă:

— Hieranio! Mulțumesc lui Dumnezeu că te-ai reîntors și ești sănătoasă Mă temeam...

— N'aveai ce să te temi, Allan. La drept vorbind am venit pe aripile vântului și am lăsat furtuna în urma mea. Cred că am fost mânată de instinctul meu de femee.

Allan se grăbi să ia cuvântul.

— Mariana a venit la mine ca prietenă, Hieranio, dar nu înțelege.

Hierania surâse și se întoarse spre el.

— Ah, Allan, eu am nenorocul să-mi înstrăinez pe toți prietenii tăi, sau tu ai nenoroc cu ei?

El îi apucă mâna pe care ea i-o întindea și se întoarseră împreună spre Mariana,

care nu făcuse nici un gest și nici nu spusese vre-un cuvânt.

— Mariano, spuse calm Dundas, iată singurul răspuns pe care-l pot da. Speram că voi două veți fi prietene. Chiar și acuma nu este prea târziu.

Tânăra fată vorbi pentru prima dată, înfruntându-i dârză, cu pumnii strânși.

— Prieteni, spuse ea, iar în glasu-i răsuna o amărăciune fără seamăn. După cum spui și tu Allan, nici acuma nu e prea târziu. Nu-i prea târziu să-ți salvezi viitorul și pacea sufletului. Pentru dragostea a tot ceeace consideri sfânt, închideți ochii în fața acestei frumuseți fatale și smulge-te de lângă ea.

Intinse imploratoare mâinile spre el. Dar glasul calm al Hieraniei răsună în cameră:

— Nici pentru tine nu e prea târziu, Mariano! N'ai nici o speranță ca cele dorite de tine să se împlinească, iar temerile pentru Allan sunt nebunești. Dacă îl vrei... dar nimic nu ne mai poate despărți în clipa de față. In fața lui Dumnezeu, suntem uniți!

In clipa aceasta se auzi primul bubuit al tunetului, fără ca vreunul dintre ei să-și dea seama. Răspunsul Marianei nu întârzia.

— Nu vreau să primesc nimic dela tine! Nici chiar viața, de ar depinde să mi-o dai sau nu! Allan, pentru ultima dată....

El clătină capul şi se întoarse.

Camera fu iluminată pentru o scurtă clipă de lumina unui trăznet, iar tunetul bubui mai aproape ca odinioară. Hierania îşi întinse minunatul ei braţ alb cuprinzând umerii lui Allan, iar amândoi rămaseră privindu-se adânc în ochi, uitând de tânăra fată. O nouă fulgerare lumină odaia. Mariana se întoarse astfel că putu să vadă lumina albastră care făcu să scânteeze lamele ascuţite ale pumnalelor orientale ce se aflau alături de ea în panoplia depe perete. Ura care o simţea pentru Hierania îşi atinse culmea în clipa bubuiturii care urmă luminii. Smulse un pumnal din panoplie. Intorcându-se văzu braţul lui Allan care cuprindea talia Hieraniei. Ii uitaseră cu totul existenţa. Atunci, nemairezistând pornirii ucigaşe, înaintă repede spre ei şi cu toată puterea braţului ei tânăr şi muşchiulos, lovi — o singură dată — iar pumnalul roşit îi scăpă din mână.

Hierania nu scoase nici un sunet. Capul ei nobil căzu pentru o clipă pe umărul lui Allan, apoi trupul slăbit de moarte alunecă din braţele bărbatului. In timp ce ea cădea, Allan îngenunchiă cu un strigăt de groază şi o strânse la piept. Rămase şi el mut după acest unic strigăt. Cu toată repeziciunea loviturii înţelesese totul.

Au trecut minute îndelungate. Privea stând în genunchi fața palidă a moartei, în timp ce furia uraganului se deslănțuia într'o ploaie torențială. In cele din urmă Dundas își reveni. Fără să-și ridice privirile își petrecu brațul sub trupul inert al Hieraniei, apoi luând-o în brațe se ridică în picioare. Trecu prin fața Marianei fără să o vadă, îndreptându-se cu pași mari spre hangar. Uluită de oroare Mariana îl văzu plecând, apoi fugi după el în ploaie, strigându-l pe nume.

Dundas se urcă în ascensor și se cufundă în adâncimile sferei. Coborî treptele și intră în templu. Aci depuse trupul moartei pe divan, îi încrucișă brațele pe piept, apoi o privi îndelung, având pe buze un surâs vag. Ingenunchiă și plecându-și fruntea palidă îi vorbi încet și drăgăstos:

— Așteaptă-mă dragostea mea. Așteaptă-mă căci vin și eu!

Mâinile sale cercetară marginile divanului și găsiră butonul. Capacul se deschise și cu mână sigură, fără a-și lua privirile depe fața palidă, apăsă declanșatorul — și-și află liniștea dorită!

. . . .

A doua zi dimineață, un călător obosit și demoralizat coborî din rapidul de noapte pe

peronul gării din Ronga. Barry avusese o noapte de insomnie. Vremea se luminase, iar dimineața era primăvăratecă atunci când porni cu automobilul spre Glen Cairn. Era însă devreme când ajunse acasă. La ușă fu întâmpinat de Kitty, ai cărei ochi exprimau o grijă profundă.

— Dick, mi-e teamă să nu se fi întâmplat ceva grozav. Mariana Seymour a dispărut. A plecat eri de acasă dela ea și n'a mai revenit. Mama ei e înspăimântată. Poți face ceva?

— Unde este Seymour? întrebă Dick cu inima temătoare.

— E plecat la Sidney de opt zile.

Barry stătu o clipă pe gânduri.

— Trebue să-l văd atunci pe Bryce.

— Știi oare ceva, Dick? întrebă Kitty foarte îngrijorată.

— Mi-e teamă că da, Kit și sper din toată inima să nu fie așa. (Revenind lângă mașina sa): S'ar putea să lipsesc mai mult, Kit să nu fi îngrijorată.

Automobilul se depărtă.

Barry îl găsi pe Bryce fumându-și țigara și după câteva cuvinte explicative îl împinse pe Hector în mașină. Barry nu se îndoia că Mariana se dusese la Cootamundra, în ciuda sfaturilor sale, și în timp ce goneau cu mare

viteză, el îi relată în fraze scurte şi precise lui Bryce care-l asculta uluit, istoria Hieraniei, astfel cum o cunoştea:

— Prin urmare Mariana s'a dus acolo şi Dumnezeu ştie ce s'a întâmplat conchise el.

— A fost a noapte în care se putea întâmpla orice, spuse Bryce. A fost uraganul cel mai grozav care s'a abătut în ultimii ani prin partea locului, iar spre seară a fost un cutremur puternic. Intregul oraş a fost sguduit de par'că ar fi stat să cadă în ruine. E o afacere afurisită Dick, n'am fi făcut bine să luăm arme cu noi?

Barry râse.

— Nu-ţi dai de fel seama ce adversar avem împotriva noastră, Hec. Armele nu sunt de nici un folos faţă de ea. Doresc din toată inima ca biata fată să fie în viaţă, dar...

Nu mai spuse nimic până ce nu s'au apropiat de casă. Atunci exclamă numai:

— Şopronul a dispărut! Aici s'a întâmplat ceva!

Bariera era dată de o parte, astfel că au intrat în curte fără să încetinească. Când automobilul opri în faţa terasei, cei doi bărbaţi au rămas o clipă muţi privindu-se unul pe celălalt. Pe uşa deschisă se auzea un glas. O voce de femee, care vorbea şi is-

bucnia din când în când într'un râs vesel.

Bryce spuse un singur cuvânt:

— Mariana!

Au sărit amândoi din mașină și au intrat în casă.

Mariana sta pe canapea în fața ferestrei și nici nu-i luă în seamă când intrară.

— Florile roșii înfloriau sub pașii lui. Le-am văzut. Flori roșii frumoase, dar se veștejeau prea repede. Vor înflori însă din nou.

Se opri hohotind de râs.

Barry se apropiă de ea.

— Mariano! Mariano!

Fata ridică privirile.

— Ați venit prea târziu; a plecat. Dar florile... florile... (tăcu părând că se gândește). Nu voi spune nimănui unde a plecat.

Râzând veselă își întoarse capul

— Adu pătura din automobil, Hec, porunci Barry.

O învăliră în pătură. Sporovăiala copilăroasă încetă curând, iar Barry întinse pe divan pe sărmana inconștientă.

— Iat-o liniștită pentru moment, spuse el. Acum trebue să descoperim ce s'a întâmplat.

— Ce spui de Mariana?

Fața lui Barry se întunecă.

— Colaps complet, mintal şi moral.
— Se va vindeca?
— Imposibil s'o spun acum Hec; e prea devreme încă. Sper însă pentru ea că nu!
Se duseră spre uşă, dar Bryce se opri.
— Ia te uită!
Spuse numai atât şi întinse lui Barry un pumnal cu pete sinistre.
— Florile roşii, spuse sumbru Barry, privind rând pe rând pumnalul şi petele depe parchet. Hec, cred că omenirea îi datorează Marianei ceva care nu se poate plăti vreodată.

— SFARŞIT —

